

စိတြာအဝ္ဗ

ဘိလူးတောင်ကျိန်စာ

ဒီမိုကရေစီ

ပြည်ထောင်စု ပါဠိကွဲရေး	ဒီမိုကရေစီ
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ပါဠိကွဲရေး	ဒီမိုကရေစီ
အဖွဲ့ဝင်အဖွဲ့အားကာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒီမိုကရေစီ

ပြည်သူ့အသံအား

ပြည်ပအားကိုး ဖုတ်နိမ့် အဆိုးပြစ်ပယ်ဖျားအား ဆန့်ကျင်ခြင်း၊
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ချောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ခြင်း၊
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ချောင့်ယှက်အာ ဖြည့်ပုံနိင်ပုံများအား ဆန့်ကျင်ခြင်း၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဟုန်ချဖျက်ပြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းခြင်း။

နိုင်ငံရေးအင်အား (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ စစ်မှန်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး၊
 အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
 နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ပြင်ဆင်လာရေး၊
 မြစ်ဝေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ မော်ကီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်
 တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးအင်အား (၄) ရပ်

စိတ်ဗျာဒတိတ်အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများစေရန် ပံ့ပိုးပေးခြင်း၊ မြစ်ဝေါ်လာရေး၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
 တည်ဆောက်ရေး၊
 နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုရှမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တို့၏ ရင်းသားပြည်သူတို့၏
 လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးအင်အား (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ပြင်ပေးရေး၊
 အမျိုးသား စာတိုက်၊ မြင့်မားရေးနှင့် သင့်တော်မှုအစွမ်းအားများ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ
 မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
 မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ဖွင့်သန်ထက်မြက်ရေး၊
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး။

စိကြီးအဖွဲ့

စိတြအဂ္ဂ ဘိလူးတောင်ကျိန်စာ

 ဦးအောင်စိုး(လော်လူမြိုင်)

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၃၂၀၆၀၉
- အမုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၃၂၀၆၀၉
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)
အမှတ်(၆၃)၊ ဩဘာလမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်။
- အတူင်းနှင့်အမုံးပုနှိပ်သူ - ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၁၇)(ရွှေခြင်သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်(၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း။
- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၉၊ ဇူလိုင်လ။
- အုပ်စု/ စာနံရံ - ၅၀၀ အုပ်/ ၁၅၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး-ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

အမှတ် ၁၇၅-ဘီ၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း- ၃၈၉၄၄၀

စိတြအဂ္ဂ

• ၈၉၅ • ၈၃

ဘိလူးတောင်ကျိန်စာ / စိတြအဂ္ဂ - ရန်ကုန်။

သိန်းမင်းစာပေ ၊ ၂၀၀၉ ။

၂၇၀ - စာ ၊ ၁၈ × ၁၂ စင်တီ။

(၁) ဘိလူးတောင်ကျိန်စာ

ပါဝင်သောအခန်းစဉ်များ

အခန်း (၁)

- ဖြစ်ရပ်ဆန်းမှတ်တမ်း -
- ထူးဆန်းသောရွာမှ ထူးဆန်းသောလူများ -
- ကျိန်စာသင့်တောဝနာ -
- ကြောက်မက်ဖွယ်ရုပ်တု -

အခန်း (၂)

- ထူးဆန်းသောစကားဝှက်များ -
- ညသူဇာ -
- သီးခြားကမ္ဘာသို့ -
- မာယာကေရီစိန်မြကြည် -

ပါဝင်သောအခန်းစဉ်များ

အခန်း (၃)

- ရုန်းမလွတ်သာ
- ရောက်ဖူးခဲ့တဲ့ ရွာကလေး
- ရိုန်းစက်ရောင်၏လှည့်ကွက်
- စွန့်ပုံသူ
- တစ်ခုတည်းသော ဆိုမှတ်သို့

အခန်း (၄)

- အတိတ်ဒဏ္ဍာရီ -
- ရှေးဟောင်းကမ္မည်း -
- သွေးရှူးသွေးတန်း -
- ပွင့်လင်းချစ်သူ -

အခန်း (၁)

- ဖြစ်ရပ်ဆန်းမှတ်တမ်း
- ထူးဆန်းသောရွာမှ ထူးဆန်းသောလူများ
- ကျိန်စာသင့်တော့ဝနာ
- ကြောက်မက်ဖွယ်ရုပ်တု

အခန်း(၁)

မြတ်ရပ်ဆန်းမှတ်တမ်း

တစ်ခုသောဆောင်းနှောင်းကာလတွင် ...

ကျွန်ုပ်သည် ဂန္တီရလျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်
ပုဒ်ရေးရန် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် စဉ်းစားမရသဖြင့် ဗားဂရာ
ချောက်အနီးရှိ ကျွန်ုပ်၏ သွပ်မိုးပျဉ်ထောင်နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးရှေ့
ဝရန်တာ၌ ပက်လက်ကုလားထိုင်ဖြင့်ထိုင်ကာ ဒန်းပေးလမ်းဆေး
တံကြီးကိုခဲရင်း တောင်တောင်အိအိစဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် အိမ်ရှေ့ဆွဲ
ဟီးလ်မင်းကားပြာလေးတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာပြီး ကားပေါ်မှ
အသားဖြူဖြူချောချော အရပ်မြင့်မြင့် လူရွယ်တစ်ဦး ဆင်းသက်
လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုလူရွယ်မှာ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးဖြစ်
ပြီး သူသည် အိန္ဒိယပြည် ဒါဂျီလင်ဆေးတက္ကသိုလ်မှ ဒေါက်တာ
ဘွဲ့ရယူခဲ့ကာ မြန်မာပြည်သို့ လွန်ခဲ့သည့်တစ်နှစ်ခန့်က ပြန်
ထည်ရောက်ရှိလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သူသည် အစိုးရဆေးရုံ၌အလုပ်မဝင်သေးဘဲ ရန်ကုန်မြို့
၌ သင့်လျော်ရာတစ်နေရာရာတွင် ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းဖွင့်ရန်
ညှိနှိုင်းထားသည့်တိုင် ယနေ့အချိန်အထိ သူ ဆေးခန်းဖွင့်ဖြစ်
ပြီးဟု ကျွန်ုပ်မကြားမိသေးချေ။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ မိဘအမွေအနှစ်များစွာရရှိထားခဲ့
သူဖြစ်သည့်ပြင် ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်၍ အေးအေးလူလူဆေးခန်း
နှင့် လုပ်ကိုင်စားသောက်သင့်သည်။ သို့သော် ငယ်ရွယ်စဉ်
ဘုရားသားဘဝကတည်းက တိုက်ခိုက်ရေးပညာနှင့် ဂန္တီရပညာ
များကို ထူးထူးခြားခြားစိတ်ဝင်တစား လေ့လာလိုက်စားခဲ့သည်
နှင့်အညီ ဒါဂျီလင်ဆေးတက္ကသိုလ်၌ ပညာသင်ကြားရာတွင်
ထည်း အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ သိုင်းပညာရပ်များကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက
ဆပ်မံလေ့လာလိုက်စားခဲ့သူဖြစ်သည်။ မြန်မာပြည်တွင်သင်ကြား
ခဲ့သော ဗန်တို ဗန်ရှည်၊ တုတ်သိုင်း ဓားသိုင်းပညာရပ်များနှင့်
အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ တိုက်ခိုက်ရေးပညာရပ်များကို ပေါင်းစပ်ပြီး ကိုယ်

လုံပညာကို အဆင့်မြင့်မြင့်တတ်ကျွမ်းခဲ့သူလည်းဖြစ်သည်။

မိဘများကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သည်ပြင် ဆွေမျိုးရင်းဆွေ
မိသားစုများလည်း များများစားစားမရှိသဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း
လွတ်လပ်စွာသွားလာနေထိုင်တတ်ပြီး ဆေးပညာဖြင့် ကုသပေး
ထက် ဂန္တိရပညာနှင့်တိုက်ခိုက်ရေးပညာကို ပိုမိုအလေးထားသူ
ဖြစ်သည်။ ထူးဆန်းသောကိစ္စများကို ထဲထဲဝင်ဝင်လေ့လာလိုက်
စားပြီး လက်တွေ့ကျကျ ဖြေရှင်း သိချင်သူဖြစ်သည်။

မြို့ကြီးပြကြီးတွင် နေထိုင်ရသည်ထက် တောတောင်ထဲ
တွင် ခဲရဲဝံ့စွန့်စွန့်စားစား သွားလာနေထိုင်ခြင်းကိုအထူးနှစ်သက်
သူဖြစ်သည်။ သည်းထိတ်ရင်ဖို ထူးဆန်းသောကိစ္စရပ်များနှင့်
ပတ်သက်လာလျှင် ကိုယ်တိုင်တွေ့ချင် ဖြေရှင်းချင်ပြီး သက်စွန့်
ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ချင်သောစိတ်ဓာတ်က မွေးရာပါလာသူဖြစ်
သည်။

မူလတန်း၊ အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းကျောင်းသား
ဘဝ၊ ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝများတွင်ပင် တိုက်ခိုက်
ရေးပညာနှင့် ဂန္တိရပညာများကို ထုံးလိုခြေမွှေနှောက်ကာ ဖွဲ့
လာလိုက်စားလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ မကြာမသိဖူးသော ဂန္တိရပညာ
ရပ်များရှေးဟောင်းဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန် ပညာရပ်များကို ပညာရှင်

ကြီးများထံတွင် မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး လက်တွေ့ကျကျအဖြေဖော်
ဆုတ်ချင်သော ခေတ်ပညာတတ်လူငယ်ဆရာဝန်တစ်ဦးလည်း
ဖြစ်သည်။

သူသည်ခရီးရှည်ထွက်ခြင်းကိုလည်း ဝါသနာပါသူဖြစ်ရာ
ခြန်မာပြည်ပြန်ရောက်မှ မကြာခဏခရီးထွက်လေ့ရှိပြီး ယင်းသို့
ခရီးထွက်ရာမှ ပြန်လာတိုင်း ကျွန်ုပ်ထံသို့ရောက်ရှိလာတတ်ပြီး
သူ၏အတွေ့အကြုံများ၊ ရှာဖွေရရှိလာသည့် ရှေးဟောင်းပစ္စည်း
များကို ပြသလေ့ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်သူသည် ဝါသနာတူချင်းဖြစ်သဖြင့် ပြည်လမ်း
၌ ပဲခူးကလပ်တွင် တွေ့ဆုံရင်းနှီးမိရာမှ မိမိတို့၏အတွေ့အကြုံ
များကို ဖလှယ်ရင်း ရင်းနှီးခင်မင်သွားကြသူများဖြစ်ကြသည်။

“ဟဲ့လို ဆရာသမား ... ဖနကောင်းတယ်နော် အိုင်
ဆေး”

သူသည် သူ၏ထုံးစံအတိုင်း ပွင့်လင်းစွာပြုံးကာ ရင်း
ရင်းနှီးနှီးနှုတ်ဆက်ရင်း အိမ်ပေါ်တက်လာလျက် ကျွန်ုပ်နှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ကြိမ်ဆက်တီခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။

“ကျန်းခန့်သာလို့မာပါ့ဗျာ ... ဒါထက် မောင်ရင်လေး
ဗျောက်နေတာ နှစ်လလောက်ရှိ ထင်ပါ့ ... ဘယ်များ စက်

ကျနေလို့လဲဗျ”

“ချင်းတွင်းအထက်ပိုင်းရောက်နေလို့ ဆရာသမားရဲ့ အခု အဲဒီကပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဆရာသမားဆီ လာခဲ့တာပဲ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်တွေကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကတော့ မယုံနိုင်စရာကောင်းလွန်းလို့ ဆရာသမားကိုပြောပြချင်တာနဲ့ လာခဲ့တာဗျ၊ ပြီးတော့ ဆရာသမားကိုပါ ... ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့တဲ့ ဒေသတွေဆီ ခေါ်သွားဖို့လာပြောတာဗျ”

“အလို ... ကျုပ်က လိုက်ခဲ့ရမယ် ... ဟုတ်စ”

“အိုင်ဆေး ... ဟုတ်တယ်ဆရာသမားရဲ့ ... အမှန်ပြောရရင် ကျွန်တော်တွေကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်အပျက်တွေဟာ မယုံနိုင်အောင်ဆန်းကြယ်လွန်းလို့ ... ကျွန်တော်လည်း ဉာဏ်မစိတော့တာနဲ့ ခရီးတစ်ဝက်ကနေ ရန်ကုန်ကိုကမန်းကတန်း ပြန်လာတာဗျ၊ အဓိကကတော့ ဆရာသမားကိုခေါ်ဖို့ပဲ၊ ဆရာသမားက ဂန္တီရက်စွတွေမှာ ကျွန်တော့်ထက် အများကြီး ပိုနားလည်ပြီး ... ဟို ... အဲ ... ဂန္တီရအစီအမံကိစ္စတွေ ပေဒင်လက္ခဏာရှေ့ဖြစ်နောက်ဖြစ် စတဲ့ကိစ္စရပ်တွေပါ သိမြင်တတ်ကျွမ်းသူနဲ့ ဆရာသမားကိုမဖြစ်မနေလာခေါ်ရတာဗျ ... ဆရာသမားလိုက်ဖြစ်အောင်လိုက်ခဲ့စမ်းပါဗျာ”

သူက အားတက်သရော ပြောနေသလောက် ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချလိုက်ကာ ...

“ဟင်း ... ခက်တယ် ကိုရန်နိုင်စိုးရဲ့ ... ကျုပ်ကလည်း ဒီလကုန်မှာ စာအုပ်တိုက်ကို လုံးချင်းဝတ္ထုစာမူ အပ်ရမယ်ဗျ၊ ခုထက်ထိလည်း ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် စဉ်းစားမရလို့ တစ်လုံးတစ်ပါဒမှ မရေးရသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် မောင်ရင်ခေါ်မယ့် ခေါ်ကို လိုက်နိုင်ဖို့မလွယ်ပါဘူး”

ဟု ငြင်းဆိုလိုက်ရာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက ဇွဲမလျှော့ဆဲ ...

“ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ကိစ္စအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ ဆရာသမားရယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့သာလိုက်ခဲ့စမ်းပါ ဆရာ့အတွက် ခန္တီရရှိဖို့ရှက်ဆန်းကြယ်ဇာတ်လမ်း ဆယ်ပုဒ်လောက်ရသွားစေရမယ်”

ဟု တွင်တွင်ပြောနေရင်းမှ သူ့၏လက်တစ်ဖက်၌ ကိုင်ထားသော ကတ်ထုပုံးကော်ပီစာအုပ်တစ်အုပ်ကို စားပွဲပုလေးပေါ်တင်လိုက်ပြီးလျှင်

“အိုင်ဆေး ... ကျွန်တော်ပြောတာကို ဆရာသမားအယုံသေးဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ဟောဒီမုတ်တမ်းစာအုပ်ကိုသာ

ဖတ်ကြည့်ပါတော့ဗျာ၊ ဒီမှတ်တမ်းကိုဖတ်ပြီးရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်လိုအံ့ဩထူးဆန်းတာတွေ တွေ့ကြုံခဲ့ရပြီး ဘာကြောင့် ဉာဏ်မပီနိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို ဆရာသမားသိသွားမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် ထိုင်ရာမှထကာ ...

“ကဲ ဆရာသမားရေ ... ကျွန်တော့်ရဲ့မှတ်တမ်းကို ဖတ်ထားနဲ့ပါ။ နောက်နှစ်ရက်လောက်ကြာမှ ကျွန်တော် တစ်ခေါက် ပြန်လာပါဦးမယ်။ အဲဒီအခါကျရင်သာ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်နိုင်၊ မလိုက်နိုင် အဖြေပေးပါ။ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုဦး ... ခဏ်အမြန်ဆုံးပြန်ထွက်နိုင်ဖို့ စီစဉ်စရာလေးတွေ စီစဉ်ရဦးမှာမို့ သွားရဦးမယ်ဆရာသမားရေ”

ဟုပြောကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းပြီး သူ၏ကားလေးကို မောင်းထွက်သွားပါတော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာသာ သက်ပြင်းချကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ... ဒေါက်တာ ရန်နိုင်စိုးထားရစ်ခဲ့သည့် ကတ်ထုဖုံးကော်ပီစာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်ကာ စိတ်မပါလက်မပါစွာ တစ်ရွက်ချင်းဖတ်ကြည့်လိုက်မိရာ ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်း ... လက်မှမချနိုင်အောင်ဖြစ်သွားလျက် ဒန်းဟေးလ်ဆေးတံကြီး မီးသေသွားသည်ကိုပင် သတိမထားနိုင်

လောက်အောင်ဖြစ်သွားရပါတော့သတည်း။

(ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်သည်... ကျွန်ုပ်ဖတ်မိသည့် ဒေါက်တာ ရန်နိုင်စိုး၏ မှတ်တမ်းပါဖြစ်ရပ်ဆန်းကို ပရိသတ်ကြီးအား တစ်ဆင့်ဖောက်သည်ချတင်ပြလိုသည်ဖြစ်ရာ မူရင်းအတိုင်း ဖတ်ပါက ပရိသတ်ကြီးအဖို့ သာမန်ခရီးသွားမှတ်တမ်းအစီရင်ခံစာကိုဖတ်ရသည့်နယ် ခံစားမှုရသမဝါနိုင်သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်က ဝတ္ထုသွားအသွင်ဖြင့် ဖတ်ကောင်းအောင်ပြုပြင်ရေး သားတင်ပြလိုက်ရပါကြောင်း။

စာရေးသူ)

ဤ ယင်းစာမှာ မက်ထရစ်ကျောင်းသားဘဝက ရန်ကုန်မြို့၊
နိုင်ပေါလ်ကျောင်းကြီးတွင် စာသင်ဘက်သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့သူ
အောင်မောင်လေးထံမှဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရပြီး စာမှာ အောက်ဖော်
ပြပါအတိုင်းဖြစ်ပါ၏။

ထူးဆန်းသောဋ္ဌာမှထူးဆန်းသောလူများ

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးသည် ရန်ကုန်မြို့လယ်ကောင်ရှိ ယင်း
လမ်း (ယခုရွှေဘုံသာလမ်း)တွင် အခန်းငှားကာဆေးခန်းဖွင့်
ကောင်းနိုးနိုး၊ မြေဦးကုန်းဘက်၌ ဆေးခန်းဖွင့်ရကောင်းနိုးနိုးဖြင့်
ချီတုံချတုံဖြစ်လျက် စဉ်းစားတွေးတောရင်း ယောင်ဝါးဝါးဖြစ်နေ
စဉ် တစ်နေ့သောညနေခင်း၌ ... စာပို့သမားသည် ဒေါက်
တာရန်နိုင်စိုး၏ ဘောက်ထော်ဘက်ရှိ တစ်ထပ်တိုက်ပုထေ
သို့ရောက်ရှိလာကာ ရေစက္ကနီပြုလုပ်ပေးပို့သည့် စာတစ်စောင်
ကို ပေးလေ၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးလည်း စာကိုဖောက်ဖတ်ကြည့်လိုက်

သူငယ်ချင်း ဂန်ဒိုင်မိုး ...
ဟူးကြီးထွန်းဦးနဲ့ ငါ ...ဟောင်းပင်မှာတွေ့ပြီး မင်းတဲ့
ကကြောင်းတွေ့ ဘိဂုတယ်။ မင်း ဆေးခန်းဖွင့်ခင် ကလပ်ဂင်
ငါ့ဆီလာခဲ့ပါလား ငါတော့ ဘစ်တောဝန်ထောက်ကလွန်နဲ့ ဟောင်း
ပင်နဲ့ ဟူမ္မလင်ကကြားက ပန်းသစ်မြိုင်မြိုင်မှာ တာဝန်ကျတယ်။
ပန်းသစ်မြိုင်သူနဲ့လည်း ခိုခိတ်ထောင်ကျနေလို့ ကလပ်ကထွက်ရင်လည်း
ဒီပန်းသစ်မြိုင်မှာပဲ ကမေ့ချဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ကွ ...။

ရှိခင်ဆေး ဂန်ဒိုင်မိုး ...ငါ ဘစ်တောတွေ့ခစ်ဆေးရင်း
မေ့ချဆောင်ပျားက တောနက်ထဲမှာ ဖျားမဟင်ဂျကြီးတစ်လုံးရှိ
တွေ့ထားတယ်။ ခဲဒီဂုထဲကနေ နင်မတန်ထူးဆန်းတဲ့ ဖျားမဟင်
ကလပ်ပေးတစ်ဂျပ် ဂျာမာခဲ့တယ်ကွ။ ပြီးတော့ ခဲဒီဂုထဲမှာ ဖျား
ဆော်ကကျနေတဲ့ဖျားထားပုံရတဲ့ အသားတွေ ဘင်္ဂေါ်တင်လို့
ဂျပ်ပုံတွေပါ တွေ့ခဲ့ရတယ် ...

ငါ့ ငါ့ရဲ့တပည့်လေးပေးမောင် တွေ ခဲ့တယ် ... နိုင်သေး
ပေးမယ်ဆိုရင် ... ခံဒီဂုဏ်ထဲက ရွာဒါးဒါးအိုလည်း ငါတို့ရဲ့
ဖိုး ခွဲဝေပျဲခဲ့ကြတယ်လို့ မင်းက ကတုအဆန်းတွေ ငါ့ဘာပီတက
ခိတော့ရဲ့ ခံဒီကကြောင်းရေးရိုက်ဂုတယ် ...။

မင်းခိတ်ဝင်စာရင် ငါ့သီလကဲ့ရဲ့ ... ခံဒီဂုဏ်အိုကဆီ
ရိုက်ပွဲမယ်။

ကေး ... တစ်ခုလုံးအားက မင်းကိုကြိုပြောထားရဲ့အိပ်
... ခံဒီတောထဲကဂုဏ်ထဲ ငါ့ကတု မထင်မှတ်ဘဲရောက်ရှိသူတို့
ငါတပည့်လေးအားကက သစ်တောပုဂံရဲ့ကမုတ်ဂုယ်၊ ချောင်း
ကုတ်ပုမောင်ဂုယ်ဟု ပန်းဘဲမိရင်အိုပြန်ရောက်ဖို့ တစ်ကတည်း
မှာပဲ ငှက်ပျားရိုရို ကပျားတစ်မျိုးဝင် ကပေးကတမ်းတွေကော်ဖို့
ကွယ်လွန်သူကြတယ်လို့။

နောက် ငါ့ရဲ့တပည့် ချောင်းခေါင်းကောင်ဖိုကတော့ ...
လူ့ဘဝဦးနှောက်အိုအိုဖို့ ကလုပ်ကထွက်ရို ဂသေ ကောက်က
ငင်ကတတ်သူတယ်လို့။ ဒါပေမဲ့ သူကြည့်ဂုတက ခိတ်ခိတ်မှန်ပုံ
မဂုဘဲ သူ့ရိုယ်သူ ချွန်ဂုနော့လို့လို့ သိဒ္ဓိကမျိုးပေါက်ပေးက
နော့လို့လို့တွေ ပေးကော်ပေးလို့ ဂုဂုကတော့ သူ့ကိုဂုသွေးဖို
ရို သတ်မှတ်ထားကြတယ်လို့။ ခဲ ... မဆန်းလား နိုင်သေး။

နောက် ငါ့ရဲ့တပည့် သစ်ပုဂံဘေးလေး နေဆန်းကတော့
ခွင်းထွင်းမွန်ထဲ သစ်ပေးခဲပျော့ရင်း ... တောင်ပုရော့ခိရို
ပေးခဲပျောက်သူကက သစ်လုံးခေတင်ခိတ်ဒါကကနဲ့ ပွဲချင်းဖို့
သေသူကတယ်လို့။

ခုဆို ခံဒီတောနက်ထဲက ဂုဏ်ထဲခိရောက်ခဲသူတွေထဲက
ငါတစ်ပေးကတည်းကကတော့တယ်။ ခဲ ... ငါတွေကြံကတဲကမုန်
ကပျက်ရို ထူးဆန်းတယ်လို့ မင်းထင်ဘူးလား ... နိုင်သေး။

ကတုအဆန်းတွေကို ခိတ်ဝင်စာတတ်တဲ့မင်းက ... ငါ့
မုန်ဂုဂို ထူးဆန်းတယ်လို့ပူသဖို့ ခိတ်ဝင်စာရင် ပန်းဘဲမိရင်ကို
လကဲ့ရဲ့ ငါ့ကတော့ ထူးဆန်းတဲ့ဂုဂုလေးကိုလည်း မုချင်လို့လို့
... ခံဒီဂုဂုတုလေးကိုမုင်ဂုင် မင်း ... ကျိန်သေ ခံဒြခိတ်ဝင်စာ
မှာပဲ။

နိုင်သေး ... လမုန်ကောင်လကနော် သူငယ်ချင်း
မင်းဘဲ့ချစ်သူငယ်ချင်း
မောင်မောင်လေး
ပန်းဘဲမိရင်မို့

အထက်ဖော်ပြပါစာကို အထပ်ထပ်ဖတ်ပြီးနောက် ဒေါက်

တာရန်နိုင်စိုးမှာ လွန်စွာစိတ်ဝင်စားသွားပြီး... သူ နိုင်ငံခြားသူ
ကတည်းက မတွေ့ဖြစ်သည်မှာကြာပြီဖြစ်သော ကျောင်းနေဘဝ
သူငယ်ချင်းမောင်မောင်လေးကို တွေ့ချင်သည်ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာ
သဖြင့် ပန်းသာမြိုင်ကိုသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိလေ၏။

သို့ဖြင့် စိတ်မြန်သော ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ လူပုဂ္ဂိုလ်
လွတ်တစ်ဦးပီပီ နောက်ဆံတင်းစရာမရှိသည်ဖြစ်၍ သူ၏ထံ
ပုလေး၌ အတူနေတပည့်မောင်ခင်စိန်အား အိမ်စောင့်အမှု
ထားရစ်ခဲ့ပြီး... ပန်းသာမြိုင်မြို့သို့ ဦးတည်ခရီးထွက်ခဲ့လေ
၏။

ဝိသေသ ဝိသေ

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးသည် မီးရထားဖြင့် ရန်ကုန်မှ မန္တလေး
ဦးစွာလာခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့ မန္တလေးသို့အရောက်တွင်
ညတာနားပြီး နောက်နေ့နံနက်၌ မန္တလေး-မြစ်ကြီးနား မီးရ
စီးခဲ့ရပြန်ရာ တောင်ကျရေများကြောင့် ချောင်းကူးမြစ်ကူး
ထားတို့မှာ ရေလျှံနေသဖြင့် ရေအကျကိုစောင့်လျက် ခရီးနှင့်ရ
သည်ဖြစ်၍ နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင်မှ ဝန်းသို့ဘူတာသို့
ထွက်ရှိလေ၏။

ခရီးပန်းသဖြင့် ဝန်းသို့မှထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် တစ်ည
တည်းပြီး နောက်နေ့နံနက်စောစောတွင်... ကုန်ကားတစ်

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

စီးနှင့် လမ်းကြိုလိုက်ခဲ့ရာ မူးမြစ်ကမ်းပါးရှိ ပင်လယ်ဘူးမြို့ထေ
သို့ဆိုက်ရောက်လေ၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးလိုက်ပါလာသည့် ကုန်ကားကြီးသည်
ပင်လယ်ဘူးမြို့လေးတွင် တစ်ထောက်နားပြီးနောက် မူးမြစ်ထဲ
ဖောင်ဖြင့်ကူးကာ ခရီးဆက်ခဲ့ရာ ထိုနေ့ညနေစောင်းလှလှတွင်
သဲချောင်းတစ်ချောင်းသို့ဆိုက်ရောက်သည်၌ ... အပြောကုန်
သလောက် ရေစပ်စပ်သာရှိသော သဲချောင်းပြင်ကို သတိထား
မောင်းနှင်လျက်ဖြတ်ကူးလေ၏။

‘ပူး .. ပူး .. ပူး’

ယင်းကုန်တင်ကားကြီးမှာ ချောင်းလယ်သို့အရောက်တွင်
သဲခွံနစ်တော့၏။

“ဘီးအောက်က ပျဉ်ချပ်တွေထိုးပြီး ရုန်းတက်မှဖြစ်မယ်
ဟေ့”

ကားသမားအုပ်စု ကုန်သည်နှစ်ဦးနှင့်အတူ ဒေါက်တာ
ရန်နိုင်စိုးပါ သဲခွံအတွင်းမှ ကားကြီးလွတ်မြောက်စေရန် ကြိုးစား
လျက်ရှိရာ မြောက်ဘက်တောင်တန်းများအထက် ကောင်းကင်
ယံ၌ မိုးညိုလာသည်ကို သတိမမူလိုက်မိကြချေ။

သဲချောင်းအလယ်မှ ရေစီးတဖြည်းဖြည်းမြန်လာပြီး ...

ပြင်ကျယ်သည်ထက်ကျယ်လာမှ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို
ကားသမားတို့က စတင်သတိမူမိတော့၏။

“ဟာ ... ဟိုးတောင်ထိပ်တွေပေါ်မှာ မိုးတွေညိုနေပါ
တောင်ပေါ်မှာ မိုးရွာပြီဟေ့”

“အလိုလေး ... ဒါဆို တောင်ကျရေတွေစီးလာတော့မှာ
လား”

ပြောရင်းဆိုရင်း ရေစီးကြမ်းလာကာ လှိုင်းခေါင်းဖြူဖြူ
သည်ရေလုံးကြီး တဝေါဝေါမြည်သံပြုလျက် အဟုန်ပြင်းစွာ
သဲခွံဆင်းလာတော့၏။

“ပြေး ... ပြေးဟေ့ ... ကမ်းစပ်ဆီ လွတ်အောင်ပြေးကြ
တောင်ကျရေတွေ စီးလာပြီဟ”

“ပြေး ... ပြေး ... ဆရာလေး လွတ်အောင်ပြေး”
ကားသမားတစ်ဦးက အော်ဟစ်သတိပေးတိုက်တွန်းရာ

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ကားပေါ်မှသူ၏ကျောပိုးအိတ်ကို ကမန်း
ထန်းဆွဲယူပြီး ... ကျော၌ လျင်မြန်စွာလွယ်လိုက်လျက် အ
ောက်ဘက်ကမ်းခြေဆီသို့ ခြေကုန်သုတ်ပြေးလေ၏။

သို့သော် ... အန္တရာယ်ကိုမြင်သဖြင့် အသက်လှူပြေးကြ
ညီလူသားတို့ထက် တောင်ကျရေက ပိုမြန်ကာ ... ဝါးလုံး

ထိုးစီးဆင်းလာသည့် ရေလုံးကြီးက ပြင်းထန်သော အဟုန်ဖြင့် သူတို့အားလုံးကိုရိုက်ချလိုက်ကာ ချောင်း၏အကြောင်းသို့ ဆွဲခွဲ သွားပါတော့၏။

‘ဝေါ .. ဝေါ .. ဝန်း’

“အောင်မလေး”

“ကယ်ကြပါဦးဗျို့”

တဝေါဝေါလိမ့်ဆင်းလာသည့် ရေသံများကြားတွင် လူ သားတစ်စု၏ ကြောက်လန့်တကြားအော်ဟစ်သံတို့မှာ ပျောက် ကွယ်သွားပြီး ... လူသားတို့သာမက ချောင်းအလယ်မှ ကုန်ကား ကြီးပါ ရေစီးအတိုင်း တလိမ့်ခေါက်ကွေး ပါသွားလေတော့၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ရေလုံးကြီး၏ရိုက်ခတ်မှုခံရပြီး ဝေ စီးအတိုင်း ဦးစိုက်ကျွမ်းပျံလူးလိမ့်ဝါသွားရာ ... ရေပြင်ပေါ် ဖေ လာလိုက်၊ ရေလှိုင်းများအောက်ထဲ နစ်မြုပ်သွားလိုက်ဖြင့် ရေကူး တတ်သူဖြစ်သည့်တိုင် ရေမွန်းသွားပြီး သတိလစ်လုလုပင် ဖြစ် သွားရတော့၏။

ထိုစဉ် မျောလာသည့်သစ်တုံးတစ်တုံးကို ကံအားလျော်စွာ ခိုတွယ်မိရာ ... ယင်းသစ်လုံးကို မလွတ်စတမ်းဖက်တွယ်ရင် ... ရေစီးအတိုင်း ပါသွားတော့၏။

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

‘ဝေါ .. ဝေါ .. ဝေါ’

သို့ဖြင့် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှသော ရေစီးအတိုင်း ပျောက်ပါရင်းမှ ဝန်းကျင်၌ အမှောင်ထုလွှမ်းလာစဉ် မိုးကြွင်းမိုးကျန် နှောင်းမိုးက အဆီးအတားမဲ့ရွာချလိုက်သည်၌ ဒေါက်တာရန်နိုင် နှစ်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်းသဖြင့် သတိလစ်သွားပါတော့၏။

□ □ □

ချောင်းရေပိပြီး ချောင်းရေစီးအတိုင်း လူးလိမ့်ပါလာခဲ့ရသည် အဖြစ်ကို ပြန်လည်အမှတ်ရလာလေ၏။

“အင်း... ဒါဟာ မနေ့ညနေကဖြစ်ခဲ့တာပဲ၊ ခု မနက် တောင် မိုးလင်းနေပြီပဲ”

သူသည် နေခြည်ဖြာလျက်ရှိသော ဝန်းကျင်အနှံ့သို့ လှည့် ဝတ်ကြည့်ရှုအကဲခတ်လိုက်ရာ ... ရေစီးညင်သာလျက်ရှိသည့် ချောင်းငယ်၏ဝဲယက်ကမ်းစပ်တို့တွင် နက်ရှိုင်းသောတောအုပ် ဩီးများရှိပြီး၊ သူ့ရောက်ရှိနေရာကမ်းခြေမှ လူသွားလမ်းလေး တစ်ခုမှာ မြောက်ပိုင်းသစ်တောအုပ်ထဲ ကွေ့ဝိုက်ဝင်သွားလျက် ရှိသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

နံနက်ဦးနေခြည်သည်လည်း ဆောင်းဦးနှင်းပြုလွှာတို့ကို ခုံမရဲထွင်းဖောက်လျက်ရှိပြီး လေပြည်အေးအေးလေးက တသုန် သုန်တိုက်ခတ်လျက်ရှိရာ ချောင်းကမ်းစပ်မှကိုင်ပင်တို့မှာ လေ အသွဲ့တွင် ယိမ်းနွဲ့လျက်ရှိလေ၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ချောင်းစပ်သဲပြင်ပေါ်မှ အားယူ တာ ထရပ်လိုက်ပြီးနောက် ချောင်းကမ်းစပ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ တာ လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း ဒယီးဒယိုင်လျှောက်လာလေ ၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ မည်မျှကြာအောင်သတိလစ်သွား သည်မသိ ... သတိရလာသောအခါတွင် သူသည် သစ်တုံးကို ဖက်တွယ်ထားလျက်မှ ချောင်းကမ်းစပ်တစ်နေရာရှိ သဲသောင် ပြင်တွင် တင်လျက်ရှိကြောင်း သတိမူမိလေ၏။

“ဟာ ... ငါ ... ငါ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်”

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကိုင်ရှိက်ခဲရထားသည့်နယ် နာ ကျင်ကိုက်ခဲလျက်ရှိပြီး ဦးခေါင်းကလည်း နောက်ကျိကျိဖြစ် လျက်ရှိလေသည် ဤချောင်းစပ်၌ သူ ဘာကြောင့် ယခုကဲ့သို့ လာတင်နေရသနည်းဟု ပြန်လည်စဉ်းစားလိုက်ရာ တောင်ကူ

“အင်း ... ဒီလူသွားလမ်းလေးရှိနေတာကို တွေ့ရတာဟာ ဒီတောအုပ်ရဲ့အလွန်မှာ လူနေရပ်ရွာတစ်ခုခုရှိတာ သေချာတဲ့သဘောပဲ။ ဒီလမ်းအတိုင်း လိုက်သွားပြီး လူနေအိမ်ခြေကျေးရွာတွေတွေ့ရင် ငါ့အတွက် အကူအညီကျိန်းသေရနိုင်တယ်”

သူသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော်လည်း မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အားတင်းကာ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာလေ၏။ သို့ဖြင့် လူသွားလမ်းလေးအတိုင်း မြက်ပင်ရှည်၊ ကိုင်းပင်ရှည်တို့အကြားမှ တရွေ့ရွေ့ဖြတ်လျှောက်လာရာ ... ယင်းလူသွားလမ်းကလေးမှာ တောအုပ်အစပ်မှ ရွာလေးတစ်ရွာဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟော ... ရှေ့မှာ ရွာလေးတစ်ရွာပဲ။ တော်ပါသေးရဲ့ ... လူနေရပ်ရွာဆီ လွယ်လွယ်ကူကူရောက်လို့ ... နို့ခိုဆို ငါတာ ဒီတောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ တလည်လည်ဖြစ်ပြီး ဒုက္ခလှလှတွေ့ရမှာ”

သူသည် ဝမ်းသာစိတ်အေးသွားရပြီး သစ်ပင်အုပ်အုပ်စိန်စိန်တို့ဖြင့် ဝေဆာလှပသာယာလျက်ရှိသော ကျေးရွာလေးဆီ ဦးတည်လှမ်းလာခဲ့ကာ ... ကြခတ်၊ ဝါးစည်းရိုးခတ်ထားသည့် ရွာလေးထဲသို့ ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း ဝင်လာခဲ့လေ၏။

ယင်းသို့ ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း သူလျှောက်လာစဉ် ... ရွာပြင်စိုက်ခင်းများဆီသွားရန် ပေါက်တူး၊ ထွန်ခြစ်၊ ဝါးတောင်းများကိုသယ်ဆောင်လျက် ရွာသားသုံးဦးနှင့် ရွာသူနှစ်ဦးတို့သည် ချက်နာချင်းဆိုင်မှလာနေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

သူက ထိုရွာသူရွာသားတို့ကို ဝမ်းသာအားရ ပြုံးပြနှုတ်ဆက်လိုက်သော်လည်း ထိုသူတို့သည် သူ့ကိုတစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်တုံ့ပြန်ခြင်းမပြုကြဘဲ သူ့ကိုအရေးမလုပ်သည့် အမူအရာတို့ဖြင့် သူ့နံဘေးမှဖြတ်လျှောက်ကာ ရွာပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

“ဘယ်လိုလူတွေလဲဟ ... ကြောင်တောင်ကန်းတွေလား သေဘူး၊ ငါ့ကိုပြန်ပြုံးပြပြီး နှုတ်ဆက်ဖော်တောင်မရဘူး ... သူတို့ကြည့်ရတာ ငါ့ကိုမြင်ပုံမရဘူး ဘယ်လိုဖြစ်သလဲမသိဘူး”

သူသည် ဖေဖေဝါမကျေမနပ်အတွေးနှင့် ရွာထဲသို့ လျှောက်လှမ်းဝင်လာရာ ... ရွာလယ်လမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ အိမ်ပိုင်းများနှင့် သက်ကယ်မိုး၊ ထရံကာအိမ်လေးများ၊ သစ်သားအိမ်လေးများနှင့် အတန်ကျယ်ဝန်းသည့် ခြံပိုင်းတို့ထဲတွင် ရွာသူရွာသားတို့သည် ... ရေခပ်သူခပ်၊ ထင်းခွဲသူခွဲ၊ မီးခိုးတလူလူဖြင့် ချက်ပြုတ်သူကချက်ပြုတ်ကာ မိမိတို့၏ ဆိုင်ရာ

ဆိုရာအလုပ်တို့ကို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသော်လည်း ရွာလယ်လမ်း အတိုင်းတစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လှမ်းလာနေသည့် သူ့ကိုမူ မည်သူ ကမျှ လှည့်မကြည့်ကြချေ။

အမှန်တော့ ... ကျေးလက်တောရွာနေလူတို့၏ ထုံးစံ လေ့မှာ မိမိတို့၏ရွာထဲသို့ မျက်နှာစိမ်းညှော်သည်များ ဝင်ရောက်လာလျှင် လွန်စွာစိတ်ဝင်စားလျက် တစေ့တစောင်း အကဲခတ်စောင့်ကြည့်ကြခြင်း၊ ဘယ်ကလာကြသလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လဲ၊ လဲစသည်ဖြင့် မေးမြန်းစူးစမ်းမှု ပြုလုပ်ကြစမြဲပင်ဖြစ်ပါ၏။

ယခု သူဝင်ရောက်ခဲ့ရာ ရွာမှ ရွာသူရွာသားတို့ကမူ သူတို့ ဖုတ်လေသည်ငါးပိ ရှိသည်ဟုပင် ထင်ပုံမရဘဲ သူတို့လုပ်စရာရှိသည်တို့ကိုသာ အာရုံစိုက်ပြုလုပ်လျက်ရှိကာ ... သူတို့ရွာသူရွာသားအချင်းချင်းလည်း တစ်စုံတစ်ရာစကားပြောဆိုခြင်း မပြုကြသည်ကို ထူးဆန်းစွာတွေ့ရလေ၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ... ဖေဖေဝါစိတ်၊ အံ့သြစိတ်တို့ဖြင့် ရွာထဲဝင်လာခဲ့ရာမှ ... ရွာလယ်လမ်းအတိုင်းလျှောက်လာနေသည့် မိန်းမပျိုနှစ်ဦးကိုတွေ့လိုက်ပြန်ရာ ... သူမတို့နှစ်ဦးကပ်လာသည်တွင် နှုတ်ဆက်စကားဆိုလိုက်လေ၏။

“ဟေ့ ... ညီမတို့ ... ဒီရွာရဲ့နာမည်က ဘာလဲကွ”

သူက လေသံမတိုးမကျယ်ဖြင့် မေးလိုက်သော်လည်း ထိုနှင်းမချောလေးနှစ်ဦးမှာ ... သူ့အမေးကို ဖြေဖို့နေနေသာသာ ... သူ့ကို တစ်ချက်ကလေးမျှပင် ငဲ့မကြည့်ချေ။ သူမတို့၏ ဆန်ပန်ကိုကြည့်ရသည်က သူ့ကိုပင်မြင်ပုံမရချေ။

“ဟ ... ဘယ်လိုလဲ ... ဒီရွာကလူတွေက ရိုင်းလှချည်သား ... မေးတာတောင် ပြန်ဖြေဖော်မရဘူး”

“အင်း ... တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေပြီ၊ ဒီရွာကလူတွေက ငါ့ကိုမြင်ပုံမရကြဘူး။ ငါရဲ့နံ့ဘေးကသာ သူတို့ဖြတ်လျှောက်သွားတယ် ... တစ်ချက်ကလေးငဲ့ကြည့်ဖော် မရကြဘူး ... အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

သူသည် တွေးမရစွာ ဆက်လျှောက်လာရင်း ... အိမ်ဝိုင်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်တွင် ယင်းအိမ်ဝိုင်းထဲရှိ ဆက်ကယ်မိုး ပျဉ်ထောင်အိမ်ငယ်လေး၏ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာ၌ သူတစ်စုဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုလူကြီးတို့မှာ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသည့် ဆာကညှင်းပေါင်းပန်းကန်ကို ဝိုင်းအလယ်တွင်ချကာ အမဲခြောက်ကြော်နှင့် ကောက်ညှင်းပေါင်းကို တစ်ယောက်တစ်ဆုပ် နှစ်စားလိုက်၊ ရေခွေးကြမ်းသောက်လိုက်လုပ်နေကြသော်လည်း

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စကားပြောဆိုခြင်းမူ မပြုကြချေ။

“အင်း... ဒီရွာကလူတွေဟာ ကြောင်တောင်ကန်အကြားထဲအပြင် ... အ,ပါ အနေကြသလားမသိဘူး၊ အဲ ... နားလည်းပင်းနေကြပုံပဲ”

ရန်နိုင်စိုးမှာ စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် လျှောက်တွေးနေမယ့် မှ ဝိုက်ကလည်း လွန်စွာဆာလောင်လာသဖြင့် အငွေ့တထောင်ထောင်းထနေသော ကောက်ညှင်းပေါင်းပန်ကန်ကိုလှမ်းကြည့်ရုံတကြုတ်ကြုတ်မြည်နေသည့် ဝိုက်အား လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်ကာ အိမ်ပိုင်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်တော့၏။

“အင်း... ဒိုက်က ဆာလိုက်တာ၊ မနေ့ညနေကတည်းက ဘာမှမစားရသေးဘူး... ခုနေ ကောက်ညှင်းပေါင်းပူပူနွေးနွေးလေးစားလိုက်ရရင် သိပ်ကိုအိုကေသွားမှာပဲ၊ ဒီလိုရွာသိမ်ရွာငယ်လေးမှာ ဈေးဆိုင်တွေ၊ဘာတွေလည်း မတွေ့ရဘူး၊ ဒီလူကြီးတွေဆီကပဲ အကျိုးအကြောင်းပြောပြ ဝယ်စားမပဲ”

ရန်နိုင်စိုးသည် အိမ်ပေါ်မှလူကြီးများက သူ့ကိုလှဲလှည့်ကြည့်ခြင်းမပြုကြသဖြင့် သူ့ဘာသာ အိမ်လေး၏အဆင့်ပေါ်လှမ်းတက်လိုက်ကာ ပိုင်းထဲတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး နောက် ထိုလူကြီးတို့ကို မော့ကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုလူကြီးလေးဦးမှာ ... သူတို့၏ပိုင်းထဲ ရန်နိုင်စိုးဝင်ထိုင်လိုက်သည်တိုင် လုံးဝလှည့်ကြည့်ခြင်း၊ ငဲ့ကြည့်ခြင်းမပြုသည့်အပြင် သူတို့၏မျက်နှာအမူအရာကလည်း တစ်စုံတစ်ရာ ပျက်သွင်းသွားခြင်းမရှိချေ။

သဘာဝအရဆိုလျှင် ... သူစိမ်းတစ်ယောက်က သူတို့အိမ်ပေါ် ခွင့်မတောင်းဘဲတက်လာပြီး သူတို့ပိုင်းထဲ မပြောမဆိုဝင်ထိုင်လာခြင်းကြောင့် အံ့အားသင့်ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း၊ မျက်စိမျက်နှာပျက်ခြင်း တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်သင့်ပါလျက် သူတို့မှာ ဘာမှမသိသလို ဘာမှမခံစားရသလို ... ကောက်ညှင်းပေါင်းအစားမပျက် ရေခန်းကြမ်းအသောက်မပျက်ချေ။

“ဒီ ... ဒီမှာ ... ဦးကြီးတို့ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်ဟာ ဒုက္ခတွေ့လာသူပါ၊ ဝိုက်လည်းဆာလှပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ဒီ ... ဒီ ကောက်ညှင်းပေါင်းကို စားခွင့်ပြုပါလားခင်ဗျာ၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းဖိုး ကျွန်တော်ပေးပါမယ်ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ... အဲဒီ ကောက်ညှင်းပေါင်းပန်းကန် ကျွန်တော့်ကိုရောင်းပါနော်”

ရန်နိုင်စိုးက မျက်နှာကိုအချိုသာဆုံးထားကာ ပြောဆိုခွင့်တောင်းခြင်းပြုသော်လည်း ထိုလူကြီးတို့မှာ ... မည်သည့်စကားမှ ပြန်ပြောခြင်းမရှိရုံမက သူတို့ကိုအနူးအညွတ်ပြောဆိုခွင့်

တောင်းနေသည် ရန်ပိုင်စိုးအားငဲ့၍မျှမကြည့်ချေ။ သူတို့ကြည့်ရသည်မှာ သူတို့၏ပိုင်းထဲရောထိုင်လာသည့် ရန်နိုင်စိုးကိုမြင်လည်းမမြင် ရန်နိုင်စိုး၏စကားကို ကြားလည်းကြားပုံမရချေ။ ရန်နိုင်စိုးမှာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ရင်း သက်ပြင်သကား ...

“အင်း ... ခက်ပါလား ... ပြောဆိုခွင့်တောင်းလိုလည်း မရပါလား။ မထူးပါဘူး ... ဗိုက်ကလည်းဆာလှပြီ ... နောက်မှနောက် ယောက်ယားပဲ၊ ဆာနေတာတော့ စားမှ ... တော်ကြာ အစာအိမ်ထိသွားမှာ စိုးရတယ်”

ဟု တွေးကာ ကောက်ညှင်းပေါင်းပန်းကန်ဆီ လက်လှမ်း လိုက်သည့်တိုင် ထိုလူကြီးတို့က ဘာမှမဟန်တားခြင်းမပြုကြချေ။

“ဟုတ်ပါပြီ။ ... သူတို့ ငါ့ကို လုံးဝ မြင်ပုံမရဘူး”
မွှေးယုံနေသော ကောက်ညှင်းပေါင်း၏ရန်ကြောင့် ရန်နိုင်စိုးမှာ သွားရည်များပင်ကျမတတ်ဖြစ်လာပြီး ကောက်ညှင်းပေါင်းအားလက်တစ်ဆုပ်နှိုက်လိုက်ကာ အားပါးတရစားလိုက်လေ၏။

ဖို့နောက် အမဲခြောက်ကြော်တစ်ဖက်ကိုပါ ယူပါးလိုက်ပြီး မြေစေ့စွေးကရားအိုးကြီးထဲမှ ရေစွေးကြမ်းကိုကြွေရည် ယူထိ မြေပန်းကန်လုံးထဲထည့်လိုက်လျက် ရေစွေးမှုတ်သောက်လိုက်

...၏။
“အင်း ... ခုမှဟန်ကျတာပဲ ... သူတို့ကလည်း ငါ့ကို မြင်မကြား မဟန်မတား ... ဒီတော့ ငါ့ဘာသာ အဝစားရုံ ချေ”

သူက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်ရင်း ... ကောက်ညှင်းပေါင်း ... ငါးဆုပ်ခန့်ဆက်စားလိုက်ရာ ဗိုက်အတော်ပြည့်သွားရလေ တော့၏။

“အားပါး ... ဗိုက်အရမ်းဆာနေလို့လား မသိဘူး။ ငါစား ... ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေထဲမှာ ဒီကောက်ညှင်းပေါင်းဟာ ... လို့အကောင်းဆုံးပဲ”

သူက လက်သုတ်ပဝါရှာလိုက်သေး၏။ လက်သုတ်ပဝါ ... မတွေ့သည့်အဆုံးတွင် သူ့ဘောင်းဘီအနားသားနှင့် လက် ... တ်လိုက်ရလေ၏။ ထိုအခါမှ သူ့ကိုယ်သူ သေသေချာချာ ... တ်ထားမိတော့သည်။ သူ၏ကုတ်အင်္ကျီ အတွင်းခံရှုပ်အင်္ကျီ ... သက္ကလတ်ဘောင်းဘီရှည်တို့မှာ စိုထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေပြီး ရွံ ... အတော်များများ ပေလူးလျက်ရှိလေ၏။

“အင်း ... တောင်ကျရေတွေက ရွံ့ရောင်ထနေတာ၊ ... ရေတွေထဲပါလာတော့ အမှိုက်သရိုက်ရွံ့နှစ်တွေပေလူးနေတဲ့

ငါ့ရဲ့ရုပ်ဟာလည်း လူရုပ်တောင်မပေါ်တော့ဘူးနဲ့တူပါရဲ့။ အ
ဖြစ်ဖြစ် အခု ခိုက်ဝသွားတာအမြတ်ပဲ ... ဒီ စိတ်ရှုပ်
ကောင်းတဲ့ရွာထဲက ခပ်မြန်မြန်ထွက်မှ”

သူကရွာထဲမှ အမြန်ဆုံးပြန်ထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
ထိုင်ရာမှမထမီ ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲမှ သားရေပိုက်
အိတ်ကိုထုတ်လျက် အိတ်ထဲမှရေခဲနုဆီ ကျပ်တန်တစ်ခု
ထုတ်လိုက်ကာ ... ဝိုင်းအလယ်၌ အသာချထားလိုက်ထေ

“ကဲ ဦးကြီးတို့ ... ကျွန်တော့်ကို ကောက်ညှင်းပေါင်း
ခွင့်မြူတာ ကျေးဇူးသိပ်ကိုတင်ပါတယ်ဗျာ ... အဲဒီအထွ
ကောက်ညှင်းပေါင်းဖိုးလည်း ပေးခဲ့ပါရစေဗျာ ... လက်ခံပါ
ရိုင်းတယ်လို့လည်းမထင်ပါနဲ့။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သွားခွင့်
ဦးခင်ဗျာ”

ရန်နိုင်စိုးမှာ ခွင့်တောင်းပြီးနောက် အိမ်လေးပေါ်မှ
လာခဲ့တော့၏။

ထို့နောက် သူသည် ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်
ခဲ့ရာ တွေ့ရသမျှရွာသူရွာသားတို့မှာ သူတို့အလုပ်သူတို့လုပ်
ရှိကြပြီး သူ့ကို တစေ့တစောင်းမှပင် ဝဲကြည့်ကြခြင်း၊
ကြည့်ကြခြင်း၊ လှည့်ကြည့်ကြခြင်းပင် မပြုကြချေ။ ရန်နိုင်

ညည်း ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုတွန့်လိုက်ကာ အခြားသောကျေးရွာများ
ညည်း ကျေးရွာသဘာဝအတိုင်း အော်ဟစ်ပြောဆိုကြခြင်း၊ စကား
ခြောက်သံ ရယ်သံများဖြင့် စည်ပင်ခြင်းမရှိဘဲ ပကတိတိတ်ဆိတ်
သော ဤရွာလေး၏အဖြစ်အတွက် စိတ်ဌ်စနိုးစရာနှင့်ဖြစ်
အားခဲ့လေတော့၏။

“အင်း ... ဒီရွာလေးဟာ တော်တော်ထူးခြားတာပဲ။
လေးလည်း တစ်ယောက်မှမတွေ့ဘူး။ ခွေးတစ်ကောင်၊
ကြောင်တစ်မြီးမှလည်း မတွေ့ရဘူး ... ဘယ်လိုရွာပါလိမ့်”

သူသည် တွေးရင်း သင်္ကာရနဲ့မကင်းသလိုဖြစ်လာရာမှ
တိတ်ဆိတ်နေသောရွာ၏ အစွန်သို့ရောက်လေလျှင် ... နံဘေး
အိမ်ဖက်သို့ အတော်စောင်းနေသည့် ခြေတံရှည်ဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟော ... ဟိုရှေ့မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီးပါလား ...
အတော်ရှေးကျပြီး ဟောင်းနွမ်းယိုယွင်းနေပါလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ဒီရွာလေးမှာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းရှိတယ်ဆိုတော့ တော်သေး
တာပေါ့။ ဒီရွာလေးထဲမှာ ကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်အပျက်တွေကို ဒီ
ကျောင်းကဆရာတော်ကို ပြောပြလျှောက်ထားရမယ်။ ဘုန်း
တော်ကြီးကတော့ ရွာထဲကလူတွေလို ငါ့ကိုမမြင်တာမျိုး မကြား

တာမျိုး ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးထင်ပါရဲ့။”

ရန်နိုင်စိုးသည် မျှော်လင့်ချက်များစွာဖြင့် ဒီနပ်ချွတ်တို့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဆီသို့ လှမ်းလာကာ လက်ရန်းထပ် ဖော်သာရှိတော့သော ကျောင်းလှေကားကြီးမှ တက်လာခဲ့တော့၏။ သို့သော် လှေကားထိပ်သို့ရောက်လေလျှင် ကျောင်းသစ်သားတံခါးရွက်ကြီးတို့အား လျှော်ကြိုးဖြင့် ခိုင်ခံ့စွာတုပ်နှောချည်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟင် ... ဘုန်းတော်ကြီးမရှိဘူးနဲ့ တူတယ် ... တံခါးပိတ်ပြီး လျှော်ကြိုးနဲ့အထပ်ထပ်ချည်ထားပါလား။”

ကျောင်းကြီး၏ ပြတင်းပေါက်တံခါးအားလုံးမှာ ပိတ်ထားပြီး အချို့သော ပြတင်းတံခါးချပ်တို့မှာ တွဲရုံပြုတ်ကျလျက်ရှိသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကျောင်းနံဘေးဝန်းကျင်၌ ချုံနွယ်ပိတ်ထိပ်နှင့်မြက်ပင်များ ဝန်းရံနေသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဤလှေကားအဆင့်ပေါ်၌ သစ်ရွက်ခြောက်များ၊ အပိုက်များနှင့် ဖုန်များတစ်နေသည်ကို တွေ့ရခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဤကျောင်းကြီးတွင် ... ဘုန်းတော်ကြီးတို့ သတင်းမသုံးသည်မှာ ကြာမြင့်ပြီဖြစ်ကြောင်း ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး အကဲခတ်မိပါ၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ဦး

ဆင်းကိုဖြည်းညင်းစွာယမ်းလိုက်မိရင်းမှ တံခါးရွက်တို့အနီးသို့ ဆစ်လှမ်းချင်းချဉ်းကပ်သွားပြီးလျှင် စောင်းရွဲ့ကာဟနေသည့် တံခါးရွက်နှစ်ရွက်အကြားမှ ကျောင်းထဲသို့ အသာချောင်းကြည့်ဦးကလေ၏။

ပွင့်ဟနေသည့် ပြတင်းတံခါးပေါက်များ၊ လေသာပြတင်းအပျက်များ၊ ကျိုးပေါက်နေသည့် ပျဉ်ထောင်အကြိုအကြားတို့မှ အလင်းရောက်ကာ ကျောင်းကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ အတန်ငယ် ဆင်းကျင်းလျက်ရှိလေ၏။

“ဒီကျောင်းကြီးထဲမှာ ပရိဘောဂတွေတော့ ရှိတယ်၊ ကြည့်ရတာ ရှေးဟောင်းပုံစံမျိုးတွေပဲ နံရံထောင့်တွေမှာလည်း နန်းပုရပ်တွေပါလား တကယ့် (Antique) အင်န်တစ်စ် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေနဲ့ တူတယ်”

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဆိုလျှင် လွန်စွာစိတ်ဝင်စားသည့် ... ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ကျောင်းကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုလိုသောဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာပြီး ဘေးဘီဝန်းကျင်သို့ ကြည့်ရှုစူးစမ်းသောအခါတွင်လည်း လူသူအရိပ်အယောင် လုံးဝမတွေ့ရသဖြင့် တံခါးကိုဖွင့်ဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးသည် တံခါးရွက်နှစ်ခု၏

မျောက်လက်ကိုချည်ထားသော လျှော်ကြိုးတို့အား မိနစ်အတော်ကြာ အားစိုက်ဖြည့်လိုက်လေ၏။

‘ကျွီ .. အီ .. အီ’

ကျွန်းတံခါးရွက်ကြီးများ ပတ္တာသံတကျွီကျွီဖြည့်ကာ ဖွင့်လာသွားသည်တွင် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးသည် ဖုန်တသောသောထလျက်ရှိသော ကြမ်းပြင်ကိုနင်းကာ ကျောင်းကြီးထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်းဝင်ရောက်ခဲ့တော့၏။

ကျွန်းတိုင်လုံးကြီးတို့ဖြင့်ဆောက်လုပ်ထားသော ကျောင်းကြီးသည် အိုမင်းဟောင်းနွမ်းကာ သီတင်းသုံးသော ဘုန်းတော်ကြီးမရှိ၊ ပြုပြင်သူမရှိသဖြင့် အမိုး၊ နံရံ၊ အခင်းစသည်တို့မှာ တစ်စတစ်စ ပိုမိုယိုယွင်းနေဟန် လက္ခဏာရှိပေ၏။

ကြမ်းပြင်ကိုနင်းလိုက်တိုင်း တကျွီကျွီဖြည့်လျက်ရှိပြီး ... ဖုန်များက ထုတက်လျက်ရှိကာ ... ယင်းဖုန်မှုန့်တို့လွှမ်းနေသည့် ကြမ်းပြင်တစ်လျှောက်တွင် ခြေရာများမတွေ့ရသဖြင့် ... ဤကျောင်းကြီး၏အဝင်တံခါးကို ပိတ်ကာ လျှော်ကြိုးဖြင့်တုပ်နှောင်ထားပြီးကတည်းက အခြားမည်သူမှ ကျောင်းထဲဝင်ထားဟန် မရှိချေ။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးသည် ... ဖုန်မှုန့်နှင့် ပင့်ကူမျှင်များ

နှစ်ထွေးနေသော ဘုရားဆောင်ကို ဦးစွာကြည့်ရှုလေ့လာရာ ယိုချွင်းပျက်စီးလျက်ရှိသော ပလ္လင်ပေါ်၌ ကျောက်ဆင်းတုကိုယ်ဆာ်ကိုဖူးတွေ့ရပြီး တံကဲမှာလည်း ရွှေရောင်တို့လွင့်ပြယ်ကာ နှင့်ကူမျှင်တို့ အထပ်ထပ်ရှုပ်ယှက်ခတ်ရစ်တွယ်နေသည်ကို တွေ့လေ၏။

ကြွေပန်းအိုးဟောင်းကြီးများထဲမှ ... ပန်းတို့မှာလည်း ခြောက်ကပ်လျက်ရှိရာ ကနက္ကဒဏ်ထီးဖြူသည်ပင် ဖုန်ရောင်ထလျက်ရှိတော့၏။

ကျောင်း၏ကျက်သရေဆောင် နံရံထောင့်တို့၌ ခြင်္သေ့၊ အသီဟရုပ်၊ နဂါးရုပ်၊ ဂဠုန်ရုပ်စသည့် ရှေးလက်ရာသစ်သားအိုးပုရပ်တုများကိုတွေ့ရပြီး ဘုရားဆောင်ရှေ့တွင်မူ သီကြားဆီတု၊ ဗြဟ္မာရုပ်တုတို့ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ကျောင်းနံရံတို့၌ ကပ်ထောင်ထားသည့် ရှေးဟောင်းကျွန်းဗီရိုကြီးများကိုပါ လေ့လာကြည့်ရှုရာ သစ်သားပိတ်ဗီရိုကြီးများ၏ မျောက်လက်တို့၌ သော့ခလောက်သံများဖြင့် ခတ်ထားသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

သူသည် အတွင်းပိုင်းရှိ ကျယ်ဝန်းသောအခန်းကျယ်ကြီးတံခါးရွက်ကို တွန်းဖွင့်ကာ လှမ်းဝင်လိုက်သည့်အခါမှာမူ

များပြားလှသောသစ်သားပန်းပုရုပ်တုများကို တွေ့ရရာ မှင်ထင်
ငေးကြည့်ရင်း ... လွန်စွာအံ့အားသင့်လျက်ရှိတော့၏။

“အင်း ... ဒီလောက်သေးငယ်တဲ့ ရွာလေးက ဘုန်း
တော်ကြီးကျောင်းထဲမှာ ဒီလိုလက်ရာမြောက်လှတဲ့ ပန်းပုရုပ်
တုတွေတွေ့ရတာ အံ့စရာပါလား။”

သတ္တန်မျိုးစုံရှိသော ရှေးဟောင်းပန်းပုရုပ်တုမှာ ရုပ်
ထွေးများပြားလှပြီး အချို့သောအရုပ်အတော်များများကို ဖြေ
သည့်ရုပ်တုမှန်းပင် သူ မသိချေ။

သူသည် ပန်းပုရုပ်တုမျိုးစုံကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလေ့ထ
နေရာမှ အခန်းထောင့်ရှိ ကျောက်ကလပ်ကြီးပေါ်တွင် သိကြား
ထင်ထားသည့် ရုပ်တုတစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရာ အခြားပန်းပုရုပ်
တုတို့ထက် ပိုမိုစိတ်ဝင်စားသွားလေတော့၏။

“ဟာ ... ဒီရုပ်တုက တစ်မျိုးပါလား၊ လူတော့လူရုပ်ထု
... ဒါပေမဲ့ တစ်မျိုးပဲ”

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးသည် တစ်မိုက်သာသာခန့်သာ အကြည့်
ရှိသော သတ္တုတစ်မျိုးဖြင့်ထုလုပ်ပုံလောင်းထားပုံရသော ရုပ်
လေးကို ကျောက်ကလပ်ပေါ်မှ လှမ်းယူလိုက်ကာ မှီနီပျံအထိ
ရောင်အောက်တွင် သေချာစွာကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုလိုက်လေ၏။

“အင်း ... လူရဲ့မျက်နှာမှာ နှုတ်ခမ်း ပါးစပ်က ငှက်နှုတ်
သီးသဏ္ဍန်ဖြစ်နေပါလား၊ လက်မောင်းကြီးတွေက တုတ်ခိုင်
သွန်းပြီး ခွေလိမ်နေတဲ့အမွှေးကြမ်းကြီးတွေပေါက်နေပုံပဲ၊ ဒီ
ထက်ဖဝါးကတော့ ဘဲတစ်ကောင်ရဲ့ခြေထောက်နဲ့တူလိုက်တာ၊
ဟင် ... ခြေ ... ခြေထောက်တွေက လူ့ခြေဖဝါးမျိုးမဟုတ်
ဘဲ ဆိတ်တစ်ကောင်ရဲ့ခွာတွေလိုလိုပါလား၊ ဘယ်လိုရုပ်တု
မျိုးပါလိမ့် ... ဒါမျိုးငါ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူး၊ မကြားဖူးပါဘူး။”

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ထူးဆန်းသော အသွင်သတ္တန်
နဲ့သည့် သတ္တုရုပ်တုလေးကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ... အံ့ဩ
သဘောကျလျက်ရှိရာမှ ...

“အင်း ... ဒီရုပ်တုလေးကိုတော့ အမှတ်တရအဖြစ် ယူ
သွားရမယ်”

ဟုတွေးကာ ... ကျောပိုးအိတ်ကိုဖွင့်လျက် ကျောပိုးအိတ်
ထဲ ရုပ်တုလေးကို သေချာစွာထည့်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် သူသည် အခြားပန်းပုရုပ်တုများကို ဆက်လက်
ကြည့်ရှုလေ့လာနေရာမှ ခေါင်းမူးနောက်နောက်ဖြစ်လာသည်တွင်
အမှောင်ရိပ်များလွှမ်းကာ ချောက်ချားဖွယ်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ
သော ကျောင်းအိုကြီးထဲ၌ ဆက်လက်မနေလိုတော့သဖြင့် ...

ကျောင်းကြီးထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့တော့၏။

သူသည် ကျောင်းအဝမှ ကျွန်းသားတံခါးရွက်ကြီးတို့ကို လျှော်ကြိုးဖြင့်သေချာစွာပြန်ချည်ပိတ်ကာ ... တကျိကျိမြည်နေသည့် ကျွန်းလှေကားကြီးအတိုင်း ဆင်းသက်လာခဲ့လေ၏။

ကျောင်းအောက်မြေပြင်သို့ရောက်လေလျှင် ဒေါက်တာရန် နိုင်စိုးမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကာ အနားယူလိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် ကျောင်းကြီးနံဘေးဝန်းကျင်အား လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ရာ ... ကျောင်း၏တောင်ဘက် ဝါးနှစ်ရိုက်ခန့်အကွာတွင် ဇရပ်တစ်ဆောင်ကို တွေ့ရလေ၏။

“အင်း ... အဲဒီဇရပ်ပေါ်မှာ အနားသွားယူဦးမှပဲ”

သူသည် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ကို ကွေ့ပိုက်ကျော်ဖြတ်ကာ ... ကိုင်းမြက်ရှည်များအကြားမှနေ၍ ဇရပ်ဟောင်းလေးတစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာပြီး အင်တေခင်း၊ သွပ်မိုး ဇရပ်အိုလေးပေါ်တက်ခဲ့ပြီးနောက် ကြမ်းပြင်ကို ဖုန်ခါလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဝရန်တာကိုကျောမှီကာ ကျောပိုးအိတ်ကို နံဘေးမှာချထားလျှင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

အတန်ကြာသည်တွင် မှည့်ဝင်းစပြုနေသော စပါးခင်းများနှင့် ကိုင်းတောတို့ကိုဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသည့် လေဖြင့်

အေးအေးကြောင့် ကောက်ညှင်းပေါင်းတနှင့်တပိုးစားထားသော ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ အဆီရစ်ကာ ငိုက်မျဉ်းစပြုလာလေ၏။

သူသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုနှင့် ဦးခေါင်းနောက်ကျိမှုတို့ကြောင့် မျက်ခွံများလေးလံလာကာ ဝရန်တာကိုကျောမှီထိုင်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း လျှောကျလာလေတော့၏။ မိမိကိုယ်ကို သတိဖြင့်ထိန်းသည့်ကြားထဲမှ လေပြည်အေးအေး၏ တသုန်သုန် တိုက်ခတ်ထွေးပွေ့မှုကြောင့် အိပ်ချင်စိတ်ကို မတားဆီးနိုင်တော့ဘဲ ... နောက်ဆုံးတွင် သူသည် အင်တေကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပင် လဲလျောင်းလိုက်ကာ ချက်ချင်းဆိုသလို အိပ်ပျော်သွားပါတော့သည်။

အိပ်မောကျသွားပြီး အတန်ကြာသည်တွင် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ သူဖြတ်သန်းခဲ့ရာရွာလေးဘက်ဆီမှ ... ကလေးတို့၏မြူးထူးကစားသံများ၊ ရွာသူရွာသားအချင်းချင်း အော်ဟစ်ပြောဆိုသံများ၊ ခွေးဟောင်သံများထွက်ပေါ်လာသည်ဟု အိပ်မောထဲမှာပင်ကြားရသလိုလို အပြင်မှာ တကယ်ပင်ကြားရသလိုလို ခံစားရလျက်ရှိပါတော့သတည်း။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ မည်မျှကြာအောင် အိပ်ဖျော်သွားသည် မသိ ...

သူနိုးလာသောအခါ ပုစဉ်းရင်ကွဲတို့၏ တစ်စီအော်မြည်သံများသာမက ... ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်၏ ဂီးခနဲမြည်သံတို့ကို ဖါ ကြားလိုက်ရလေ၏။

မျက်လုံးမဖွင့်မီမှာပင် ဇရပ်တစ်ဆောင်ပေါ်၌ အိပ်ဖျော်သွားခဲ့ရသောအဖြစ်ကို သူ ပြန်လည်အမှတ်ရလာသည်။

သို့သော် သူ့မျက်စွဲတို့ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်မူ ဇရပ်အမိုးကို မြင်ရမည့်အစား ... မှောင်ပိန်းနေသည့် အဇ္ဈာ

ဆောင်းကင်ပြင်ကြီးကိုသာ တွေ့ရလျက် ယင်းညဉ့်ကောင်းကင်ထိထက် လတစ်ခြမ်းပဲ့လေးနှင့် ဖျောက်ဆိတ်ကြယ်လေးများ တစ်တစ်ပွင့်သည်တစ်ပွင့် လင်းလက်လျက်ရှိသည်ကိုသာ တွေ့ရလေ၏။

“အင်း ဟင်း ... မိုးတောင်ချုပ်သွားပြီပဲ .. အင်း ဟင်း” ညည်းညူရင်း ကိုက်ခဲနာကျင်လျက်ရှိသော ကိုယ်ကို ဆောင်းလှည့်ကာ အညောင်းဆန်လိုက်သည့်အခိုက်တွင် သူသည် ဇရပ်ပေါ်၌ရှိနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ အုတ်ဂူတစ်လုံးပေါ်ရောက်နေသည့် အဖြစ်ကို လရောင် ကြယ်ရောင်မှုန်ဝါးဝါးကြောင့် သတိမူမိ နိုင်လေ၏။

“အိုး ... မြတ်စွာဘုရား ... ငါ ... ငါ ဘယ်ရောက် နေပါလိမ့်”

သူသည် ငေါက်ခနဲ လူးလဲထထိုင်လိုက်ကာ ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်လေသည် ... သူထိုင်နေရာ အုတ်ဂူအပြင်အနီးဘေးဝန်းကျင်တွင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများနှင့်အတူ အုတ်တောင်များ၊ အုတ်ဂူအကျိုးအပျက်များ၊ မြေပုံဆွဲများ၊ မှတ်တိုင်များ၊ ချောင်းများကို ချောက်ချားဖွယ်တွေ့ရလေ၏။

“ဘုရားရေ ... ငါ ... ငါဟာ သင်္ချိုင်းတစ်ခုထဲရောက်

နေတာပါလား”

သူက အုတ်ဂူပေါ်မှ လျှောဆင်းလိုက်လျက် ကျောပိုးခေါင်
ကိုပါ အုတ်ဂူပေါ်မှဆွဲချလိုက်ရင်း ... ပတ်ဝန်းကျင်ကို မယုံ
သလို ဝေ့ဝိုက်ကြည့်လိုက်လေ၏။

သင်္ချိုင်းမြေထဲတွင် ညှိစို့စို့အနံ့ကိုသယ်ဆောင်လျက် ည
လေရူးသည် တသုန်သုန်တိုက်ခတ်လျက်ရှိပြီး ... ခပ်လှမ်းထဲ
ရှိ ဟောင်းခွမ်းပြိုလဲလှလှသုသာန်ဇရပ်ငယ်ဆီမှ အမိုးလန်
သည် သွပ်ပြားက လေဝေ့တိုက်တိုင်း တမြန်းမြန်းရိုက်ခတ်လျက်
ရှိကာ အုတ်ဂူပျက်များ၏နောက်မှ သစ်ခြောက်ပင်ကြီး၏ နံရိုး
မည်းမည်းတို့ကလည်း တစ္ဆေလက်တံကြီးများနယ် လေအ
ဌ် ယိမ်းလှုပ်လျက်ရှိလေ၏။

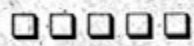
သစ်ပင်ချုံပုတ်တို့ကြားမှ မြွေတွန်သံနှင့်အတူ ဆေး
ဦးလေရူး၏ ဝေ့ဝိုက်လာသံတစ်ခုရှိက တစ္ဆေသရဲတို့၏ မြေ
လေလား၊ သင်္ချိုင်းမြေကို တရွတ်ဆွဲလာလေလား ထင်မှတ်သူ
စေ၏။

သို့လျှင် ... ညဉ့်ဝန်းကျင်သည် အမက်လာအပြည့်
ချောက်ချားဖွယ်သရုပ်သဏ္ဍာန်ရှိနေသော်လည်း ... သတ္တိ
လှသည် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမဖြစ်

အဖြစ်ကိုသာ အံ့သြမဆုံးဖြစ်နေလေ၏။

“အင်း ... ဒီအနီးအနားမှာ ဘာရွာမှလည်း မတွေ့ရပါ
... ငါရောက်ခဲ့တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းရော၊ ကျောင်းနား
... ရပ်ကြီးကိုပါ မတွေ့ရပါလား ... ငါ ... ငါရောက်ခဲ့တဲ့ရွာ
... တကယ့်လူတွေနေတဲ့ရွာမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ လူအသွင်
... ဆင်းထားတဲ့ ကျတ်တွေရဲ့ ကျတ်ကုန်းကြီးများလား ... ဒီ
... သင်္ချိုင်းနေရာဟာပဲ ကျတ်တီးကုန်းလား”

သူသည် ဧဝေဇဝါးတွေးဆနေရင်းမှ မသိုးမသန်နှင့် မ
... သီသလိုဖြစ်လာပြီးနောက် ချုံပုတ်များ၊ အုတ်ဂူဟောင်းများ၊
... မြေများကိုကွေ့စိုက်ကျော်လွှားဖြတ်သန်းကာ သင်္ချိုင်းမြေထဲမှ
... မြန်ဆုံးထွက်ခွာလာခဲ့ပါတော့သတည်း။

ကျိန်စာသင့်တောဝနာ

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးသည် သင်္ချိုင်းမြေနှင့်ဝေးရာသို့ နေ့ကုန်သုတ်ခရီးနှင့်လာခဲ့ရင်း ကောင်းကင်ယံထက်တွင် ဝှံ့ကြယ်ကို ရှာလေ၏။

“အင်း ... ငါဟာ ဘယ်ရောက်လို့ဘယ်ပေါက်နေဆဲမသိတူ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ငါသွားရမယ့်အရပ်ဟာ ကားသမားတွေရဲ့ပြောပြချက်အရဆိုရင် အနောက်မြောက်အရပ်မှာ ရှိမယ် ဘယ်အရပ်ဟာ အရှေ့အရပ်၊ ဘယ်အရပ်ဟာ အနောက်မှန်း မသိတော့ အနောက်မြောက်အရပ်ကို ရှာရခက်တယ်၊ ဒီတော့ ဝှံ့ကြယ်ကိုကြည့်ပြီး အရပ်ဒေသခန့်မှန်းရမှာပဲ”

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

“ဆရာအဂ္ဂကံ ငါ့ကို တစ်ခါပြောဖူးတယ် ... ဝှံ့ကြယ်ဟာ မြောက်အရပ်မှာရှိတယ်တဲ့၊ သံလိုက်အိမ်မြောင်မပေါ်ခင်က ဆာဟာရသဲကန္တာရမှာ ခရီးသွားရသူတွေဟာ ဝှံ့ကြယ်ကိုကြည့်ပြီး အရပ်ဒေသတွေကိုသတ်မှတ်ရှာဖွေသွားလာခဲ့ကြတယ်လို့ ဆိုတယ်၊ ခုလည်း ငါဟာ ဝှံ့ကြယ်ကိုကြည့်ပြီး ငါသွားရမယ့် အနောက်မြောက်အရပ်ကို သွားရမယ်”

သူသည် ယင်းသို့တွေ့ဆကာ ဝှံ့ကြယ်ကိုရှာဖွေလေ၏။

“ဟော ... ဟိုးကောင်းကင်ယံမှာ ဝှံ့ကြယ်ပဲ၊ ဟုတ်ပြီ ... ဝှံ့ကြယ်ဟာ မြောက်အရပ်မှာရှိတာဆိုတော့ သူ့ကိုတည်ပြီး အနောက်မြောက်အရပ်ကို ရှာဖွေတွေ့ပြီ”

သို့ဖြင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ အနောက်မြောက်အရပ် နှစ်ဖုန်းကား ချီတက်လာခဲ့ရာ သစ်ပင်ချုံနွယ်များထူထပ်စွာပေါက် ဆောက်နေသည့် ဖုန်းဆိုးမြေအပြင်ကို နာရီအတော်ကြာဖြတ်သန်း ခြင်းနောက် တောအုပ်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားတော့၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ယင်းတောစပ်မှ ကညင်ပင်ကြီး တစ်ပင်၏အပေါ်သို့တက်အိပ်ကာ ထိုညကို ကျော်ဖြတ်ရလေ တော့၏။

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

နီရာ သဘာဝပေါက်ပင်အဖြစ် ကျွန်း၊ သစ်ရာ၊ အင်ကြင်း၊ အင်ကညင်၊ ပျဉ်းမ၊ ထောက်ကြံ့ ... စသည့်သစ်ပင်ကြီးများ ပေါများလေ၏။

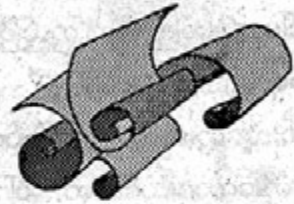
ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးသည် အထက်ပါသစ်ကြီးပါးကြီးတို့ ပေါက်ရောက်ရာ အင်တိုင်းတောကြီးထဲတွင် နံနက်ပိုင်းတစ်ပိုင်း ထုံး တလည်လည်ဖြစ်နေရာမှ မွန်းတည့်လုလုတွင် ရေကြည် ချောင်းလေးတစ်ခုကို တွေ့သဖြင့် ... ရေကို အငမ်းမရသောက် ရလေ၏။

သူသည် ရေသောက်ပြီးနောက် ယမနေပင်ကြီး၏ပင်စည် ကို ကျောမှိုကာ ဗိုက်ဆာဆာဖြင့် နားနေလျက်ရှိစဉ် ... နားထဲ တွင် တဒုတ်ဒုတ်နှင့်အသံသဲ့သဲ့ကြားရရာ ဦးခေါင်းထောင်ပြီး နား စွင့်နေလိုက်လေ၏။

ထိုစဉ် လူအချို့၏ အော်ဟစ်စကားပြောသံ၊ ရယ်သံနှင့် တဒုတ်ဒုတ်အသံများ ဆက်လက်ကြားရသည်တွင် ဒေါက်တာ ရန်နိုင်စိုးမှာ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်လေ၏။

“လူသံ ... လူသံတွေပါလား ... ဒီတောထဲ သစ်ခုတ် ငါးခုတ်လာသူတွေရဲ့အသံနဲ့ တူတယ်”

သူသည် ဝမ်းသာသွားပြီး ယင်းအသံများကြားရာဆီသို့

နောက်တစ်နေ့နံနက် မိုးလင်းစမှာပင် ဒေါက်တာ ရန်နိုင် စိုးမှာ အိပ်ပျော်နေရာမှနိုးလာရာ ဝမ်းဗိုက်က လွန်စွာဆာလောင် လျက်ရှိလေ၏။

သူသည် ကညင်ပင်ကြီးပေါ်မှဆင်းပြီး ကိုယ်လက်သန့်စင် ရန်နှင့် သောက်ရန်ရေရရှိစေဖို့ တောနက်ထဲဝယ် စမ်းချောင်း တစ်ခုခုကို တွေ့လိုတွေ့ငြားရှာဖွေလေ၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးရောက်ရှိနေသောဒေသမှာ နှစ်စဉ် မိုး ရေချိန်လက်မ ပျဉ်းမျှ (၈၀)ခန့်နှင့်အထက် ရွာသွန်းသဖြင့် အမြဲ စိမ်းသစ်တောကြီးများ ထူထပ်စိမ်းလန်းစွာ ပေါက်ရောက်လျက်

မှန်းပြီး တောတိုးခဲ့လေတော့၏။

နာရီဝက်ကျော်ကျော်ခန့် တောင်စောင်းတစ်ခုကို ယထာဝကခွဲပြီးနောက် လျှိုအောက် ခင်တန်းသို့ရောက်လှသောအခါတွင် ... လူသံသူသံတို့ကို ပိုမိုကျယ်လောင်စွာ ကြားလာရတော့သည်။

“ဟေး ... ဖိုးညို ... မင်းလည်း မပြည့်သေးဘူးလား။ ရွာကိုစောစောပြန်မှဖြစ်မယ်ဟေ့ ... နေသိပ်စောင်းလို့မဖြစ်ဘူး ငါတို့က လမ်းမှာ သဲချောင်းတွေဖြတ်ရဦးမှာ၊ ခုတလော ဖိုးကြွင်းဖိုးကျန်က ဒုက္ခပေးလို့ တောင်ကျရေတွေ ခဏခဏဆင်းနေတာကွ၊ ညနေစောင်းပြီဆို ဖိုးက ညိုလာချင်ရော”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုလူဘရာ ... အရင်လိုရန်ကော၊ ဒီဇရာသီဥတုကောင်းပါတယ်ဗျ ... ကောင်းကင်ကိုကြည့်လို့”

“ဟဲ့ ကောင်ရဲ့ ... အဲဒီကောင်းကင်ဆိုတာ ငါ့မယားမိသေးတာရဲ့မျက်နှာလိုပဲ ... စောစောကကြည့်ပေမယ့် ထော်ကြာ မည်းမှောင်ကောက်ချိတ်ချင် ကောက်ချိတ်တာဟ”

“ဟား ဟား ဟား ... ဒါကတော့ ကိုလူဘကြီး အဆမကောင်းလို့ပဲဖြစ်ရမယ် ... ဟီး ဟီး”

“ဘာကွ ... ဘာလဲ ဟေ့ကောင် ... ဘာအဆမကောင်းလို့ပဲဖြစ်ရမယ် ... ဟီး ဟီး”

မကောင်းတာလဲ၊ မင်းနော် ... တောထဲတောင်ထဲမှာ ပေါက်ကရမပြောနဲ့”

“ဟား ဟား ... ဈေးဖိုးကောင်းကောင်းမပေးတာကို ပြောတာပါဗျ ... ဟား ဟား ဟား ... ဘယ်မိန်းမမဆို ဈေးဖိုးကောင်းကောင်းမပေးလို့ကတော့ မျက်နှာက မည်းမှောင်ကောက်ချိတ်နေမှာပဲဗျ”

“ကဲ ကဲ ... စကားများမနေနဲ့ ... မြန်မြန်လုပ်၊ အဲဒီကြသောင်းဝါးစည်းတင်ပြီးတာနဲ့ ပြန်ကြစို့”

ပြက်ပြက်ထင်ထင်ကြားရသည့် စကားသံများကြောင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ လွန်စွာဝမ်းသာအားတက်သွားပြီး ခင်တန်းလေးကို တိုးဖြတ်လာလိုက်သည်တွင် ... ခင်တန်းအလွန် ကမူစောင်း၍ အံ့ဖွဲ့ပေါက်နေသော ဝါးတောကြီးအတွင်း ဝါးခုတ်နေသူတစ်စုကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုသူတို့ကလည်း ခြေသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရသည့် မျက်နှာစိမ်းခြမ်းနေသဖြင့် အံ့ဩမသင်္ကာစွာ မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်နေလေ၏။

“အစ်ကိုတို့က ဘယ်ရွာကလာတာလဲဗျ၊ ကျွန်တော်ဟာ

ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ ... ရန်နိုင်စိုးလို့ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်
ပန်းသာမြိုင်မြို့ကိုလာရင်း ဒီတောထဲမှာ မျက်စိလည်နေလို့

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက သူ့ကိုယ်သူမိတ်ဆက်ပြီး ဝါးခုတ်
သမားတို့ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်မှ ထိုသူတို့၏ ယေ
သကာသလိုမျက်နှာရိပ်တို့ လွင့်ပြယ်သွားကာ ...

“ဪ ... ဆရာက ဆရာဝန်လား။ ပန်းသာမြိုင်
သွားမလို့ ... ဟုတ်လား။ ပန်းသာမြိုင်ကိုသွားချင်ရင် ခြေ
ချောင်းကို ကျော်သွားမှရမှာ။ ကျုပ်တို့က ခြေသေ့ချောင်းကမ်း
က ဖလဲရွာမှာနေတယ်။ ရွာကို လိုက်ခဲ့လေ ... အဲဒီကမှ ဖလဲ
သာမြိုင်ဆီ ဆက်သွားပေါ့။ ကျုပ်နာမည်က လူဘာပါ။ ဒီကောင်
က မိုးညို။ သူက ကောက်ကျေး”

ရိုးသား၍ သဘောကောင်းသော ဝါးခုတ်သမားတို့က
ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးအား ဖော်ရွေစွာကြိုဆိုကာ သူတို့နှင့်အတူ
သူတို့၏ရွာသို့လိုက်ပါရန် ဖိတ်ခေါ်ပြီးလျှင် ... သူတို့နှင့်အတူ
ပါလာသည့် ကောက်ညှင်းထုပ်တို့ကို ကျွေးလေ၏။

“အေးဗျာ ... ကျေးဇူးပါပဲ။ ကျွန်တော် မနေ့နေ့လယ်
တည်းက ဘာမှမစားရတာဗျာ။ တော်သေးတာပေါ့ ... အစ်
တို့နဲ့ တွေ့ပေလို့”

“ဒါထက် ဆရာက ပန်းသာမြိုင်က ဘယ်သူ့ဆီ သွားမှာ
ဆဲဗျာ ပန်းသာမြိုင်နဲ့ကျုပ်တို့ရွာက အဆက်အသွယ်ရှိပါတယ်”

“သစ်တောဝန်ထောက် မောင်မောင်လေးဆီသွားမလို့ဗျာ
သူက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပဲ”

“ဪ ... ဝန်ထောက်မင်းဆီ သွားမှာကိုး”

သစ်တောဝန်ထောက် မောင်မောင်လေးဆီသွားမည်ဟု
ဆိုလိုက်ရသည်နှင့် ဝါးခုတ်သမားတို့မှာ မသိမသာ မျက်နှာပျက်
သွားရာ ... ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ စိတ်ထဲမှာ ထင်ခနဲဖြစ်သွား
လေ၏။

“အင်း ... သူတို့ဟာ မောင်မောင်လေးလုပ်တဲ့ ဘုံဘေ
ဘားမားကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးကုမ္ပဏီ (Bombay Burma
Trading Company) ရဲ့ လုပ်ကွက်တွေထဲဝင်ပြီး ဝါးတွေ၊ သစ်
တွေ၊ ခိုးခုတ်လို့ မောင်မောင်လေးတို့နဲ့ ပြဿနာဖြစ်ဖူးသ
ထားမသိဘူး။ မောင်မောင်လေးဆီသွားမယ်လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့
မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကြပါလား”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဝါးခုတ်ပြီးသဖြင့် ဖလဲရွာဆီသို့ပြန်
သည့် ကိုလူဘာတို့၏ဝါးလှည်းနှင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ လိုက်
မိခွင့်ရသဖြင့် အတော်အဆင်ပြေလေ၏။

“ဒီတောကြီးကို ဖိပင်တောင်တောလို့ခေါ်တယ် ဆလေးရဲ့၊ ဖိဖြူတောင်၊ ဖိပင်တောင်နဲ့ ကြက်မောက်တောင်ထက်တို့ဟာ တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်းပဲ၊ ဟောဒီတောင်ကြားလမ်းထဲ ဖြတ်သွားပြီးရင်တော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ဖလဲရွာကို ရောက်ပါပြီ”

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ကိုလူဘရှင်းပြသည်ကို နားထောင်ရင်း ညှို့ပိုင်းသောတောင်စွယ်တောင်တန်းတို့နှင့် တောအုပ်တို့ကို ငေးမောကြည့်ကာ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ သူသည် ဝါးလှည်းပေါ်တွင်လိုက်ပါလာရင်း... လမ်း၌သူတွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် ထူးဆန်းသောရွာလေးအကြောင်းကို ပြောသင့်၊ မပြောသင့် ချိန်ဆနေခဲ့ရုံနောက်ဆုံး ဤဒေသသားဖြစ်သော ကိုလူဘအား စကားတော်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“ဒီမှာ ကိုလူဘရဲ့ ... ခင်ဗျားတို့ရဲ့ဒေသမှာ ကျတ်တံကုန်းတွေ့တာတွေများ ရှိသလားဗျ”

“ဘယ်လိုကျတ်တံကုန်းလဲ ဆရာလေး”

“ဒီလိုဗျာ ... လူမဟုတ်တဲ့ သရဲတစ္ဆေကျတ်တွေက လူယောင်ဖန်ဆင်းထားတာမျိုးပေါ့ဗျာ”

နွားတို့ကိုကြိမ်တို့ကာ ကုန်းမို့မို့တစ်ခုကိုကျော်ဖြတ်စဉ် နောက် ကိုလူဘက ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကိုလှည့်ကြည့်ကာ ထော

ထွေးဆဆပြောသည်။

“ဒီဘက်ပိုင်းမှာတော့ ဆရာလေးပြောတဲ့ ကျက်တံကုန်းနဲ့ ဘယ်လို မကြားမိဘူးဆရာလေးရဲ့ ... ဆရာလေးက ဘာဖြစ် ညို့မေးတာလဲဗျ”

“အေးဗျာ ... ကျုပ် လမ်းမှာ ရွာတစ်ရွာတွေ့ခဲ့လို့ဗျာ ဖြစ်ပုံက ဒီလို ...”

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက သူ့ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက်ကိုပြောပြရာ ... ကိုလူဘမှာ အံ့သြစွာနားထောင်နေခဲ့လေ၏။ ပြီးမှ သူက မှတ်ချက်ချသည်။

“အင်း ... ဆရာလေးပြောပုံဆိုရင် အံ့သြစရာပဲဗျာ ဒါပေမဲ့ အဲဒီရွာတွေဘက် ကျုပ်တော့မရောက်ဖူးဘူး၊ အဲဒီရွာဟာ ဘီလူးမောင်နှမတောင်ဘက်က ရွာပဲဖြစ်မယ်၊ အဲဒီဘက်က အချို့ရွာတွေမှာ နတ်ဆရာတွေကြီးစိုးနေတာကိုတော့ ကြားဖူးတယ်ဗျာ ကျတ်ရွာတွေ့တာတွေရှိတာတော့ မကြားဖူးဘူး”

“နတ်ဆရာတွေ ကြီးစိုးတယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာလေး ... အဲဒီဒေသဟာ တောတောင်တွေပတ်လည်ပိုင်းပြီး တော်ရုံလူ အရောက်အပေါက်နည်းတဲ့ နေရာပဲ၊ ကျုပ်တို့ရွာဘက်တွေကဆို ဘယ်သူမှ မရောက်ဖူးဘူး။

ဆရာလေးက ကံစွပ်ပြိုး အဲဒီဒေသဆီရောက်သွားတာပဲ ဖြစ်နေ
အထူးသဖြင့်တော့ ကျုပ်တို့ဒေသကလူတွေက ဘီလူးမောင်
ထောင်နဲ့ ဘီလူးမောင်နှမတောကို ရှောင်ကြတယ်ဗျ။ နယ်
အရမ်းကြမ်းတယ်လို့ ရှေးလူကြီးတွေပြောကြတယ်။ လွန်ခဲ့
နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်လောက်က အဲဒီဘီလူးမောင်နှမတောဆီ
နေရာမှာ ရှေးဟောင်းမြို့ကြီးတစ်မြို့ရှိတယ်လို့ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်
လိုပြောကြတာ ကျုပ်တို့ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြားဖူးတယ်

“ကျုပ်တို့အဘိုး ငယ်စဉ်တုန်းက မုဆိုးတစ်ယောက်
သူ့ရဲ့လက်စွဲတော်တပည့် မျောက်လိမ္မာလေးနဲ့အတူ တောထဲ
ထွက်ရာက မျက်စိလည်ပြီး အဲဒီဘီလူးမောင်နှမတောထဲ ရောက်
သွားဖူးတယ်တဲ့ဗျ။ ...။

အဲဒီတောကပြန်လာပြီးလို့ သုံးလေးရက်လောက်အကြာ
မှာ အဲဒီမုဆိုးကြီးက တစ်နေ့လယ်မှာတော့ သူ့အိမ်ကပြင်
ခါးပန်းပေါ်ခေါင်းတင်ပြီး မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားတုန်း သူ့ရဲ့ အ
တော်မျောက်က မုဆိုးကြီးတိုင်မှာချိတ်ထားတဲ့ အမဲလိုက်ခ
ကိုယူပြီး မုဆိုးကြီးရဲ့လည်ပင်းကို တစ်ချက်တည်း ခုတ်ဖြတ်လိုက်
တယ်တဲ့ဗျ။ ...။

နောက် ... အဲဒီမျောက်ဟာ ထွက်ပြေးသွားတယ်တဲ့

ဆွဲ မကြာပါဘူး ... အဲဒီမျောက်လည်း ရွာပြင်က ပြောင်း
ထဲမှာ တစ်လည်လည်ဖြစ်နေရာက ယုန်လိုက်မုဆိုးအဖွဲ့နဲ့
မုဆိုးတွေရဲ့မြားချက်ကြောင့် အသက်ထွက်ခဲ့ရတယ်တဲ့
...။

အဘိုးပြောတာကတော့ ဘီလူးမောင်နှမတောကြီးထဲမှာ
အဲဒီအယွင်းတွေလုပ်ခဲ့လို့ မျောက်က စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး သူ့
အိမ်မုဆိုးကြီးကို သတ်သလို ... မျောက်ဟာလည်း ကျိန်စာ
အခုမိလို့ ပြောင်းခင်းထဲမှာတင် မျက်စိလည် ထွက်မရဖြစ်ပြီး
အဲဒီအဖွဲ့တွေရဲ့အသတ်ခံရတယ်လို့ ဆိုတယ်ဗျ။ ...။

ဆရာလေး အဲဒီဒေသဆီ ရောက်သွားခဲ့တာဆိုရင်တော့
တော်ကံကောင်းလို့ ဘာမှစိုးစိုးပက်စက်မဖြစ်ခဲ့တာလို့ ဆိုရ
မယ်ဗျ။”

ကိုလူဘာ ပြောသမျှကိုနားစိုက်ထောင်ရင်း ... သူ့ကြံတွေ
အညံ့ရွာလေးမှာ ဘီလူးမောင်နှမတောအုပ်အနီးတွင် တကယ်
သာရွာလေလား။ သို့တည်းမဟုတ် ... နာနာဘာဝတို့၏
တံတီးကုန်းလားဆိုသည်ကို ဝေခွဲမရဖြစ်လျက် ရှိလေတော့၏။
မည်သို့ဖြစ်စေ ... ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ခြေသွေ့ချောင်း
စိတ်မှ ဖလဲရွာရှိ ကိုလူဘာ၏အိမ်မှာ တည်းခိုခွင့်ရကာ ...

နောက်နေ့နံနက်၌ ကိုလူဘာကိုယ်တိုင် လှေတစ်စီးဖြင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကို ခြင်္သေ့ချောင်း၏တစ်ဖက်ကမ်းသို့ လိုက်ပို့လေ၏။

“ကဲ ဆရာလေးရေ ... အဲဒီကနေ အနောက်ပြောင် ဈေးစားကိုသာ သွား ... ပန်းသာမြိုင်မြို့ကို ရောက်သွားပါလိမ့်မယ်”

“အေးဗျာ ... ကျေးဇူးပါပဲ ကိုလူဘာရယ်”

ထို့နောက် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ သူ၏သူငယ်ချင်း သံတောဝန်ထောက်ကိုမောင်မောင်လေးရှိရာ ပန်းသာမြိုင်မြို့လေးသို့ဦးတည်ကာ ခရီးဆက်ခဲ့ပါတော့သတည်း ...။

ကြောက်မက်ဖွယ်ရုပ်တု

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ဖလဲရွာသား ကိုလူဘာ၏ လမ်းညွှန်အတိုင်း ခြေကျင်ခရီးဖြင့် ... တောအုပ်၊ လယ်ကွင်း၊ ဖုန်းဆိုးနှင့် ရွာငယ်လေးအချို့ကိုကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီးနောက် သုံးရက်ကြောက်သောနေ့၌ ပန်းသာမြိုင်မြို့လေးသို့ ဆိုက်ရောက်သွားတော့၏။

ပန်းသာမြိုင်မြို့လေးမှာ ဟုမ္မလင်းနှင့် မောင်းမြင်မြို့များကြား၊ ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းပါးပေါ်တွင် တည်ရှိပြီး ... အေးချမ်းသာယာလှပသော မြို့လေးဖြစ်၏။

“သစ်တောဝန်ထောက် ကိုမောင်မောင်လေးရဲ့အိမ် သွား

ချင်လို့ပါဗျာ”

ပန်းသာမြိုင်မြို့အစွန်မှ ဝင်မိသည်နှင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်နီက လူရွယ်တစ်ဦးအား ကိုမောင်မောင်လေး၏အိမ်ကို ညွှန်ပြပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံရာ ထိုလူရွယ်က မြို့၏အနောက်ဘက်ပိုင်း ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းပါးတစ်နေရာမှ ကျယ်ဝန်းသောခြံထဲရှိ တိုက်ခံဝါပုပုလေးဆီသို့ သွားရာလမ်းကို ညွှန်ပြလိုက်လေ၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်နီလည်း နှစ်မိုင်ပတ်လည်ခန့်ရှိသည့် မြို့လေးကိုဖြတ်ကျော်ပြီး မြို့၏အနောက်ဘက်ပိုင်း မြစ်ကမ်းနားသို့လာခဲ့ရာ ... အချိန်မှာလည်း ညနေရီသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သဖြင့် အနောက်ဘက်နာဂတောင်တန်းကြီးပေါ်တွင် မေးထင်လျက်ရှိသော ဆည်းဆာနေ၏ရွှေအိုရောင်အလင်းမျှင်တို့က ချင်းတွင်းမြစ်ကြီးနှင့် သည်မှာဘက်ကမ်းသို့ လှပစွာကျရောက်လျက်ရှိလေ၏။

ဆည်းဆာလေပြည်အေးအေး တသုန်သုန်တိုက်ခတ်လေသဖြင့် မြစ်ကမ်းခြေရှိ မြေလမ်းလေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ပေါက်ရောက်နေသော ကိုင်းမြက်ရှည်တို့က လေအဝေ့ဝယ် တနွဲ့နွဲ့ ယိမ်းလှုပ်လျက်ရှိလေသည်။

ဒေါက်တာရန်နိုင်နီမှာ အနောက်ဘက်မြို့စွန်မှ သိမြင်

မြို့လမ်းလေးအတိုင်း နှစ်ဖာလုံခန့်လျှောက်လာမိသောအခါ ကြံတံတံဝါးစည်းရိုးခတ်ထားသည့် ခြံဝင်းကျယ်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။

သူသည် ခြံတံခါးဝတွင်ရပ်ရင်း လူသူအရိပ်အယောင် မတွေ့ရသော ခြံဝင်းအနွဲ့နှင့် ခြံနောက်ပိုင်းမြစ်ကမ်းခြေအနီး၌ တည်ရှိသည့် တိုက်ဝါဝါပုပုလေးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ခြံထဲမှာတော့ လူမတွေ့ဘူး ... တိုက်လေးရဲ့ပြတင်းခန်းခါးတွေတော့ ဖွင့်ထားတယ် ... လူရှိတာသေချာတယ်၊ ခြံထဲထဲသွားပြီး တံခါးခေါက်ခေါ်မှ”

သို့ဖြင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်နီမှာ စေ့ရုံစေ့ထားသည့် ခြံတံခါးကိုဖွင့်ဖွင့်ကာ ရှင်းလင်းသပ်ရပ်သော ခြံဝင်းထဲ ဝင်လာခဲ့ရာ တိုက်ပုလေး၏ပေါ်တီကိုအောက်သို့ ရောက်ရှိသွားပါတော့၏။

‘ဒေါက် .. ဒေါက်’

“မောင်မောင်လေး ... ဗျို့ ... မောင်မောင်လေး”

သူသည် တံခါးရွက်ကိုခေါက်ရင်း အော်ခေါ်လိုက်ရာ ခဏကြာတွင် တိုက်ပုလေးထဲမှ တိုက်တံခါးဝဆီလှမ်းလာသည့် ခြံသံတဖျပ်ဖျပ်ကိုကြားရပြီး ... တံခါးပွင့်သွားတော့၏။

တံခါးဝတွင် အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ပါးပါး အမျိုးသမီးတို့ ဦးရင်လျက်ရှိပြီး ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးအား စူးစမ်းသလိုကြည့်ကာ

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲရှင်”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော်က ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးပါ ... မောင်မောင်လေးက စာရေးပြီးဖိတ်လို့ ရန်ကုန်ကလာခဲ့တာပါ”

ဟု ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာဖြင့် ငြောက်လှုပ်ရာ ထိုအမျိုးသမီး၏အမူအရာက အံ့ဩသလို စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသလိုလို မသိမသာဖြစ်သွားပြီးနောက် ... တံခါးပေါက်မလမ်းဖွင့်ပေးလိုက်ကာ ...

“ဪ ... ဒေါက်တာရောက်လာပြီကိုး ... အစ်ကိုတော့ မှာထားပါတယ် ... ဒေါက်တာရောက်လာနိုင်တယ်လို့ ယူကတော့ ဒီလောက်ပေးလဲတဲ့ခရီးကို လာနိုင်မယ်လို့မထင်ဘူး ကြပါဒေါက်တာ ... အိမ်ထဲကြွပါရှင်”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေ၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးလည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သည့် တိုက်လေး၏ညှော်ခန်းထဲ ဝင်ရောက်ခဲ့ကာ အမျိုးသမီးညွှန်ပြသည့် ကျွန်းသားဆက်တီခုံတစ်ခုတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး ကျောပိုးအိတ်က

နံဘေးမှ ကျွန်းဘလောက်တုံးခင်းကြမ်းပြင်ပေါ် အသာချထား ထိုက်လေ၏။

“မောင်မောင်လေးရောဂါလား ... ဘယ်သွားနေသလဲ”

အမျိုးသမီး၏အမူအရာက အတန်ငယ်အေးစက်စက် ဖြစ်နေသဖြင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး၏စိတ်ထဲတွင် ဘဝင်မကျဖြစ်နေတာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို အမြန်ဆုံးတွေ့လိုသဖြင့် မေးလိုက်ရလေ၏။

အမျိုးသမီးက သက်ပြင်းမသိမသာချရင်း ... သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ဆက်တီခုံတွင်အသာဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ... ဦးခေါင်းကိုခပ်ငိုက်ငိုက်ငဲ့ထားလေ၏။

သူမေးသည်ကို ချက်ချင်းမဖြေဘဲ အတန်ကြာငြိမ်သက်နေသည့် ထူးခြားသောအမျိုးသမီး၏အမူအရာကြောင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ အံ့ဩသလို ဘဝင်မကျသလိုဖြစ်သွားရပြန်တာ အမျိုးသမီး၏မျက်နှာအား သေသေချာချာစိုက်ကြည့်လိုက်ရာ မှေးစင်းထားသည့် မျက်တောင်ကော့ကော့များအောက်မှ မျက်ရည်စီးကြောင်းတစ်ခုက ဖြူဖြူဖျော့ဖျော့ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာသည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်ထိတ်လန့်သွားမိတော့၏။

အမျိုးသမီးမှာ မသိမသာတစ်ချက်ရှိကလိုက်ပြီးမှ မျက်နှာကိုမော့လိုက်ကာ မျက်ရည်တို့နှင့်ပြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းများဖြင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကို ကြည့်လိုက်ပြီး အဖျားခတ်တုန်းက နေသောစကားသံတိုးတိုးနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုမောင်မောင်လေး ဆုံး... ဆုံးသွားတာ ရှစ်ရက်ရှိပါပြီရှင် ... မနေ့ကပဲ ရက်လည်ပါတယ်”

“ဗျာ”

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ လွန်စွာအံ့ဩတုန်လှုပ်ကာ ထိုင်နေရာမှ ခုန်ထမိမလိုပင်ဖြစ်သွားရတော့၏။

အမျိုးသမီးက လက်ခုံတို့ဖြင့် မျက်ရည်တို့ကို တို့သုတ်ဖယ်ရှားလိုက်ရင်း ဆို့နှင့်သောအသံတိုးတိုးနှင့် ဆက်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... အစ်ကို့ရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဘုကြီးတွေပေါက်လာပြီး... ယားလိုက်တာ၊ နာလိုက်တာနဲ့ ငါးရစ်လုံးလုံးဝေဒနာခံစားအော်ဟစ်နေရပြီးမှ မချိမဆုံအသက်ထွက်သေဆုံးသွားရတာပါ။ အစ်ကို့ရဲ့အဖြစ်က ဆိုးပါတယ်ရှင်... ဟင်္တံဟင်္တံ”

“ဘယ်... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲဗျာ... ကျွန်တော်လည်း သူ့စာကိုရရချင်း လိုက်လာတာပဲ”

“မပြောတတ်ပါဘူးရှင်... အစ်ကိုက သစ်တောတွေကို နှင်းဆင်းစစ်ဆေးရင်း မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ခြင်္သေ့ချောင်းများက ဘီလူးမောင်နှမတောအုပ်ကြီးဘက် ရောက်သွားခဲ့ရာက မြို့ကိုပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်လကျော်ကျော်အကြာမှာ အခုလို ကောက်ကာငင်ကာဖြစ် သေဆုံးသွားရတာပါပဲရှင်...။

ရှေ့မီနောက်မီ လူကြီးတွေပြောတာကတော့ ဘီလူးမောင်နှမတောဟာ နတ်ကြီးတယ်တဲ့၊ တောကြမ်းတယ်တဲ့၊ အဲဒီတောဘီလူးရောက်သွားသူတွေဟာ မရလောတော့ကိုရောက်သွားသလိုပဲတဲ့၊ အဲဒီတောကပြန်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာ ဘေးဒုက္ခတစ်ခုခုတွေ့ပြီး နှင်ရှူး၊ မရှူးရင်သေရတာပဲတဲ့ ဒေါက်တာရဲ့...။

အစ်ကိုနဲ့အတူပါသွားတဲ့ အစ်ကို့ရဲ့တပည့်လေးဦးအနက် တစ်ဦးဟာ သေဆုံးခဲ့ပြီး တစ်ဦးကတော့ ရှူးသလိုလိုဖြစ် သွားရတယ်ရှင်”

“ဟုတ်တယ်... သူ ကျွန်တော့်ဆီရေးတဲ့စာမှာ အဲဒီအကြောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ထူးခြားတယ်ဆိုပြီး စိတ်ဝင်စားလို့ လိုက်လာခဲ့တာပဲ... ဒါပေမဲ့ ဒီဒေသကနေ ရန်ကုန်ကို စာက ဆယ်ငါးရက်ကျော်မှ ရောက်တာဆိုတော့ စာရောက်တဲ့ ရက်နဲ့ ကျွန်တော် ခရီးလမ်းမှာ ကြာတဲ့ရက်တွေအတွင်း မောင်

မောင်လေးကွယ်လွန်သွားရတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေမှာ... ကျွန်တော့်ရဲ့ သူငယ်ချင်းအတွက်... မကောင်းလိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ဒီမြို့မှာလည်း အစ်ကိုကို ချစ်ခင်သူပေါများပါတယ် ... အစ်ကိုရဲ့ သတင်းကြားရသူတိုင်းက စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရပါတယ်”

“ဒါထက် ... ဒီကမယုက မောင်မောင်လေးရဲ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ယုဟာ အစ်ကိုနီးပါ၊ အစ်ကိုနဲ့ လက်ထပ်တာ ခြောက်လလောက်ပဲရှိပါသေးတယ် ... နာမည်အပြည့်အစုံက ခင်ယုဝေပါရှင်”

“ဪ”

“ဒေါက်တာလည်း ဒီလောက်ဝေးတဲ့ခရီးကြီးကို ရောက်လာပြီးမှတော့ အေးအေးဆေးဆေးနေပါရှင်၊ အစ်ကိုမရှိပေမယ့် အားနာဖို့မလိုပါဘူး။ ဒီမှာတော့ ယုနဲ့ ညီမလေး ပူးငုံတို့နှစ်ဦးပဲ နေကြပါတယ်၊ အရင်က ညီမလေးဟာ မြို့ထဲပိုင်းမှာ ဖေဖေမေမေတို့နဲ့ နေတာပါ၊ အစ်ကိုဆုံးပြီးတဲ့နောက် ယုအဖော်ရအောင် ညီမလေး လာနေပေးတာပါ။ အခု ဖေဖေတို့အိမ် ခဏသွားပါတယ် ... မိုးမချုပ်ခင် ပြန်ရောက်လာမှာပါ”

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးတည်းနေသော

တည်းခိုနေထိုင်ရန် များစွာအားနာသွားတော့၏။

“အေးဗျာ ... ရောက်မှတော့ ကျွန်တော် ဒီမြို့မှာ နေဦး... သူငယ်ချင်းမောင်မောင်လေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခြေခြေဖြစ်နေလည်း လေ့လာစူးစမ်းချင်သေးတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာတည်း အားနာပါတယ်၊ မြို့ထဲမှာ တည်းခိုခန်းတွေ့ဘာတွေ့ မရှိဘူးဟာ။ တည်းခိုခန်းမရှိတောင် ညအိပ်တည်းလို့ရတဲ့ ထမင်းခန်းတွေ့ဘာတွေ့တော့ ရှိမှာပေါ့၊ ကျွန်တော် အဲဒီမှာပဲ တည်းပါမယူ”

“အို ... မဟုတ်တာရှင် ... ဒေါက်တာဟာ အစ်ကိုရဲ့ ညီညီသည်ဆိုမှတော့ ယုရဲ့ ဧည့်သည်ပဲပေါ့၊ ယုတို့အိမ်ဆီလာတဲ့ ညီညီသည်က အခြားမှာ ဖြစ်သလိုတည်းရတာမျိုး ယု အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးရှင်၊ အစ်ကိုမရှိတော့ပေမယ့် အစ်ကိုရဲ့ ဧည့်သည်အပေါ် ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်မှဖြစ်မယ်လေ၊ အစ်ကိုကလည်း ဒေါက်တာနီးသေရောက်လာလိမ့်မယ်၊ ရောက်လာရင် ဂရုစိုက်ပါလို့ သတိပေးအချိန်အထိ တဖွဖွမှာသွားတယ်ရှင်၊ ပြီးတော့ ဒေါက်တာလာရင် ပေးဖြစ်အောင်ပေးပါဆိုပြီး အိတ်တစ်လုံးကိုလည်း အပ်ထားခဲ့ပါတယ် ... ယု သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

ခင်ယုဝေက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ... ထိုင်ရာမှထကာ

စာကြည့်ခန်းဟုယူဆရသော အခန်းတစ်ခုထဲသို့ဝင်သွားလေ၏။
ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ စိတ်မောစိတ်ပျက်စွာ ငေးငေး
ငူငူထိုင်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရာမှ ... စက်ဘီးတစ်စီး၏ဘဲလ်သံကြား
ရသဖြင့် ခြံဝဆီသို့ ပြတင်းမှလှမ်းကြည့်လိုက်မိလေ၏။

ဆည်းဆာနေခြည်အောက်တွင် ဖြူဝင်းလှပသည့် မိန်းမ
ပျိုလေးတစ်ဦးသည် ရာလေးစက်ဘီးကိုတွန်းကာ ခြံမှဝင်လာ
သည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

သူမသည် ဇင်းမယ်လုံချည်ကို ခပ်တိုတိုဝတ်ထားရာ ...
လှပဖွံ့ထွားသော ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းအလှနှင့် ခြေသလုံးသား
ဖွေးဖွေးတို့ကိုတွေ့ရပြီး ချည်အင်္ကျီခါးရှည်အပေါ်မှ သိုးမွှေးအ
မွှေးထည်အပြာနုရောင်လေးကို ထပ်ဝတ်ထားကာ နီးမမော့စ်
လေး ဆောင်းထားသည့် သူမ၏အလှမှာ ဆည်းဆာရောင်ထင်
စိုပြည်လှပလျက်ရှိလေ၏။

“ဟော ... ညီမလေး ဖူးငုံဝေ ပြန်ရောက်လာပြီ”
အတွင်းခန်းထဲမှ အဝတ်ရှုံ့အိတ်တစ်လုံးကို ကိုင်ကာ ခင်
ယုဝေကထွက်လာရင်း ပြောလိုက်ပြီး ... ဆက်တီခုံ၌ ပြန်ထိုင်
လိုက်သဖြင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ဖူးငုံဆိုသည့် မိန်းမပျိုလေး
ကို သတိလက်လွတ်ငေးမိရာမှ ဣန္ဒြေပြန်ဆည်လိုက်ရလေ၏။

“ညီမလေးရေ ... အစ်ကိုပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ရန်ကုန်က
အစ်ကို့သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာကိုရန်နိုင်စိုးရောက်လာပြီ”

ဟု ခင်ယုဝေက ညီမဖြစ်သူကို လှမ်းပြောလိုက်ရာ ပေါ်
တံကိုအောက်၌ စက်ဘီးကိုဒေါက်ထောက်ရပ်ပြီး တိုက်ထဲလှမ်း
စင်လာသည့်ဖူးငုံဝေက ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးအား မျက်ဝန်းပြာပြာ
ကြီးများဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ အပြုံးတစ်ပွင့်နှင့်အတူ နှုတ်
ဆက်လိုက်လေ၏။

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်ကိုလေးက တဖွဖွပြောခဲ့
ပေမယ့် ခရီးကဝေးလွန်းလို့ ဒေါက်တာလာနိုင်မယ်လို့ ဖူးငုံတို့
ညီအစ်မက ထင်မထားဘူး၊ ဒီမှာ ဖူးငုံတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်
ဆည်း အားငယ်နေတုန်း ဒေါက်တာရောက်လာတာ အတော်ပဲ”

ဟု ပွင့်လင်းရံတင်းဟန်လေးဖြင့် ဖူးငုံဝေက ပြောလိုက်ကာ
ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး၏ဘေးမှ ဆက်တီခုံ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။

“ဒေါက်တာလို့ မခေါ်ပါနဲ့လား ... ရင်းရင်းနှီးနှီး ရန်နိုင်
မလို့ပဲ ခေါ်ပါ”

ဟုဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက ယုတို့ညီအစ်မကို ပြုံးကာပြော
လိုက်ရ၏။

“ကောင်းပါပြီ ကိုရန်နိုင်စိုး ... ဟောဒီအိတ်ကတော့

အစ်ကိုက ကိုရန်နိုင်စိုးလာရင် ပေးဖြစ်အောင်ပေးဖို့မှာပြီး ယုကို အပ်ခဲ့တဲ့အိတ်ပါ ... ဖွင့်ကြည့်ပါဦးရှင်”

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးလည်း အိတ်ထဲကိုလက်နှိုက်ကာ တွေ့သမျှကို ဆက်တီခုံတို့အလယ်ရှိ ကျွန်းစားပွဲလေးပေါ်တင်လိုက်သည်တွင် ချိတ်ပိတ်ထားသောစာအိတ်တစ်လုံး၊ ကတ္တီပါစအနီရောင် ရှုံ့အိတ်ငယ်လေးတစ်လုံးနှင့် ကတ္တီပါအစိမ်းစဖြင့်ရစ်ပတ်ထားသည့် ရုပ်တုလိုလိုအရာဝတ္ထုတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက ဦးစွာ ကတ္တီပါစအနီရောင် ရှုံ့အိတ်လေး၏ထိပ်မှ ခေါက်တုံ့ချည်ထားသော ကြိုးကိုဖြည့်ကာ အိတ်လေးထဲမှအရာဝတ္ထုတို့ကို စားပွဲပုလေးအပေါ် သွန်ချလိုက်ရာ ...

‘ဒေါက် .. ဒေါက်’

ပတ္တမြားအနီရဲရဲလေးနှစ်လုံး ထွက်ကျလာတော့၏။

“အို ... ပတ္တမြားလေးတွေပါလား”

ဖန်ဂေါ်လီလုံးအငယ်စားခန့်ရှိသော ပတ္တမြားလေးနှစ်လုံးမှာ နီရဲစွေးလျက်ရှိကာ ... အမှောင်ရိပ်လွှမ်းစပြုသော ဧည့်ခန်းထဲ၌ မီးကျီခဲလေးနှစ်ခဲနှယ် တောက်ပလျက်ရှိတော့၏။

ခင်ယုဝေက သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ပြီး ...

“ဒီပတ္တမြားတွေဟာ တော်တော်တန်ဖိုးရှိမှာပါလား ... အစ်ကို ဘယ်တုန်းကဝယ်ထားပါလိမ့် ... သူ့ဆီမှာ ဒီလိုပတ္တမြားတွေရှိမှန်း ယုလုံးဝမသိဘူး။ ယုကိုလည်း မပြောပြခဲ့ဘူး။ ဒီအဝတ်ညိုအိတ်ကြီးအပ်တုန်းက ဒီအိတ်ကို ယု လုံးဝဖွင့်ကြည့်ပါနဲ့လို့ အစ်ကိုက အထပ်ထပ်မှာခဲ့တာဟာ ... ဒီပတ္တမြားတွေ ယုတွေ့သွားမှာစိုးလို့လား မသိဘူး”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။

ဖူးငုံဝေက ပတ္တမြားလေးနှစ်လုံးကို လက်ဖဝါးပေါ်တင်ကာ သေချာစူးစိုက်ကြည့်လျက်ရှိရာ ဖွေးနုနေသည့် သူမ၏ လက်ဖဝါးပေါ်ဝယ် ပတ္တမြားလုံးလေးတို့မှာ နီစွေးတောက်ပလျက်ရှိကာ သူမ၏လက်ဖဝါးတစ်ခုလုံးမှာ အနီရောင်အသွေးများ လိမ်းစူးလျက်ရှိတော့၏။

“လှလိုက်တဲ့ ပတ္တမြားတွေပဲနော် ... ဒီလောက်အသွေးထောင်းတဲ့ ပတ္တမြားမျိုး ဖူးငုံဖြင့် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက ဖဲကြိုးအနီဖြင့် စည်းနှောင်ထားသည့် ကတ္တီပါအစိမ်းစရစ်ပတ်ထားသော ရုပ်တုလိုလို အရာဝတ္ထုကိုကောက်ယူလိုက်ပြီး ဖဲကြိုးအနီကို ဖြုတ်လိုက်ပြန်၏။ ကြိုးပြေသွားသည်တွင် ... ကတ္တီပါအစိမ်းစကို ဖယ်ရှား

လိုက်သည်အခါ အတွင်းမှ သတ္တုတစ်မျိုးဖြင့် ထုဆစ်ပုံလောင်းထားသည့် ထူးဆန်းသောရှပ်တုငယ်တစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။
“ဟင်”

သည်တစ်ခါ အာမေဒိုတ်သံပြုရသုံမှာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးပင်ဖြစ်ပါသည်။

ယင်း ရှပ်တုလေးမှာ လမ်းခရီး၌ သူတွေ့ခဲ့ရသော ဘုန်းကြီးကျောင်းအိုကြီးထဲမှရရှိခဲ့သည့် ရှပ်တုလေးနှင့် သဘောတူစွာချင်း လွန်စွာတူနေသဖြင့် လွန်စွာအံ့သြသွားရခြင်းဖြစ်လေ၏။

“ကျွန်တော့်ဆီ မောင်မောင်လေးစာရေးတုန်းက သူ့ဆီမှာ ထူးခြားတဲ့ ရှပ်တုတစ်ခုရှိတယ်ဆိုတာ ... ဒီရှပ်တုလေးပုံဖြစ်မယ် မယု”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ခင်ယုဝေက ရှပ်တုလေးကို ခပ်ခွံ့အမှုအရာဖြင့်ကြည့်ရင်း ...

“ဟုတ်လိမ့်မယ် ကိုရန်နိုင်စိုး ... အဲဒီရှပ်တုလေးအစ်ကိုဟာ ဘီလူးမောင်နမတောထဲကအပြန်မှာ ယူလာတာပဲ။ သူက ပထမ ဒီဧည့်ခန်းထဲက ဟောဟိုမှန်မိရုံထဲမှာ အလှပစ္စည်းတစ်ခုအနေနဲ့ ထည့်ထားသေးတယ်။ ယုက လှလည်းမလှဘူး အရှပ်က ကျက်သရေမရှိဘူးဆိုပြီးပြောလို့ သူ့အရှပ် သူပြန်သိမ်း

ဦး စာကြည့်ခန်းထဲမှာ သွားထားတာ၊ အဲဒီရှပ်တုရှိကတည်းက ခုဖြင့် အဲဒီစာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်ကိုမဝင်ဘူး ... တတ်နိုင်သရွေ့ နောင်တယ်။ ယုရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး ... အဲဒီဆံတုကို မနှစ်မြို့ဘူး။ အစ်ကိုကို စွန့်ပစ်ဖို့ပြောတော့လည်း ... ဒါဟာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတဲ့၊ တန်ဖိုးအရမ်းရှိတယ်တဲ့ ဆိုပြီး ဆက်သိမ်းထားတယ်လေ”

ဟုပြောကာ ရှပ်တုမှမျက်လုံးအကြည့်လွှဲလျက် ထိုင်ရာမှ ဆပြီး ဖန်မီးအိမ်ကိုမီးထွန်းညှိခြင်းပြုလေ၏။

ဖန်မီးအိမ်မှ အလင်းကြောင့် ဧည့်ခန်းထဲတွင် လင်းကျင်း ညားရာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက ရှပ်တုလေးကို မှန်အိမ်အလင်းဖြင့် သေချာစွာကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ် ဖူးငုံဝေသည်လည်း ထိုင်ရာမှထပြီး ပြတင်းတံခါးတို့ကို လိုက်ပိတ်လျက်ရှိလေ၏။ အမျိုးဆမ်းနှစ်ဦးစလုံးမှာ အနီရှပ်တုအား စေ့စေ့မကြည့်မိစေရန် ရှောင်ဆွဲသွားကြပုံရလေသည်။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက ရှပ်တုလေးကို သေချာစွာကြည့်ဆိုက်ရာ ရှပ်တုလေးမှာတစ်မိုက်ခန့်ရှိပြီး ဦးခေါင်းမှ ဆံပင်များ အားလျားချထားကာ ရင်ဘက်မောက်မောက်တို့လည်းရှိနေသဖြင့် မိန်းမရှပ်တုဟု ယူဆနိုင်ပေ၏။ ထိုမိန်းမရှပ်တု၏ပါးစပ်မှာ ငှက်

နှုတ်သီးသတ္တန်ဖြစ်နေပြီး၊ လက်မောင်းလက်ရန်းတို့က ထူးကျင်းကြီးမားလွန်းလေ၏။

ရုပ်တု၏လက်ဖဝါးတို့မှာ ဘဲခြေထောက်တို့နည်း ထပ်ချောင်းတစ်ခုနှင့်တစ်ခုအကြားတွင် အရည်ပြားတို့ တွဲဆက်လျက်ရှိပြီး လက်သည်းရှည်ရှည်ချွန်ချွန် ကောက်ကောက်တို့က အဆီဆိုးလှလေ၏။

ရုပ်တု၏ခြေဖျားမှ ခြေဖဝါးတို့မှာမူ ဆိတ်ခွာပုံသတ္တန်များ ဖြစ်ပေသည်။

ရုပ်တု၏အမူအရာနှင့် မျက်နှာပေးကလည်း အကုန်တန်လှပြီး နဖူးမောက်မောက်၊ နှာရောင်ကောက်ကောက်၊ မှတ်ခုံးထူထူ၊ မျက်လုံးပြူးပြူးရှိကာ ... ပါးစပ်မှ နှုတ်သီးသတ္တန်ကလည်း လင်းတတစ်ကောင်၏နှုတ်သီးတို့နှင့်တူလှပေရာ ဈေးရေကြည်လေ ကျက်သရေယုတ်လေဟု ဆိုရပေမည်။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးနောက် ခုတ်တုလေးကို ကတ္တီပါအဝတ်စအစိမ်းဖြင့် သေချာစွာပြန်ပတ်ထားဖဲကြိုးအနိဖြင့် ပြန်လည်စည်းနှောင်လိုက်ပြီး ... စားပွဲမျက်နှာပြင်ပေါ် ပြန်ချထားလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် သူက ချိတ်ပိတ်ထားသော စာအိတ်ကိုကောက်

သူလိုက်ကာ ချိတ်တို့ကိုခွာလိုက်ပြီး အိတ်ကိုဖောက်လိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် အိတ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်နှစ်ခုကိုထုတ်ယူလိုက်ကာ တစ်ခုချင်းကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ...

စာရွက်ခေါက်တစ်ခုမှာ စက္ကူအလွတ်ပေါ်တွင် ခဲတံဖြင့် မြေပုံတစ်ခုပုံရေးဆွဲထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

မြေပုံမှအညွှန်းစာတို့ကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ... ဘီလူးမောင်နှမတောင်နှင့် တောအုပ်သို့သွားရာ လမ်းညွှန်ရေးဆွဲထားသော မြေပုံဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရပြီး၊ တောတွင်းမှ ဂူတစ်လုံးဆီသို့ သွားရာလမ်းကိုပါ အတိအကျ ညွှန်ပြရေးဆွဲထားလေ၏။

သူက မြေပုံစာရွက်ကို မြန်ခေါက်လိုက်ပြီး ... နောက်စာရွက်အား ဖြည့်ဖွင့်ဖတ်လိုက်ရာ စာမှာ အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်းဖြစ်လေ၏။

သူငယ်ချင်း ၇ နိမ့်ငါး ...

မင်း တစ်နေ့မှာ ပုန်သင်ခြင်းကိုကျော်လှမ်းသော ငါ ယုံကြည်ပါရီ

ဒီစာကိုရေးထားခဲ့ရတယ်။

ဒီစာနဲ့စာတူ ပတ္တမြားနှစ်လုံး၊ ဂုပ်တုတစ်ခုနဲ့ မြေပုံစာရွက်တစ်ရွက်

တို့ကို ငါ့မိနဲ့မ ခင်ယုဝေဆီမှာ စာပေးခဲ့တယ်။

မေ့ပုံအတ္တကံတော့ မင်းဆီရော့ပြီ လိုက်တဲ့အထဲမှာ ပါတဲ့ကတိုင်း ... မှေးမှေးကွယ်ကွယ်မှာကတော့ ဘုရားမောင်မောင်ကြီးထဲဝင်ဖို့ အိုရမောင် မောင်တင်က ငါတို့ရောက်ခဲ့တဲ့ ဂူကြီးဆီ သွားရလမ်းပေးမယ့်ပါပဲ။

အဲဒီဂူကြီးထဲကနေ ... ဂုပ်တုလ်တစ်ခုနဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ဂျပူခဲ့တဲ့ ကပြောင်း မင်းဆီဖို့ပို့ရမို့။

မင်းရဲ့ ငါ့အထဲကရမယ့်ဂျပူသေးတဲ့ မောက်ကပြောင်းကကတော့ ... အဲဒီဂူကြီးထဲကတွေ့ရတဲ့ နတ်ဂုတ်တုလ်ရဲ့ ဂုပ်တုလ်တစ်ခုရဲ့ မျက်လုံး နှစ်လုံးက ပတ္တမြားနှစ်လုံးရဲ့ ငါ့ အမဲလိုက်ခင်းမြောက်တုလ်နဲ့ ဂေက်တုလ်ယူ ခဲ့တဲ့ကပြောင်းပဲ ...။

အဲဒီပုဒ်ကတော့ ငါကလေးငယ်တုလ်ပုဒ်ကတော့ ကပြောင်းပုဒ်က ပုဒ် မလား မဆီပါဘူးလား ... ကခုန်ရက်ပြိုင်ရက်တွေထဲမှာ ညဘက် ငါ အိပ်မက်မက်တိုင်း မျက်လုံးပောက်မက်နဲ့ အဲဒီနတ်ဂုပ်တုလ်ရဲ့ ဂူကြီးဟာ ငါ့ဆီလမ်း သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေ မှေးမှေးနဲ့ မပေးဘဲ ငါ့ဆီခက်ပွယ်သွားရတဲ့ ကသေဆီနဲ့ မဂူမဂူသေခေရမယ်လို့ချည်း လာရောက်ကြိုက်ပေးမောင်ပေးမောင် နေတယ်လို့။

ဂုပ်တုလ်ကလည်း ထူးဆန်းတဲ့ကဗျာပုဒ်ကတော့ သယ်ယူဂူလှယ် လို့ ရေးပေးမောင်ကပိုတုလ်ဂုပ်တုလ် ငါ ယူလာခဲ့မိတယ်ပါပဲ ...။

ရွှေဒင်္ဂါးတွေကိုတော့ ငါ့ဂူတုလ်ကလေးနဲ့အတူ ခွဲဝေယူဖို့ ချီးမြှင့်

ခဲပြောကာ ခုတော့ အဲဒီတပုဒ်တွေဟာ အဲဒီဂူကြီးထဲကရွှေဒင်္ဂါးတွေ ဂျပူ သုံးခွဲမိပြုလို့လားမသိဘူး ... သူတို့ထဲက သုံးပေမာက်ဟာ မဂူမဂူသေဆုံး ခဲ့ဖို့ ကျန်တစ်ပုဒ်ကတော့ ဂူသေရဲ့ ဂူကြီးသေရဲ့ ... ပုံနဲ့သေရဲ့ပုံနဲ့ ကနေ ပျောက်ဆုံးသွားတော့ ဒီနေ့ကတော့ပါပဲလို့။

ကတော့တော့ ငါ့ပုဒ် ဘယ်ပုဒ်ကလေးလို့ ထင်ထင်ဆီကက ကခုန် ပိုင်ကထွင်မှာ ငါ့ဂူခွဲမိရုံပဲကနဲကတော့ပုဒ်တွေဟာ မားမတ်ဖို့ ထုထု ပိုင်းပိုင်းကြီးတွေ မှန်လတ်တယ်လို့ မောက်တော့ ဘုရားပေါ် မောက်ပျောက် တယ်။ အဲဒီဘုရားကလည်း မသံဂုပ်ပိုင်ကတော် မားမတ်လို့ ကုပ်ပုဒ်က က နားတွေပုဒ်ဖို့ မှုကတော့ဝေဒနာရဲ့ ခံခံရပုံနဲ့ရော။ ငါ့ဂူ အဲဒီပုဒ်က တော့ နားတွေကို အင်္ဂါလိပ်ခေမာ မှန်မတ်တုလ်ခေမာကပိုနဲ့ ဂေက် ကုသပေးမယ် ဘယ်လို့မပေးရက်တဲ့ တစ်နေ့တခြား ပိုခိုလက်နေဖို့ သူငယ် ချင်း။

ငါ့ဟာ ဝင့်နက်နက်ရဲ့ ခံခံရဖို့ မပြောခင်ကတော့ အဲဒီပြောက် ခရုကတော့ဝေဒနာရဲ့ပုံနဲ့ပြောကတော့ မဂူမဂူ သေရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့လို့။ ဒီအင်္ဂါရတုလ်နဲ့ခေမာင် ငါ့ဟာ မားမတ် ကုပ်ပုဒ်က မှုကတော့ ဂေက်ခေမာ မှေးမှေးကွယ်ကွယ် ...။

သူငယ်ချင်း ...

ငါ့ဟာ ငါ့တပုဒ်တွေပါ ဒီလိုကတော့တွေ ပြောရတာဟာ အိုရမောင်

မောင်နှမတော်တော်ကြီးထဲမှာတော့ ဂုဏ်ထူးက ဟောပြောပေးတဲ့ အကြောင်းတွေကို နားထောင်ပြီး အချက်အလက်ကို ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်ရမယ်။ အဲဒါတွေကို ဝတ်စားပေးပေးပေးပေးပါ။ ...။

ဒါပေမယ့် ... အဲဒါတွေကို ဖတ်ကြည့်ရင်တော့ ဝတ်စားပေးပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။

ဒါကြောင့် ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။

ပထမတော့ အဲဒါတွေကို ဖတ်ကြည့်ရင်တော့ ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။

အဲဒါတွေကို ဖတ်ကြည့်ရင်တော့ ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။

ဘုရားတော်ကြီးကို ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။

ဒါကြောင့် မင်း ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။

ငါ့ ဘုရားတော်ကြီးကို ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။

ဘုရားတော်ကြီးကို ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။

ဘုရားတော်ကြီးကို ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။ ဝတ်စားပေးပေးပါ။

မင်းဘုံ သူငယ်ချင်းလူကြီးကြီး မောင်မောင်လေး

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ စာရှည်ကြီးကိုဖတ်ပြီးနောက် သက်ပြင်းချလိုက်ကာ စာကို ခင်ယုဝေဇာလက်ထဲ ထည့်လိုက်လေ၏။

ဖန်မီးအိမ်အလင်းရောင်ဖြင့် ခင်ယုဝေဇာ ဖူးငုံထေရ် စာကို ပြိုင်တူဖတ်ကြလေသည်။

စာကိုဖတ်ရင်း သူမတို့ညီအစ်မ၏မျက်နှာများမှာ ဖြူဖြူရော်ဖြစ်လာကြပြီးလျှင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှု အရိပ်အယောင်တို့က သူမတို့၏မျက်ဝန်းများထဲဝယ် အထင်းသားပေါ်လာလေ၏။

စာကိုဆုံးအောင်ဖတ်ပြီးနောက်မှာမူ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးမှာ သက်ပြင်းပြိုင်တူချလိုက်ကြတော့သည်။

ခင်ယုဝေမှာ စာကိုခေါက်ကာ စာအိတ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်ပြီးနောက် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကို အားကိုးတကြီးမော့ကြည့်လိုက်ရှာလေ၏။

“ကိုရန်နိုင်စိုးရေ ... အစ်ကိုရေထားတဲ့စာအရဆိုလျှင် ဘေးဒုက္ခဆိုးကြီးထဲက ယုလွတ်မြောက်ဖို့ ကိုရန်နိုင်စိုးကိုပဲ အားကိုးရတော့မှာပဲ၊ အို ... ယုတင်မကပါဘူး ... အဲဒီပတ္တမြားနဲ့ ရှပ်တုတွေကို ဝယ်ယူမိသူ၊ လက်ဝယ်ထားရှိမိသူအားလုံး

အစ်နွယ်ငင် တစ်စင်ပါဆိုသလို ဒုက္ခလှလှကြီးတွေ့ရတော့မှာပါပဲရှင်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရန်နိုင်စိုးက အတန်ကြာ ငြိမ်သက်စွာ ဆုံးစားနေပြီးနောက် ...

“ဒီကိစ္စကြီးဟာ ကြောက်စရာကောင်းသလို အင်မတန် ထည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါတယ် မယု၊ ကျွန်တော်တော့ အဲဒီဘီလူးမောင်နှမတောတောင်ကြီးထဲက ရှေးဟောင်းဂူကြီးထဲ ဆရာကံ၊ ရောက်အောင်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ၊ အဲဒီဂူကြီးဆို သွားရင် ပတ္တမြားတွေနဲ့ ရှပ်တုကိုပါ သူငယ်ချင်းမောင်မောင် ဆေးရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ကျွန်တော်ယူသွားမှာပါ ... ပြီးတော့ သူတို့ ဘာ နေသားတကျပြန်ထားမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ခင်ယုဝေဇာ ဖူးငုံဝေပါ ညှိုးကျနေ ဆည့်မျက်နှာလေးများ ဝင်းလက်သွားကြကာ ...

“အို ... ကျေးဇူးပါပဲ ကိုရန်နိုင်စိုးရယ်၊ ကိုရန်နိုင်စိုးအဲဒီလို ဆောင်ရွက်ပေးမှပဲ ယုတို့တော့ သက်သာရာရမှာပါရှင်”

ဟု ခင်ယုဝေက အသံတုန်ခိုက်ခိုက်လေးဖြင့် ပြောလိုက်ရှာလေ၏။

ဤတွင် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်

ကာ အောက်ပါအတိုင်း ဆက်လက်ပြောလိုက်ပါတော့သည်။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီရှေးဟောင်းဂူကြီးဆီ ကျွန်တော်တို့
ယောက်တည်းတော့ သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ ရှေးဟောင်းစာပေထု
ကျေးမှုတွေ၊ ကျိန်စာတို့၊ ဘာတို့ စတဲ့ ဂန္ထီရဆန်တဲ့ကိစ္စရပ်တွေ
ပညာရပ်တွေတစ်ဖက်ကမ်းခပ်ကျမ်းကျင်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဆရာ
သမားကို ရန်ကုန်ဆင်းပြီး ခေါ်ရဦးမယ်ဗျာ ... အဲဒီအထိတော့
စောင့်လိုက်ကြဦး”

ကတ်ထုန်း ကော်ပီစာအုပ်ထဲတွင် မှတ်တမ်းတင်ရေးသားထား
သည့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး၏မှတ်တမ်းစာမှာ ဤနေရာတွင်
ပြီးဆုံးသွားပါတော့သည်။

□ □ □ □ □

အခန်း(၂)

- ထူးဆန်းသောစကားဝှက်များ
- ညသူစာ
- သီးခြားကမ္ဘာသို့
- မာယာကေရီစိန်မြကြည်

မေးလ်ဆေးတံကို ပါးစပ်မှဖြုတ်လိုက်ကာ သူ့ကိုပြုံးကြည့်
ထိုက်မိလေ၏။

“မောင်ရင်ခွဲမှတ်တမ်းကို ကျုပ် သေသေချာချာဖတ်
ပြီးပါပြီ၊ ပဟေဠိဆန်တဲ့ရွာလေးထဲ မောင်ရင်ရောက်ရှိသွားပုံက
မောင်ရင်ကိုယ်တိုင်ရေးတဲ့မှတ်တမ်းမို့သာ အဲဒါဟာ ဖြစ်ရပ်မှန်
ဆန်ခဲလို့ ယုံရမလို့ဖြစ်တာ ... အခြားသူပြန်ပြောတာဆိုရင်
ကျုပ်အဖို့ ယုံစရာမရှိဘူး”

“အဲဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်းအမှန်
မိ အာစရိရဲ့ ... ကျွန်တော်ဟာ ဟန်ဆောင်လိမ်ညာပြောတတ်
သူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်အဖို့ ယုံရ
မလို့ဖြစ်နေပြီလို့ပြောတာပေါ့၊ အခြားလူ ရေးထားတာဆိုရင်
ဖိတ်ကူးယဉ်ပြီး ပေါက်ကရရေးထားတာလို့ ပြောရတော့မှာပဲ”

“အဲဒီရွာလေးထဲ ကျွန်တော် တကယ်ရောက်ခဲ့တာပါ
အာစရိ၊ အဲဒီရွာထဲကို တကယ်ရောက်ခဲ့လို့လည်း ရွာအစွန်က
ဘုန်းကြီးကျောင်းဟောင်းထဲ ရောက်ပြီး ထူးခြားတဲ့ရုပ်တုလေး
ကိုရခဲ့တာပေါ့”

“အဲဒီရုပ်တုလေးရော ဘယ်မှာလဲ ... ကျုပ် အဲဒီရုပ်

အခန်း(၂)

ထူးဆန်းသောကောသုဂတ်များ

နောက်တစ်နေ့နံနက်ပိုင်းမှာပင် ဒေါက်တာရန်နိုင်နီ
သူ၏ကားပြာလေးနှင့် ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ပေါက်ချလာပြန်တော့
သူက အိမ်ပေါ်သို့တက်လာပြီး ကျွန်ုပ်၏ပက်ထာ
ကုလားထိုင်ကြီးအနီးရှိ ဆက်တီခုံတွင်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ထူထဲ
လာသော သားရေအိတ်အနက်ကို စားပွဲပုလေးပေါ် တင်လှဲ
လျက် ကျွန်ုပ်အား ခေါင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ဘယ်နှယ်လဲ အာစရိ ... ကျွန်တော့်ရဲ့မှတ်တမ်း
ဖတ်ပြီးပြီလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ... ကျွန်ုပ်လည်း ခဲထားသည့် အိမ်

တုလေးကိုလေ့လာကြည့်ချင်တယ်”

“ကြည့်ရပါစေမယ် အာစရိ ... အာစရိကိုပြန် တွဲ
တော်အခုယူလာပါတယ်”

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် စားပွဲပုထိုး
ပေါ်မှ သားရေအိတ်စစ်ကိုဖွင့်လိုက်ကာ အိတ်ထဲမှ အဝါရောင်
ပဝါစဖြင့်ပတ်ထားသော ရုပ်တုလေးတစ်ခုအား ထုတ်ယူလိုက်ပြီး
စားပွဲမျက်နှာပြင်ပေါ် တင်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘော်ငွေရောင်ရုပ်တုလေးကို စားပွဲပုထိုး
ပေါ်မှ လှမ်းယူလိုက်ပြီး သေချာစွာကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုလိုက်လေ၏။

ရုပ်တုလေးမှာ အတော်အတန်လေးကာ ပြုလုပ်သွန်း
လောင်းထားသည့်သတ္တုမှာ ဘော်ချည်းသက်သက်လည်းမဟုတ်
ကြေးသက်သက်လည်း မဟုတ်ချေ။ တစ်ခိုက်ခန့်ရှိသည့် ရုပ်တု
လေးမှာ ယောက်ျားတစ်ဦး၏ပုံဖြစ်ကာ ဦးခေါင်းထိပ်တွင်ကောက်
ကွေးသောဆံပင်ရှိပြီး နဖူးမောက်မောက်၊ နှာရောင်ကောက်
ကောက်၊ မျက်လုံးပြူးပြူးသဏ္ဍာန် ဖြစ်လေ၏။ သူ၏ပါးစပ်မှာ
လူတစ်ဦး၏ပါးစပ်နှင့်မတူဘဲ ငှက်တစ်ကောင်၏နှုတ်သီးနှင့် တူ
လေ၏။

ရုပ်တုလေးမှာ အင်္ကျီဗလာဖြစ်ပြီး မိုးမောက်သောရင်

ဆံ ပြိုင်းပြိုင်းထနေသည့်နံရိုးများ ပေါ်လွင်လျက်ရှိပြီး .. လက်ဝဲ
ထက်လက်ကို ရှေ့သို့အတန်ငယ်ခပ်ကွေးကွေးဆန့်တန်းထားကာ
ထက်ယာလက်ကမူ လှံတိုတစ်ချောင်းကိုင်ပြောက်ထားပုံက မာန်
ထူးထူးချေ၏။

ရုပ်တုလေး၏လက်မောင်း၊ လက်ဖျံ၊ လက်ရှုန်းတို့မှာမူ
အညာမန်လက်ထက် ပိုမိုကြီးမားပြီး လက်ရှုန်း၊ လက်မောင်း
ဆံပင်လျှောက်တွင် အမွှေးအမွှင်လိမ်ကောက်ကောက်တို့ ရှိလေ၏။

ရုပ်တုလေး၏ လှံတံကိုဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ယာ
ထက်ချောင်းများနှင့် ရှေ့သို့ခပ်ကွေးကွေးဆန့်တန်းသွားသည့်
ထက်ဝဲလက်မှလက်ချောင်းများ၏သဏ္ဍာန်မှာ လူ့လက်ချောင်း
များနှင့်မတူဘဲ ... လက်ချောင်းတစ်ချောင်းနှင့် တစ်ချောင်းအ
ကြားတွင် အရေပြားများတွဲဆက်လျက်ရှိကာ ဘဲတစ်ကောင်၏
ထက်ဖဝါး၊ လက်ချောင်းတို့နှင့် သဏ္ဍာန်တူနေတော့၏။

ရုပ်တုလေး၏ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းတွင် ခါး၌ နံငယ်
ပိုင်းလိုအဝတ်မျိုးဝတ်ထားကာ ကြွက်သားအပြိုင်းပြိုင်း ထနေ
သည့် ပေါင်လုံး၊ ခြေသလုံးတို့ရှိပြီး ဝဲဘက်ခြေထောက်ကို ရှေ့
သို့လှမ်းထားလျက် ခြေနှစ်ချောင်းကို ခပ်ခွဲခွဲရပ်ထားလေ၏။
အခြားသည်မှာ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းလုံး၏ ခြေဖဝါးပိုင်းမှာ

လူနှင့်လုံးဝမတူဘဲ ဆိတ်တစ်ကောင်၏ခွာများသဏ္ဍာန်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“အင်း... ဒီရုပ်တုကို ပဉ္စလောဟာလို့ခေါ်တဲ့ သတ္တဝါငါးမျိုးနဲ့သွန်းလုပ်ထားတာပဲ”

“ပဉ္စလောဟာ ... ဟုတ်လား ဆရာသမား”

“ဟုတ်တယ် ကိုရန်နိုင်စိုးရဲ့ ... ကြေး၊ သွပ်၊ ဆေးခဲနဲ့ ရွှေ သတ္တုငါးမျိုးကို သူ့အချိုးနဲ့သူ ရောစပ်သွန်းလုပ်ထားရုပ်တုပဲ။ သူက ပဉ္စရူပရုပ်တုလိုပဲ သက်ရှိသတ္တဝါငါးမျိုးရဲ့ ဆီအစိတ်အပိုင်းတွေ ရောစပ်ပြီးသွန်းလုပ်ထားတဲ့ ရုပ်တုပဲ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ရုပ်သွင်ဟန်တွေက လူယောက်ျားပုံပဲ။ ပါးစပ်ကဆေးငှက်နှုတ်သီး၊ လက်ရုန်းလက်မောင်းတွေက ဘီလူး၊ လက်ဆွဲတွေက ဘဲ၊ ခြေထောက်က ဆိတ်ခွာပုံထုလုပ်ထားတာပဲ”

“ဘီလူးဟာ သက်ရှိသတ္တဝါတစ်မျိုးလား အာစရိတ်ဟာ ယက္ခ၊ ဂုဗ္ဘဏ်၊ ဂန္ဓဗ္ဗအန္ဓယ်မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း... ဘီလူးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အယူအဆအမျိုးမျိုးရှိကြတာပါပဲလေ။ သထုံရာဇဝင်မှာဆို သုဝဏ္ဏဘုမ္မိလို့ခေါ်မည်ကဲ့သို့ သုဗ္ဗေဝတီသထုံပြည်ကို သာသနာတော်သက္ကရာဇ် (၂၃၅) နှစ်လောက်က သီရိဓမ္မာသောကမင်းလက်ထက်မှာ ရေဘီလူး

ဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဆိပ်ကမ်းကနေတက်ပြီး မြို့အတွင်းနန်းအတွင်းကို ဝင်ရောက်ကျူးကျော်ကြတယ်။ ပြီးတော့ မွေးကင်းစ ကလေးငယ်တွေကို အတင်းလုယက်ယူငင်ဖမ်းဆီးစားသောက်ကြတယ် ဆိုတယ် ...။

အဲဒီအခါ အနောက်မဇ္ဈိမဒေသက ကြွလာတော်မူကြတဲ့ ... အရှင်သောဏနဲ့ အရှင်ဥတ္တရမထေရနှစ်ပါးဟာ ဘီလူးတွေဆီလာမယ့်လမ်းမှာ နှစ်ပါးစုံရပ်ပြီး ဘီလူးတွေထက် ခန္ဓာကိုယ်အင်အားဆီလောက်ကြီးမားတဲ့ မနုဿိဟသတ္တဝါကြီးကို ဖန်ဆင်းလိုက်တယ်တဲ့။ ဘီလူးတွေလည်း လာရော အဲဒီမနုဿိဟကြီးကိုမြင်တော့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ပြီး ပြန်ပြေးကြတယ်တဲ့ ...။

အဲဒီပါးစပ်ရာဇဝင်ကို ဒီဘက် တိုးတက်တဲ့ခေတ်က ညာရှင်အချို့လေ့လာသုံးသပ်လိုက်တော့ ဘီလူးဆိုတာ ယက္ခ၊ ဂုဗ္ဘဏ်၊ ဂန္ဓဗ္ဗအန္ဓယ်ဝင်မဟုတ်ဘဲ ပင်လယ်ပိုင်းက ကျွန်းလေးတွေကနေတဲ့ အင်မတန်အရုပ်ဆိုးပြီး ကြမ်းတမ်းလွန်းတဲ့ လူရိုင်းမျိုးတစ်မျိုးဖြစ်မယ်လို့ ဆိုတယ် ...။

အဲဒီလူရိုင်းတွေက မြို့ရွာတွေဆီလာရောက် ကျူးကျော်စားကားတဲ့အခါ သူတို့ရဲ့ ဘီလူးသဘက်လိုကြောက်စရာကောင်းတဲ့ရုပ်တွေကြောင့် ဘီလူးအဖြစ် တင်စားခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြတာလည်း

ဖြစ်မယ်တဲ့ ...။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီရုပ်တုရဲ့လက်ရုန်းလက်မောင်းတွေဟာ တော့ သာမန်လူထက် ထွားကျိုင်းသန်မာကြမ်းတမ်းတဲ့ ဘီလူးရုပ် လက်ရုန်းလက်မောင်းတို့ကို ပုံတူတုယူ ထုဆစ်သွန်းလောင်းထား ပုံရတယ်”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ရုပ်တုလေး၏အောက်ခြေဘက် ကိုလှန်ကြည့်လိုက်ရာ ရုပ်တုလေးရပ်တည်နေသည့် ... ကုန်း မိမိသတ္တန်အပိုင်အခဲ၏ အောက်ခြေပြင်ညီဘက်၌ ထူးခြားထူး အကွရာများ ရေးခြစ်ထားသည်။ ဂိတွေ့ရလေ၏။

“ဒီရုပ်တုရဲ့အောက်မှာ အကွရာလိုလို သင်္ကေတလိုလို တွေပါလား”

“ဟုတ်တယ် အာစရိ ... ကျွန်တော်လည်းတွေ့တယ်။ ဘာတွေရေးခြစ်ထားမှန်းမသိဘူး ... အာစရိတော့ သိလောက် မယ် ထင်တယ်”

ဤတွင် ကျွန်ုပ်က ယင်းအကွရာလိုလို သင်္ကေတလိုလို တို့အား သေချာစွာကြည့်ရှုလေ့လာလိုက်ရာ အောက်ဖော်ပြပါ အတိုင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

(ခွဲ၆သ်^၆ခွဲ၁၀၉အ၆န၁က^၁ဘက^၁ကမ^၁ဉ္စ ကည

၆၆၁က^၁ဘက^၁ 4တ၁အက^၁၂၁)

“ဘယ်နှယ့်လဲ ဆရာသမား ... အဲဒီအကွရာလိုလို သင်္ကေတလိုလိုတွေရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ဖော်နိုင်မလားခင်ဗျာ”

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက သိချင်စေဖြင့် ခပ်လောလော လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ပြုံးလိုက်မိလေ၏။

“အင်း ... ဖော်နိုင်ပါလိမ့်မယ် ... ဒါထက် ကျုပ်သိ ညီတာတစ်ခု မေးပါရစေဦး”

“ဘာများလဲ ဆရာသမားရဲ့”

“မောင်ရင်ရဲ့မုတ်တမ်းထဲမှာ ရေးထားချက်အရ ... ဒီ ညီချိုးရုပ်တုတစ်ခုကို ပန်းသာမြိုင်မြို့က မောင်ရင်ရဲ့မိတ်ဆွေ လည်း တောတွင်းဂူကြီးထဲက ရခဲ့တယ်ဆို၊ အဲဒီရုပ်တုရော မောင်ရင် မယူလာဘူးလား”

“မယူလာခဲ့ဘူး အာစရိ ... အဲဒီရုပ်တုရော၊ ပတ္တမြား မိလုံးကိုပါ ပန်းသာမြိုင်မြို့က ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့ဇနီး နှင့်ယုဝေဆီမှာပဲ ထားရစ်ခဲ့ပါတယ်”

“အေးလေ ... သူ့ယောက်ျားရလာတဲ့ပစ္စည်းတွေဆို ဘာလည်း မောင်ရင်ယူလာလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ အဲဒီရုပ်တု အောက်ခြေကိုရော အခုလိုလှန်ကြည့်မိသေးလား ... ဒီလို

မျိုးအကွရာလိုလို၊ သင်္ကေတလိုလိုတွေရော တွေ့သလား”

“တွေ့တယ် အာစရိ ... ကျွန်တော်တောင် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြည့်သေးတယ်၊ အကွရာတွေ၊ သင်္ကေတတွေက ဆီဆင်ဆင်တူပေမယ့် စကားလုံးအနေအထားတွေ မတူဘူး ဆီဗျ ... အာစရိ ပန်းသာမြိုင်ကိုလိုက်ကြည့်ရင် တွေ့ရမှာပဲ”

“အေးဗျာ ... အတော်တော့ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်တုဲ ကိစ္စပဲဗျ၊ ကျုပ်ပန်းသာမြိုင်ကိုလိုက်ရတော့မှာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ လွန်စွာဝမ်းပန်းတသာဖြစ်သွားဟန်ရှိပြီး အားပါးတရပြုံးလိုက်ကာ ...

“ဒီလိုလုပ်စမ်းပါ အာစရိရာ ... ကျွန်တော့်အနေမခင်ယုဝေကို ပန်းသာမြိုင်ဆီပြန်လာပါမယ်လို့ ကတိပေးထားခဲ့တော့ ပြန်မသွားလို့မဖြစ်ဘူး အာစရိရဲ့၊ ပြီးတော့ အဲဒီခရီးမှာ အာစရိပါမှဖြစ်မှာဗျ ... ဒါမှ နေရာကျမှာ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် သူ၏ဘောင်းဘီနောက်အိမ်ထဲမှ ရွှေရောင်စီးကရက်ဘူးလေးကိုထုတ်ကာ ရေခဲတောင်စီးကရက်ကိုထုတ်ယူ၍ နှုတ်ခမ်း၌တေ့လိုက်ပြီး ရွန်ဆန်မီးခြစ်အထောက်ခနဲခြစ်ကာ မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်မှ သူသည် ရုပ်တုလေးကိုဝေကြည့်လိုက်ကာ

“ဒါထက် အာစရိ ... အဲဒီရုပ်တုက အကွရာသင်္ကေတတွေကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်နိုင်တယ်ဆို ဖော်ပြလေဗျာ၊ ကျွန်တော်သိလေပြီ”

ဟု တိုက်တွန်းခြင်းပြုလိုက်လေ၏။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကော်ပီစာရွက်နှင့် ခဲတံတစ်ချင်းအား အနီးရှိဗီရိုပုလေးကိုဖွင့်ကာ ယူလိုက်ရတော့သည်။

“ဒီလို ကိုရန်နိုင်စိုးရဲ့ ... ဒီစာအကွရာသင်္ကေတတွေပိစွာနည်းနဲ့ရေးထိုးထားတာတွေဗျ”

“ပိစွာနည်းနဲ့ ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုပိစွာနည်းများလဲ နေရာသမားရဲ့ ... ဖော်ကျိပိစွာတွေရဲ့နည်းလားဗျ”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... ထွက်ရပ်ပေါက်ကျင့်စဉ်လို ကျင့်စဉ်နည်းတွေ ကျင့်ကြလိုက်စားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုပြောတာပါ။ အကွရာတွေ၊ သင်္ကေတတွေက အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရေးလေ့ရှိတာတွေဗျ၊ သူတို့ပိစွာလမ်းလိုက်သူအချင်းချင်းကြားမှာ စကားတစ်သဘောမျိုး ရေးတာပေါ့ဗျာ ...”

သူတို့က မြန်မာစာရေးထုံးမှာရှိတဲ့ ရေးချ၊ လုံးကြီးတင်ဆန်ခတ်၊ အသတ် ... စတာတွေကို ရိုးရိုးမရေးဘဲ သင်္ချာဂဏန်းတွေနဲ့ ရေးလေ့ရှိတယ်ဗျ”

“ဥပမာ-ရေးချဆိုရင် ဂဏန်း ၁ လုံးတင်ဝဆွဲဆိုရင် ဂဏန်း ၀ စသည်ဖြင့်ပေါ့ဗျာ ...။

အဲ... ဂဏန်းကိုကျတော့ သင်္ချာဂဏန်းအက္ခရာအတိုင်း မရေးဘဲ သင်္ကေတနည်းနဲ့ရေးပြန်ရော၊ ဥပမာ- ၁ ဆိုရင် > နှစ်ဆိုရင် /၊ ငါးဆိုရင် 4 စသည်ဖြင့်ပေါ့ဗျာ”

“ဪ”

“ဒီတော့ အဲဒီလို ဝိဇ္ဇာလက်ရေးနည်းနဲ့ရေးထားတဲ့ ကို အဓိပ္ပါယ်ပြန်ပြရရင် ...

- ၁.၆၀၀^၅ = ခြင်္သေ့
- ၆၁၂၀၀^၉ = ချောင်း
- အ၆နာက^၅ = အနောက်
- ဘက^၅ကမ^၅၉ = ဘက်ကမ်း
- <၀၀^၅ = သုံးပင်
- ရီ^၉ = ရဲ့
- ၆မ^၅၁က^၅ = မြောက်
- ဘက^၅ = ဘက်
- 4 တာ = ၅ တာ
- အက^၅၁ = အက္ခာ

“အဲဒီတော့ အားလုံးအဓိပ္ပါယ်ပြန်ပြီး တန်းစီချရေးကြည့် လိုက်တော့ကာ ဒီလိုဖြစ်လာရော”

“ခြင်္သေ့ချောင်း၊ အနောက်ဘက်ကမ်း၊ ကညင်သုံးပင်ရဲ့ မြောက်ဘက် ၅ တာအက္ခာ ...လို့ အဓိပ္ပါယ်ရရောပေါ့ဗျာ”

“ဪ ... ဒီလိုကိုး ... အဲဒါကရော ဘာကိုဆိုလို တာများလဲ အာစရိရဲ့”

“တစ်ခုခုကို ရည်ညွှန်းထားတာပေါ့ဗျာ၊ ပန်းသာမြိုင်မြို့ ကကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ရုပ်တုရဲ့စာကိုဖတ်ရရင်တော့ ပြည့်စုံတဲ့အဓိပ္ပါယ် ရမှာအမှန်ပဲ ကိုရန်နိုင်စိုးရဲ့၊ ဒါကြောင့်ကျုပ်စိတ်ဝင်စားပြီး ပန်း သာမြိုင်ကိုလိုက်ခဲ့မယ်လို့ ပြောတာပေါ့ ... ရှင်းပြီလား ... ဟား ဟား”

လျားတို့ပေါ်မှာပင် ဖြစ်သလို အိပ်စက်ခဲ့ရလေ၏။

သို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့နံနက်သို့ရောက်လေလျှင် ခရီးသည်တင်ကားဖြင့်လိုက်ခဲ့ရာ ယင်းကားမှာ ဗန်းမောက်အထိသာ ရောက်လေ၏။

“ဒီကရှေ့လျှောက် မှန်ကင်းတောင်တန်းနဲ့ ဖီးဖြူတောင်တန်းကြီးတွေဖြစ်ရမှာ ဆရာသမားရဲ့၊ လမ်းက မြေသားလမ်းခရီးဖြစ်ပြီး ခရီးလမ်းကြမ်းတယ်၊ သစ်တင်ကားကြီးတွေနဲ့ ကုန်တင်ကားတွေပဲ သွားတတ်တာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုကားကြိုနဲ့ပဲ လိုက်ရမှာ”

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကားကြိုကိုစောင့်ကြကာ နေလယ်ခန့်လောက်မှ ကုန်တင်ကားတစ်စီးနှင့် လမ်းကြိုလိုက်ခွင့်ရလေ၏။

စိမ်းညိုနေသော တောအုပ်ကြီးများ၊ မြင့်မားသော တောင်တန်းများကြားမှ နွေနှင့်ဆောင်းရာသီတို့မှာသာ အသုံးပြု၍ ရသည့် မြေသားလမ်းအတိုင်းခရီးနှင့်ခဲ့ကြရာ ရေစပ်ပင်သာရှိသော သဲချောင်းလွင်ပြင်တို့ကိုဖြတ်ရသည့်အခါ သဲနွံမကျံစေရန် ကားသမားတို့မှာ လွန်စွာဂရုစိုက်ကြကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

“ပြီးခဲ့တဲ့အခေါက် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းလာ

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ညသုတ

နောက်သုံးရက်ခန့်ကြာသည်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးတို့သည် ခရီးထွက်ရန် အစစပြင်ဆင်ပြီးနောက် ဦးစွာရန်ကုန်မှမန္တလေးသို့ စာပို့မီးရထားကြီးဖြင့် ခရီးနှင့်ခဲ့ကြလေသည်။ မန္တလေးသို့ရောက်လေလျှင် တစ်ညတာနားပြီးနောက် နောက်နေ့နံနက်၌ မန္တလေး-မြစ်ကြီးနားရထားဖြင့် လိုက်ပါခဲ့လေတော့၏။ မန္တလေးမှနေ၍ မီးရထားလမ်းအတိုင်း မိုင် (၂၀၀)ခန့် ခရီးနှင့်ခဲ့ပြီးနောက် ဝန်းသိုမှာမဆင်းဘဲ အင်းတော်ဘူတာသို့ အရောက်တွင်မှ ရထားပေါ်မှဆင်းသက်ခဲ့ကြကာ ညဉ့်အထော်နက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ဘူတာစကြိုရှိ ခုံတန်း

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

တုန်းက အဲဒီလိုသံချောင်းလွင်ပြင်ကိုဖြတ်တုန်း သဲနွဲကျပြီး ကား
ကို ရုန်းထွက်ဖို့ကြိုးစားနေတုန်း တောင်ပေါ်မှာမိုးရွာတော့ ...
တောင်ကျရေတရဟောဆင်းလာပြီး ကားရော လူတွေပါ ...
လိမ့်ပါသွားခဲ့ရတာပေါ့ အာစရိရဲ့”

“အေးဗျာ ... ခရီးလမ်းက အတော်ကြမ်းတာပဲ ...
အပြန်ကျရင်တော့ ဒီဘက်ကမပြန်ဘဲ ချင်းတွင်းမြစ်ဘက်က
ရေရန်ခရီးမှာလှေကြိုစီးပြန်မှထင်တယ် ကိုရန်နိုင်စိုးရေ”

အရေးထဲ ကားက တောင်ကြားလမ်းခရီးတွင် ရှုပ်ထွေး
သဖြင့် ကားဆရာတို့ပြုပြင်ကြရာ ခရီးဖင့်ရတော့သည်။

သို့ဖြင့် တောထဲတောင်ထဲတွင် တစ်ညတာစခန်းချမှတ်
စက်ပြီး ခရီးပြင်းနှင်ခဲ့ရာ ... ယင်းကုန်ကားကြီး၏ ခရီးဆုံး
သောချင်းတွင်းမြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်းမှ ဖောင်းပြင်မြို့လေးကို ဧ
နေ သုံးနာရီခန့်တွင်ဆိုက်ရောက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးတို့သည် ဖောင်းပြင်ဆိုင်
ကမ်းနားမှ လူဝကြီးထမင်းဆိုင်ဟူသော သက်ကယ်မိုး ဝါးထင်
ကာ တဲကြီးကြီးသဏ္ဍာန်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြကာ ည
ထမင်း မှာယူစားသောက်ကြလေ၏။

ဆိုင်ပိုင်ရှင်မှာ နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင် လွန်စွာ

သာ လူဝကြီးဖြစ်ပြီး ... အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိကာ ... သ
သာကောင်းပုံရသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ဆတ်သားဟင်းဆီပြန်နှင့်
ထမင်းစားနေရင်းမှ ... လူဝကြီးအားစကားကမ်းလှမ်းကြည့်
ညိတ်၏။

“ဗျို ... နောင်ကြီး ... ကျုပ်တို့က ဒီချင်းတွင်းမြစ်ကို
သန်ပြီးခရီးဆက်ရဦးမှာမို့ ဒီည ခင်ဗျားဆိုင်မှာတည်းချင်တယ်
ည တည်းခိုခပေးဆိုလည်းပေးပါ့မယ် ... ဖြစ်တယ်မဟုတ်
ဘူး”

ထိုအခါ လူဝကြီးသည် သူ၏ဝမ်းဗိုက်ပူပူကြီးကိုပွတ်
ညိတ်ပြီး

“ကျုပ်ရဲ့ဆိုင်မှာ ညအိပ်ညနေ ညှော်သည်လက်မခံဘူး
ဆရာတို့ရဲ့ ကျုပ်မှာက ကလေးကခြောက်ယောက်၊ မယားကနှစ်
ယောက်နဲ့ဆိုတော့ ... အပေါ်ထပ်ထပ်ခိုးမှာရော ဟောဒီအောက်
ထပ်မှာပါ လူဝိုအိပ်စရာနေရာမရှိဘူးဗျ ဟဲ ဟဲ ဟဲ အားတော့နာ
မို့ဆရာတို့ရယ်”

ဟု ကွမ်းချေးတက်နေသောသွားကြီးများဖြဲကာ တဟင်း
တင်းတဟဲဟဲရယ်နေပြီးမှ

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဗျ ... ဟောဒီကမ်းနားအတိုင်း

မြောက်ဘက်ကို တစ်ဖာလုံလောက်လျှောက်လိုက်ရင် မြောက်ဘက်
နဖူးကုန်းမြင့်လေးပေါ်မှာ ဘိုတ်ဟောင်းလေးတစ်လုံးရှိတယ်။
အဲဒီဘိုတ်ဟောင်းလေးမှာ ဆရာတို့တည်းမယ်ဆိုရင် တည်းမယ်
ရတယ်။ ဘိုတ်စောင့် ကုလားကြီးဆာမိလည်း သေသွားတယ်။
နယ်ဘက်ကို အစိုးရအရာရှိတွေ မလာတာလည်းကြာပြီမို့ အဲဒီ
တဲမှာ တည်းမိုသူမရှိဘူး။ ပြီးတော့ အဲဒီဘိုတ်ဟောင်းလေး
သရဲခြောက်တယ်လို့ သတင်းကြီးနေလေတော့ ကျုပ်တို့အဖွဲ့
လူတွေလည်း အဲဒီအနားမသွားကြဘူး။ ဆရာတို့ တည်းမယ်
တော့ အဲဒီမှာ သွားတည်းပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်သည် ဆည်းဆာရင့်လာပြီဖြစ်သော်လည်း
မြစ်ကမ်းခြေဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး နောက်
တာရန်နိုင်စိုးအား ဘယ်လိုသဘောရသလဲဟူသော သဘောတရား
မေးဆတ်ကာ အသံတိတ်မေးလိုက်ရလေ၏။

“တည်းမရမရှိရင်တော့ အဲဒီဘိုတ်ဟောင်းမှာပဲ တည်းမို
တည်းမိုရှိတော့တယ် အာစရိရေ”

“ဟုတ်ပိုဗျာ ... အဲဒီဘိုတ်ဟောင်းမှာ သရဲမိုလည်း
လည်း ကျုပ်တို့အတွက် အဖော်ရတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား ...
ဟဲ ဟဲ”

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထမင်းဖိုးရှင်းပေးပြီးနောက်
ထမင်းဆိုင်ရှင်လူကြီးနတ်လမ်းညွှန်လိုက်သည့်အတိုင်း ကမ်းနား
မြောက်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြလေတော့၏။

ဆည်းဆာရီသည် ရင့်အိုသည်ထက် ရင့်အိုလာပြီး ...
တိုးအဝေး အနောက်ဘက်နာဂတောင်တန်းကြီး၏နောက်သို့ နေ
လုံးနီနီကြီး ခေါင်းလျှိုးဝင်သွားစပြုနေပြီဖြစ်ရာ ချင်းတွင်းမြစ်ပြင်
အနောက်ဘက်ကမ်းခြေတစ်လျှောက်မှာ မှောင်ရိပ်သန်းစပြု
နေပြီ ဖြစ်၏။

အိပ်တန်းပြန်ပျိုင်းဖြူဖြူတို့က ကြက်သွေးရောင်တိမ်
တောင်တိမ်လိပ်တို့ကိုနောက်ခံပြုပြီး မြောက်ဘက်သို့ အေးဆေး
စွာ တောင်ပံတစ်ချက်ချင်းခတ်လျက် ပျံသန်းနေကြလေ၏။

အေးမြသောလေပြည်က မြစ်ရေပြင်ကိုဖြတ်သန်းကာ
တမ်းနဖူးမှကိုင်းပင်တို့ကို တိုးဝှေ့ပြီးမှ ကျွန်ုပ်တို့ဆီပြေးဝင်လာ
လျက် ရှိလေသည်။

ကျောပိုးအိတ်ကိုယ်စီလွယ်ပိုးရင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုက်
နှစ်ရာခန့်လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ကြပြီးနောက်တွင် ... မြစ်ကမ်းနဖူး
တုန်းမြေမြင့်မြင့်လေးပေါ်၌ ခြေတံရှည်သစ်သားအိမ်လေးတစ်
ဆောင်ကိုတွေ့ရတော့၏။

“ဒီဘိုတဲလောင်းကို အတော်ပစ္စလကွတ်ထားကြပုံပဲ ဆရာသမားရဲ့ ... တံခါးရွက်တွေတောင် ပိတ်ပြုမထားပါလား။ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှတ်ချက်ချသည်မှာ မှန်ပေ၏။ သွယ်မိုးပျဉ်ကာဘိုတဲလေးမှာ ... ဘန်ဂလိုဆန်ဆန်ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဧည့်သည်တို့တည်းခိုခြင်းမပြုသည်မှာကြား၍ ဖြစ်သည့်အပြင် စောင့်ရှောက်သူပါမရှိသဖြင့် ... ပေလျက်ထိထားခြင်းခံရဟန်တူပေ၏။

တံခါးမကြီးနှင့် ပြတင်းပေါက်တို့ကိုပင် ပိတ်စည်းထားခြင်းမရှိဘဲ ... တံခါးချပ်များပွင့်ဟလျက်ရှိကာ မြစ်ဘက်အခြမ်းမှ ပြတင်းပေါက်တံခါးရွက်များဆိုလျှင် ... လေဝေ့သဖြင့် ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်နှင့် တကွီကွီအသံမြည်နေလေ၏။

ဘိုတဲလေးမှာ မြစ်ကမ်းနဖူးထိပ်ကုန်းမြင့်လေးပေါ်တွင် အထီးတည်းတည်ရှိနေပြီး ... ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းစပ်သောင်မြင်နှင့် ဘိုတဲကုန်းမြင့်မှာ ကိုက် (၅၀) ကျော်ခန့် ဝေးကွာလေ၏။

ဘိုတဲလေး၏ နောက်ဘက်ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာတွင် ကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိပြီး ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ တောထနေအောင်ရှိကာ ယင်းချုံတို့ထူထပ်နေသည့် ဖုန်းဆိုးမြေ၏အဆုံးတွင် တောစပ်တည်ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဘိုတဲလေးမှာ လူသူကင်းဝေး

တောစပ်အစွန်အဖျားတွင်ရှိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ဘိုတဲလေးပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြကာ ဆယ်ပေပတ်လည်ခန့်ကျယ်ဝန်းသည့် ဝရန်တာထက်တွင် ခေတ္တခိုလျက် ... ချင်းတွင်းမြစ်ပြင်ဆီငေးမျှော်ကြည့်လိုက်ကြသေး

“အာစရိရေ ... ဒီဘိုတဲပေါ်ကမြင်ရတဲ့ (View) ရှုကွင်းအတော့ အတော်လှတာပဲဗျနော်”

“ဟုတ်ပါဗျာ ... ဟောဒီဝါးပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ပြီး ဆေးတံဖွာရင်းမြစ်ပြင်ရဲ့ဆည်းဆာရီရှုခင်းကိုငေးရရင် ဆယ်ဖိမ်ကျမှာပဲဗျ”

ထို့နောက် ... ကျွန်ုပ်တို့သည်ပွင့်နေသော တံခါးမကြီး ဘိုတဲအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ရာ ... ဧည့်ခန်းဆောင်တစ်ခုနှင့် အိပ်ခန်းကျယ်နှစ်ခန်းကိုတွေ့ရပြီး အိပ်ခန်းတို့ထဲတွင် သစ်သားကွပ်ပျစ်တစ်ခုစီရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖုန်တသောသောထနေသည့် ဧည့်ခန်းဆောင်ကိုဖြတ်ပြီး အိပ်ခန်းတို့ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြကာ ... အိပ်ခန်းတစ်ခန်းထောင့်၌တွေ့ရသည့် တံမြတ်စည်းကိုယူလျက် ကွပ်ပျစ်တို့ပေါ်နှင့် ကြမ်းပြင်ကိုလှည်းလိုက်လေ၏။

“အေးဗျာ ... အိပ်ခန်းကနစ်ခန်းဆိုတော့ ... ကျွန်ုပ်
နစ်ယောက်အတွက် ပိုပြီးနေရာကျသပေါ့ဗျာ”

သို့ဖြင့် အိပ်ခန်းများသာမက ဧည့်ခန်းဆောင်ကို
မြက်စည်းလှည်းကျင်းသန့်ရှင်းလိုက်ပြီးနောက် ... ကျွန်ုပ်
... မူလကစိတ်ကူးရှိသည်အတိုင်း ဆေးတံနှင့်ဆေး
မီးခြစ်တို့ကို ယူဆောင်လျက် ဝရန်တာသို့ထွက်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဝရန်တာရှိ ပါးပက်လက်ကုလားထိုင်
ဖုန် ခါပြီး ထိုင်လိုက်ကာ ... ဆေးတံကိုဆေးဖြည့်ပြီးသကာ
မီးညှိ ဖွာရှိုက်လိုက်လေ၏။

အေးမြသောလေပြည်သည် တသုန်သုန်တိုက်ခတ်သွား
ရှိသဖြင့် ရွှေအိုရောင်ဆည်းဆာရိပ်ယံ လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးများ
နေပုံ၊ မြစ်ကမ်းပါးစပ်ရှိကိုင်မြက်ပင်တို့ တယိမ်းယိမ်းတနွဲ့
ခါနေပုံတို့ကို ဆေးတံဖွာရင်း ဖိမ်းပြေပြေငေးရုံကြည့်ကာ
သဘာဝအလှရသကိုခံစားလျက်ရှိနေသည့် ကျွန်ုပ်သည် ...
မှောင်ရိပ်လွှမ်းလျက်ရှိပြီဖြစ်သော ချင်းတွင်းမြစ်တစ်ဖက်ကမ်း
ဤမှာတစ်ဖက်ကမ်းခြေဆီသို့ တရွေ့ရွေ့လှော်ခတ်လာလျက်
သည် လှေတစ်စင်းကို သတိပြုမိလိုက်လေ၏။

“ရော် ... ဒီဘုံတဲရီရာဆီ ... ဦးတည်လာနေတာ

ကျွန်ုပ် ကြည့်ငေးနေရင်းမှာပင် ... လှေကလေးသည်
သားလေးဦးကိုတင်ဆောင်လျက် တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသည့်
မြစ်ရေပြင်ကိုခပ်စွေစွေဖြတ်သန်းကာ ဘုံတဲကုန်းနှင့်အနီးဆုံး
ရင်း စပ်၌ဆိုက်ကပ်လာတော့သည်။

လှေကလေးပေါ်မှ ခရီးသည်သုံးဦးဆင်းသက်လာပြီး ရှေ့
ဆင်းလာသူမှာ ... လူပျိုပေါက်အရွယ်ခန့်သာရှိသေးသည့်
သူတော်လေးတစ်ဦးဖြစ်ကာ ဒုတိယဆင်းသက်လာသူမှာ ခန္ဓာ
မယ်အမျိုးအဆက်လှသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း တွေ့
လေ၏။

လှေကလေးအပေါ်မှ နောက်ဆုံးဆင်းသက်လာသူမှာ
... အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းရှိသည့်ဂေါ်ရခါးကြီးတစ်
ဆင်ဖြစ်ပါသတည်း။

ခရီးသည်သုံးဦးအား သည်မှာဘက်ကမ်းစပ်သို့မို့ဆောင်
ပြီးသွားသောအခါ လှေကလေးမှာ တစ်ဖက်ကမ်းဆီသို့ပြန်
သည် ကူးသွားလေတော့၏။

သဲသောင်ကမ်းစပ်မှနေ၍ ဆင်ခြေလျှောက်ကမ်းပါးယံကို
ဆက်လာနေကြသည့် ထိုသူသုံးဦးကို ငေးကြည့်နေရာမှ ...

ကျွန်ုပ်သည် ဘုံတဲအတွင်းဘက်သို့လည်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်
ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ... ဘုံတဲအတွင်းရှိ ဖန်မီးအိမ်ကို ညီညွတ်
ညီလျက်ရှိကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ... ဆေးတံဖွာလျက်မှ
မှောင်ကြုတ်ကာ ... ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘုံတဲရှိရာသို့ ဆိုက်ဆဲ
မြိုက်မြိုက်လာနေကြသူ သုံးဦးကိုစူးစမ်းကြည့်ရှုနေလိုက်မိလေ၏။

သူတို့သုံးဦးသည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် တန်းစီလျှောက်
လှမ်းလာနေကြရာ ဘုံတဲလေးနှင့် ဝါးနှစ်ပြန်ခန့်ရောက်လာသည့်
တွင် သူတို့၏မျက်နှာကို ကျွန်ုပ်တို့ပီပီပြင်ပြင်မြင်ရလေတော့သည်။

ယင်းအချိန်တွင် ဆည်းဆာရီသည် အတော်အတော်
လှမ်းသွားပြီဖြစ်သော်လည်း ... လပြည့်ညဦးယံမို့ လဝန်း
သည် မိုးကောင်းကင်ထက်တွင် ကြယ်စင်အပေါင်းဝန်းရံလျက်
ဘော်ငွေရောင်တောက်လက်နေရာ လရိပ်ဖြူဖြူကြောင့် ထိုသူ
ဦး၏မျက်နှာသွင်ပြင်လက္ခဏာတို့ကို ကျွန်ုပ်ကောင်းကောင်း
အကဲခတ်တွေ့မြင်နိုင်ခြင်းဖြစ်လေ၏။

ဇွဲရှုဆုံးမှ ဖိုးသူတော်လေးမှာ ပိန်ပိန်နွဲ့နွဲ့လေးဖြစ်ပြီး
ဖြူဝင်းသောအသားအရေရှိကာ နှာတံပေါ်ပေါ်မျက်ခုံးကောင်း
ကောင်းနှင့် ပကတိအေးချမ်းသောရုပ်သွင်ရှိလျက် သူ၏လည်ထမ်း

နှင့် အနက်ရောင်ပုတီးတစ်ကုံးဆွဲထားလေ၏။

သူ၏နောက် ခြေနှစ်လှမ်း သုံးလှမ်းအကွာမှ ကျောပိုး
အိတ်တစ်လုံးလွယ်ကာ လိုက်ပါလာသော အမျိုးသမီးမှာ ရှုံသား
အင်္ကျီနှင့် ဘရိုက်တီထဘီတို့ကိုဝတ်ထားကာ အတွင်းခံအင်္ကျီ
အပေါ်မှ နီညိုရောင်ကတ္တီပါအနွေးထည်လေးကိုထပ်ဝတ်ထား
လေ၏။

ကျွန်ုပ်ထိုင်နေသော ဝရန်တာပေါ်မှနေ၍ အပေါ်စီးမြင်
ကွင်းဖြင့် မြင်ရသည်ဖြစ်ရာ ထိုအမျိုးသမီး၏အထူးစံချိန်တင်
သောက်အောင်အချိုးအစားကျလှသည့် ခါးနှင့်တင်အလှတို့ကို
ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းမြင်နေရလေ၏။

တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသည်၌ ထိုအမျိုးသမီး၏ မျက်
နှာကိုပါ ပီပီပြင်ပြင်မြင်ရတော့ရာ ... အတန်ငယ်ကျယ်ပြန့်
သောနဖူး ... လေးထောင့်ကျသောမေးရိုး၊ အောက်နှုတ်ခမ်းတွဲ
တွဲ ထူထူရှိသည့်အနီအမျိုးသမီးမှာ အသက်အားဖြင့် သုံးဆယ်
ကျော်ခန့်ရှိပြီး လွန်စွာချောမောလှပသည်ဟု မဆိုသာသော်လည်း
ဇန့်ကျင်ဘက်သဘာဝရှိသည့် ပုရိသယောကျ်ားတို့ကိုလွန်စွာ
ဆွဲဆောင်နိုင်သူဟုဆိုရမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲမှ မှတ်
ချက်ချနေမိလေ၏။

ယင်းအမျိုးသမီး၏နောက် ခြေလေး၊ ငါးလှမ်းအကွာမှ လိုက်ပါလာသော ဂေါ်ရခါးကြီးမှာမူ ခါးတစ်ဖက်၌ ဂေါ်ရခါးတစ်ကောင်ကြီးကိုလည်းကောင်း အခြားချီးတစ်ဖက်တွင် ... ဝိသလှိုင်းတစ်ခုကိုလည်းကောင်း စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားကာ မုတ်ဆိတ်ပါးမြိုင်းမွှေးများထူပျစ်စွာပေါက်ရောက်နေသည့် မျက်နှာမာခက်ထန်လွန်းပြီး စူးရှတောက်ပသော သူ၏မျက်လုံးများက အညိုနာခံကာ သစ္စာရှိမည်သဘော ... သခင်၏စေခိုင်းချက်ရရှိပါက စားတောင်နှင့်ပီးပင်လယ်ကိုပင်ဖြတ်ဝံ့သည့် သဘောမျိုးရှိပေ၏။

ထိုသူသုံးဦးသည်ကား ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်ဖြင့် ... သစ်သားလှေကားမှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ဘုံရိပ်သာ ဘိုတ်တေဟင်းလေးပေါ်သို့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းတက်လာချေပြီတည်း ...။

ဝရန်တာပေါ်သို့ရောက်လျှင် ဆွဲဆောင်မှုရှိသော မိန်းမသည် ... ဘိုတ်အတွင်းမှလှမ်းထွက်လာသော ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကို တစ်လှည့် ကျွန်ုပ်ကိုတစ်လှည့်ကြည့်ပြီးနောက် ... မျက်နှာက မချိုမချဉ်ပြီးလျက်ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါတွန့်လိုက်လေ၏။

“ဘယ့်နယ့် ... ဒီညအဖို့တော့ ဒီဘိုတ်ပေါ်မှာ ဖွင့်ခြောက်ခြောက်နဲ့ တည်းရပြီမှတ်တာ ခုတော့ အဖော်အလှော်တွေနဲ့လာတိုးနေပါလား ကေန္တ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိတယ်နဲ့တူရဲ့ ... ဟင်း

မင်း ဟင်း”

လှပသော ကိုယ်လုံးကိုလှုပ်ခါရယ်နေသည့် အမျိုးသမီးသည် လရောင်ဖွေးဖွေးအောက်တွင် မြင်ရသည်မှာ သူယောင်မယ်အား မြင်ရသည်သို့ရှိဘိ၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက မပင့်မဖိတ်ဘဲရောက်လာသည့် အမျိုးသမီးတို့ကိုကြောင်ငေးကြည့်နေစဉ် ကျွန်ုပ်က ဆေးတံကိုပါးစပ်မှ နှုတ်ကာထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး ... အမျိုးသမီး၏မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဩ ... အမိတို့ကလည်း ဒီဘိုတ်တေဟင်းလေးမှာ တည်းဖို့လာတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ့ရှင်”

“အင်းလေ ... နယ်လှည့်အစိုးရအရာရှိတွေ အသုံးမပြုတာနှစ်အတော်ကြာပြီဖြစ်သလို စောင့်ရှောက်သူမရှိတဲ့ ဒီဘိုတ်တေဟင်းဟာ သာလာယံဇရပ်လိုဖြစ်နေတော့ ဘယ်သူတည်းတည်းတည်းလို့ရတာပဲ ... ခရီးသည်ချင်းကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ ဒီဘိုတ်တေ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းရှိလေတော့ ... တစ်ခန်းကို အမိတို့ယူပါ။ အမိတို့က တစ်ခန်းပဲယူပါမယ်”

ကျွန်ုပ်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်ပြီး အိပ်

ခန်းတစ်ခုထဲဝင်သွားကာ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ကျွန်ုပ်၏ကျောပိုးအိတ်ကို ဆွဲယူလာလျက် ... ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးယူထားသော အခန်းကဏ္ဍ သွားရောက်ချထားလိုက်တော့၏။

ကျွန်ုပ် ဝရန်တာသို့ပြန်ထွက်လာသောအခါ အမျိုးသမီးသည် သူမ၏ကျောပိုးအိတ်ကိုဂေါ်ရခါးကြီးသို့လှမ်းပေးလိုက်၏။ ဂေါ်ရခါးကြီးမှာ ကျောပိုးအိတ်ကိုယူလျက် အိပ်ခန်းလွတ်ထဲသို့ သွား ထားလိုက်လေသည်။

“သူ့စာနာမည်က မေသူ့စာပါ။ သူကတော့ဖိုးသူလေးလေး ပံ့သု”

မေသူ့စာက သူမကိုယ်သူမ စတင်မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သော နောက် ဖိုးသူတော်လေးကိုလက်ညှိုးညွှန်ပြကာ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သော သူမ ၏နောက်နားခပ်လှမ်းလှမ်းဝယ် တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေသည့် ဂေါ်ရခါးကြီးဘက်သို့ မျက်စပစ်ပြလိုက်လေ၏။

“သူကတော့ ရာဂျူးနီပါ ... သူ့စာရဲ့သက်တော်ဘေးထဲ ပဲ ဆိုပါတော့”

သက်တော်စောင့်နှင့် ခရီးသွားသည်အမျိုးသမီး၏ ကျွန်ုပ်ရော ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးပါ တအံ့တသြကြည့်လျက်ရှိတော့၏။

“သူ့စာတို့က တမူးဘက်ကလာတာပါ ... ခြင်္သေ့ချောင်းဖျားဘက်သွားမလို့ ... ဒီညအဖို့တော့ ... ဒီဘုံတဲဟောင်းလေးမှာပဲ တည်းခိုမယ်ဆိုပြီးထွက်လာခဲ့တာ ... ဘယ်အန်းကမှ တည်းခိုသူမရှိတဲ့ ဒီမှာ အစ်ကိုတို့နဲ့မှလာဆုံနေရတယ် အိပ်ခန်းတစ်ခုခွဲပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် ... ဟင်းအင်း ... ဟင်း ... ခြေထောက် ... ဒါထက် အစ်ကိုတို့ကရှေးဘယ်သူတွေလဲ ဘယ်ကိုခရီးသွားကြမှာလဲရှင်”

မျက်စမျက်နုနှင့်ပြောနေသော လွန်စွာဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသည့် အမျိုးသမီး၏ဟန်ပန်ကိုငေးမောကြည့်နေရာမှ ကျွန်ုပ်က မြူးလိုက်ပြီး

“ကျုပ်ရဲ့အမည်ကတော့ အဂ္ဂလို့ခေါ်ပါတယ်။ သူကတော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးပါ ... ရန်ကုန်ကလာခဲ့ကြတာပါ။ ပန်းသာမြိုင်မြို့လေးဆီသွားမလို့ပါ”

ဟု ဖြေလိုက်ရလေ၏။

“ခြေထောက်ဟုတ်လား ... ခြင်္သေ့ချောင်းရိုးက ပန်းသာမြိုင်ဟုတ်လား ... အတော်ပဲ ခရီးကကြာပြန်ပြီ။ သူ့စာတို့လည်း နောက်ကျရင် စက်လှေနဲ့ ပန်းသာမြိုင်ကိုဖြတ်ပြီး ချောင်းဖျားအထိ သွားမှာရှင်၊ အစ်ကိုတို့ စက်လှေကြိုတင်ငှားထားတာမရှိရင်

သူ့ဖာတို့နဲ့ ခရီးကြိုလိုက်ခဲ့ပါလား။ သူ ဖာတို့ငှားထားတဲ့စက်က
က မနက်ဆို ဒီဘိုတဲဆိပ်မှာလာကြိုမှာရှင့်”

ကျွန်ုပ်မှာ စက်လှေကြိုနှင့် လိုက်ခွင့်ရမည်ဆိုသဖြင့်
ဝမ်းသာသွားပါသည်။

“အေးဗျာ ... ငါ့ညီမတို့နဲ့ ခရီးကြိုလိုက်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင်
ဝမ်းသာစရာပါပဲ ... နေရာကျသဗျာ”

ကျွန်ုပ်က ဝမ်းသာအားရပြောနေသော်လည်း ဒေါက်
တာရန်နိုင်စိုး၏မျက်နှာကမူ ရယ်ခြင်း ပြုံးခြင်းမရှိဘဲ ရှုတည်
တည်ဖြစ်လျက်ရှိရာ သူ၏အတွင်းသဘောမှာ မေသူ့ဖာတို့ရောက်
ရှိလာခြင်းကို နှစ်လိုပုံမရချေ။

ထို့နောက် ခဏအကြာတွင် ကျွန်ုပ်နှင့်ဒေါက်တာရန်နိုင်
စိုးတို့သည် မိမိတို့၏အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌နှစ်ယောက်
အတူလှဲလျောင်းကာကျောဆန့်လိုက်ကြလေ၏။

ယင်းသို့လဲလျောင်းနေရာမှ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးသည်
ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်ပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောလေသည်။

“အာစရိ ... မေသူ့ဖာတို့နဲ့ သိပ်မရောနဲ့ဗျာ ... ကျွန်
တော်တို့လာတဲ့ခရီးဟာ လျှို့ဝှက်ခရီးမို့ စကား စကား ပြောပါများ
... စကားထဲက ဖာတို့ပြဆိုသလို ကျွန်တော်တို့ခရီးရဲ့အကြောင်း

ဆစ်ရုံတစ်ရာ တစ်စွန်းတစ်စ ပြောမိလိုက်မှာစိုးတယ်ဗျာ”

“စိတ်ချပါ ကိုရန်နိုင်စိုး ... ကျုပ်က အဲဒီအကြောင်းကို
သောင်လို့တောင်မဟပါဘူး။ မေသူ့ဖာတို့နဲ့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြော
ဆိုတယ်ဆိုတာကလည်း ခရီးသွားချင်း ခရီးကြိုလမ်းကြို မိတ်
ဆွဲတဲ့သဘောပါ။ ပြီးတော့ ... သူတို့ရဲ့စက်လှေနဲ့ ခရီးကြို လိုက်
သွားခွင့်ရရင် ကျုပ်တို့ ပန်းသာမြိုင်ကို ရှောရှောရှူရှူရောက်ရမှာ
မဟုတ်လားဗျာ ... ဒါကြောင့်ပါ”

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးသည် ကျွန်ုပ်အားမည်သို့မျှပြန်မပြော
တော့ဘဲ မျက်နှာပြန်လှည့်သွားကာ ပေါက်ပြဲနေသည့် ဘိုတဲ
ဘောင်း၏မျက်နှာကြက်ကိုသာ ငေးကြည့်နေလေ၏။

“ဒါထက် ... မောင်ရင့်ထင်မြင်ချက်လေး ပြောစမ်းပါ
နဲ့ ... မေသူ့ဖာကိုဘယ်လိုမြင်သလဲ”

သူက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကျွန်ုပ်ကိုလှည့်ကြည့်
သည်။

“တစ်မျိုးပဲ အဲဒီအမျိုးသမီးကိုကြည့်ရတာ ပူလောင်နေ
သလိုပဲ”

“လှတော့ လှတယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်မျက်လုံးထဲမှာတော့ မလှဘူး”

“အလို ဘယ်လိုကြောင့်များလဲဗျာ၊ ခမျာ ရုပ်ကလေး ဆိုးရှာပါဘူး... ရွက်ကြမ်းရည်ကျိုဆိုတာမျိုးထက်တော့ သာ တယ်ဗျာ သူ့ကိုယ်လုံးကဆို ...”

“တော်ပါ အာစရိရယ်... အဲဒီလို ကိုယ်လုံးကိုယ်လုံး အဆက်အပေါက်မျိုးနဲ့ အဲဒီလိုရုပ်ရည်မျိုးဟာ ... ရိုးသားကြောင် တဲ့ မိန်းမကောင်း၊ မိန်းမမြတ်ရုပ်ရည်မျိုး မဟုတ်ဘူးဗျာ”

“ရှား... တိုးတိုးပြောပါဗျာ ... တစ်ဖက်ခန်းက သွားပါဦးမယ်”

“ကြား ကြား ... အာစရိရာ ... ဂရုစိုက်စရာမထင်ဘူး၊ အင်း ... ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး ... သူတို့ရောက်လာတာကို ကျွန်တော်သဘောမကျလှဘူး”

ပြောရင်း ရုပ်တုလေးပါသော ကျောပိုးအိတ်ကို ... ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက ထွေးပိုက်ထားလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ဖြစ်လိုက်မိချေ၏။ သူသည်ကားသေဆုံးသွားပြီးဖြစ်သော သူ့ ငယ်ချင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ... ယင်း ရုပ်တုကိစ္စကိုသာ အာစရိရယ်ထံမှ စူးစိုက်ထားသူဖြစ်ရာ ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ရည်ရွယ်ချက် ဆောင်နေစဉ် တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ... လမ်းကြောင်းပြောင်းပျက်ယွင်းသွားမည်ကို လွန်စွာစိုးရိမ်နေပုံရလေ၏။

“ကျုပ်က တစ်ခုတော့ အံ့ဩတယ်”

“ဘာများလဲ အာစရိရဲ့”

“မေသူ့ဇာလို ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ အမျိုးသမီးမျိုးကို တွေ့ပါလျက်နဲ့ မောင်ရင့်လို ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ယောက်ျားပျိုတစ် ဦးက ရင်ခုန်ပုံလုံးဝမရတာကိုပဲ”

“တော်ပါ အာစရိရယ် ... အဲဒီလိုမိန်းမမျိုးအတွက် ကျွန်တော် ရင်မခုန်ချင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ ရင်ခုန်စရာရှိပြီးသား ဟာ”

“အလို ... ဘယ်သူများလဲဗျာ”

ထိုအခါမှ တင်းနေသောဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး၏ မျက်နှာမှာ ပြေလျော့သွားပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးဖြစ်လာကာ ...

“ဘယ်သူရှိရမလဲ ... ဖူးငုံဝေပေါ့ အာစရိရဲ့”

ဟူပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာလဲလျောင်းနေလျက်မှ ပခုံး တွန့်လိုက်မိလေ၏။

“ဩ ... ဒါကြောင့် အခုလိုခရီးထွက်လာရတဲ့ ကိစ္စမှာ မောင်ရင့်က အတော်ကြီးကို ဂရုမေ့ပြုပြီး တက်ကြွနေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် အာစရိ ... ဖူးငုံဝေရဲ့အလှဟာ အင်မတန်အေးချမ်းတယ်၊ သူ့ကိုမြင်လိုက်တဲ့အချိန်ကစပြီး သူလေး

ဟာ မြတ်နိုးစရာပဲလို့ ရင်ထဲမှာယုံကြည်သွားမိတယ်။ ကျွန်တော်
ရဲ့သူငယ်ချင်းအပေါ် ကျိန်စာသင့်ခဲ့သလို အပြစ်မဲ့တဲ့ မောင်
ဝေခွဲ ဖူးဝံ့ဝေတို့ညီအစ်မအပေါ်မှာပါ ကျိန်စာသင့်မှာကို ကျွန်
တော် သိပ်ကိုစိုးရိမ်မိတယ်။ ဒါကြောင့် ဘီလူးမောင်နှမတောင်
က ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရောက်ခဲ့တဲ့ ရှေးဟောင်းဂူကြီးထဲသွား
ပြီး လုပ်စရာရှိတာ တာဝန်ကျေအောင်လုပ်ဖို့ ကြိုးပမ်းနေမိတာ
ပဲဗျာ”

“အင်း ... ကောင်းပါလေ့ ... မောင်ရင့် ... ဖူးဝံ့ဝေ
အပေါ်သံယောဇဉ်တွယ်မိလို့ လှုပ်ရှားစွန့်စားရာမှာ ကျွန်က ကျွန်
ဝယ်ရာအဆစ်ပါနေရတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟာ ... အာစရိကလည်း အဲဒီလိုလည်း သဘော
ထားပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က အာစရိကို အားကိုးတကြီးနဲ့ခေါ်လာ
တာပါ ... အာစရိက အင်မတန်တော်ပါတယ်။ ရုပ်ရဲ့ အောက်
ခြေက စာတွေဆို အာစရိမို့ ဖတ်နိုင်တာပေါ့ ... ဒါကြောင့်လည်း
ဆရာသမားကို တန်ဖိုးထားပြီးခေါ်လာရတာပါဗျာ”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးနှင့် စကား
ဖက်ပြိုင်ပြောမနေတော့ဘဲ မျက်လုံးကိုအသာမှိတ်ထားလိုက်တော့
၏။

ယင်းသို့ မျက်လုံးမှိတ်ထားကာမှ ကျွန်ုပ်၏အာရုံထဲဝယ်
ပြီးကြီးပေါက်လှ မိန်းမပျိုမေသူဇာအားမြင်ယောင်လျက်ရှိတော့
သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ... မိန်းမများနှင့် ကင်းရှင်းစွာနေလာခဲ့
သည် လူပျိုကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်တိုင် ... မြို့ကြီးပြကြီး၌နေသူ
ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ခေတ်ဆန်လှပသော မိန်းမချော မိန်းမလှများ
အားကိုတွေ့ဖူး၊ မြင်ဖူးသူသာဖြစ်ပါ၏။

သို့စင်လျက် ... ယနေ့ည လရောင်အောက်တွင် နီး
နီးကပ်ကပ်မြင်တွေ့ဆက်ဆံပြောဆိုဖူးလိုက်သည် မေသူဇာကို
မြင်လန်းသလိုဖြစ်သွားခြင်းအတွက် မိမိကိုယ်မိမိပင် နားမလည်
နိုင်အောင်ဖြစ်သွားရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ... အာရုံထဲတွင် မေ
သူဇာ၏ရုပ်သွင်ကိုသာ တဝဲလည်လည် မြင်ယောင်လျက်ရှိသည်
မှာ အဘယ်မျှကြာသွားသည်မသိ ... ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးထံမှ
ဟောကံသံသ့သ့ကြားရသည်တွင် သတိဖျတ်ခနဲ ပြန်ဝင်လာ
လေ၏။

ယင်းအခိုက် ကျွန်ုပ်၏နားထဲဝယ် ထူးခြားသော အသံ
များကြားရရာ ... နားစွင့်လိုက်မိတော့သည်။

'ရှပ် .. ရှပ်'

'ရွပ် .. ရွပ်'

'ဝိုး .. ဝစ်'

ခြေထောက်ရွေ့လျားသံ တစ်စုံတစ်ရာလေတိုးသံ

ယင်းအသံများကို ဘိုတဲရွေ့ဘက်မှ ခပ်သဲ့သဲ့ကြား

သဖြင့် ခေါင်းထောင်နားစွင့်မိရာမှ လူးလဲထကာ အိပ်ခန်း

ထွက်လာမိတော့၏

ကျွန်ုပ်သည် အတန်ငယ်ဟတတဖြစ်နေသော တံ

ကြီးကိုတွန်းဖွင့်ကာ ဝရန်တာသို့ထွက်လိုက်သည်တွင် ဘိုတဲ

ကွက်လပ်မြေပြင်ပေါ်၌ ... ဂေါ်ရခါးကြီးရာဂျူးနီမှာ သူ၏

ရခါးစားကောက်ကြီးကိုဝှေ့ယမ်းလျက် ဓားသိုင်းလှေ့ကျင့်နေသည့်

ကိုတွေ့ရလေ၏။

သူသည် အဖြူရောင်ဘောင်းဘီပွကိုဝတ်ဆင်ထား

အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းထားရာ လရောင်အောက်၌ အပြိုင်

ထနေသော ကြွက်သားတို့ကိုလှုပ်ရှားလျက် သိုင်းကစားနေသည့်

သူ့ဟန်မှာကြားဝင့်လှပလျက်ရှိတော့သည် ...

'ဝစ် .. ဝစ် .. ဝစ်'

'ရွပ်'

လရောင်အောက်ဝယ် ဓားကိုမတွေ့ရတော့ဘဲ ဓားသွား

ထမ်းကြောင်းအား စက်ဝိုင်းဖြူဖြူများအဖြစ်သာ တွေ့ရအောင်

ညှင်မြန်ဖျတ်လတ်ဓားရေးကြွယ်လှသော ဂေါ်ရခါးကြီးရာဂျူးနီ

၏ သိုင်းကစားဟန်ကို ဝရန်တာလက်ရန်းအားမှူးမှီရင်း ကျွန်ုပ်

မှာ မှင်တက်မိစွာငေးကြည့်နေမိလေ၏။

ထိုစဉ် ပြင်သစ်ရေမွှေးရနံ့မွှေးအီအီလေးကိုရှုရှိုက်လိုက်ရ

သဖြင့် ကျွန်ုပ်က အံ့အားသင့်ပြီး နံ့ဘေးသို့လှည့်ကြည့်လိုက်မိ

လေ၏။

စိုပြည်ဖွံ့ထွားကာ လရောင်အောက်တွင် စွဲမက်ဖွယ်လှ

လျက်ရှိသော မေသူဇာသည် ... ဝရန်တာကိုမှီလျက် ကျွန်ုပ်

နှင့်နီးကပ်စွာရပ်လာပြီး ရာဂျူးနီဓားသိုင်းလှေ့ကျင့်နေသည်ကို

စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဘယ့်နယ့်လဲ အစ်ကို ... ရာဂျူးနီရဲ့ကစားဟန်ကို

သဘောကျရဲ့လား”

ဟု ခပ်တိုးတိုးမေးလိုက်လေ၏။

“အကွက်စေ့ပြီး အားပါတဲ့ကစားဟန်ပါပဲ သူ့စာ ... သူ့

ဘို လစာပေးပြီးငှားထားတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ .. သူ့စာသွားရမယ့်ခရီးမှာ အန္တရာယ်

များလွန်းလို့ သူ့ကို တော်ဒီဂတ် (Body Guard) အဖြစ် လာရတာလေ ... ဟင်း ဟင်း”

ထို့နောက် သူမ၏မျက်လုံးတို့မှာ ငွေလရောင်ဆန်ဆန် သော မြစ်ပြင်ဆီသို့ရောက်ရှိသွားပြီးနောက် ကောင်းကင်ယံထဲ မော့ကြည့်ကာ ...

“လမင်းကြီးက သာလိုက်တာနော်”

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ် ... ဒီနေ့ဟာ တပို့တွဲလပြည့်နေ့ညပေါ့”

“လပြည့်ညတွေမှာ လရဲ့ဆွဲဆောင်အားကြောင့် လူတွေ ရဲ့စိတ်ဟာညွတ်နူးသာယာလေ့ရှိတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား ဟင်”

“ဟုတ်မှာပေါ့ သူ့ဇာ”

“အင်းနော် သူ့ဇာတောင် လမင်းကြီးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးသလိုလို ... လွမ်းဆွတ်သလိုလို ခံစားရတယ်နော် ဟင်း ဟင်း ... အစ်ကိုရော အဲဒီလို မခံစားရဘူးလား”

သူမက ခပ်တိုးတိုးမေးရင်း ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကို သူမ၏ ပခုံးအိအိလေးဖြင့် တွန်းတိုက်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ရင်ဒိန်ဆီ ခုန်သွားရပြီး သူမကိုငဲ့ကြည့်ရင်း အာခေါင်များခြောက်သွေ့လာ

ဘာ၏။

မာယာများကာ ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိသော ဤမိန်းမသည် ကျွန်ုပ်အား အဘယ်ကြောင့် မထိခလုတ်ထိခလုတ် လာအောင်နေရသည်ကို စဉ်းစား၍မရချေ။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း လမင်းကြီး၏တန်ခိုးကြောင့်လော မေ့သူဇာဆိုသော မိန်းမချော၏ညှို့ဓာတ်အစွမ်းကြောင့်လော ခင်ရန်သံမြန်လာကာ ... သူမကို ထွေးဖက်လိုက်ချင်သော နှစ်ခိုင်း ဝင်လာတော့၏။

မွှေးအိသော သူမ၏ကိုယ်မှ ပြင်သစ်ရေမွှေးရနံ့နှင့် အသံသင်းရနံ့တို့ကလည်း ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကိုယိမ်းညွတ်စေရန်ဆွဲဆောင်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်သည် နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးဟု ဆိုမှတ်ကာအရဲစွန့်ပြီး သူမ၏ကားစွင့်သော တင်ပါးအထက်မှ ကျွန်ုပ်ကြည့်လေးကိုထွေးဖက်လိုက်ရန် အားမွှေးပြီး လက်ကိုလှုပ် နှိပ်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ...

“အာစရိ ... အာစရိ တော်တယ်ဗျာ”

“မြတ်စွာဘုရား”

ဘိုတ်၏ အတွင်းမှရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသော အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ အာခေါင်များခြောက်သွေ့လာသော သူမ၏လူမိခံရ

သလိုဖြစ်ကာ ကေသာလောမာ မွေးညင်းတို့ထောင်ထသွားလို့ပဲလေ အာစရိရဲ့ ... အင်း”
နောက်ဘက်သို့ကပျာကသီလှည့်ကြည့်လိုက်မိလေ၏။

“အာစရိ တော်တယ်ဗျာ ... ရုပ်တုရဲ့အောက်ခြေက အကြောင်းကို ယောင်ရမ်းကာပြောလျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ တွေကို အာစရိဖို့ဖတ်နိုင်တာ ... အင်း ဟင်း ဟင်း”

ခရီးပန်းသဖြင့် ကုလားသေကုလားမော အိပ်တော့ လျက်ရှိသော ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ယောင်လျက်ရှိချေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် သူနှင့်အတူအိပ်ဖူးသဖြင့် ... သူအတန်ငယ်လေး လေ့ရှိသည်ကိုသိသဖြင့် ... မထူးဆန်းသလို သက်ပြင်းခုတ်

ကာ မေသူဇာဘက်လှည့်လိုက်သည်တွင် မေသူဇာသည် တူ နှစ်ဖျော်သွားရင် ပေါက်ကရ ယောင်ပြီးပြောတတ်တယ်”

၏ မျက်နှာကို တွေ့တွေ့ကြီးကြည့်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရတော်

သို့သော် ... ဤတစ်ကြိမ် ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်သော သူ့မျက်နှာကို မျက်ဝန်းများထဲတွင် ... ညှို့ငင်လိုမှူအရိပ်အယောင်ကို

ရဘဲ စိတ်အားထက်သန်မှု အရိပ်လက္ခဏာကိုသာတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်အံ့ဩသွားမိသည်။

ထိုစဉ် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးထံမှ ယောင်ပြောသံ ထွက်လာပြန်၏။

“အာ ... အာစရိကလည်း ဘီလူးမောင်နုမထောင်ရှောင်ရှိစားပွဲပုလေးပေါ်တွင် ကွေးကွေးလေးအိပ်ပျော်နေသည့် လေ၊ အဲဒီကရူထဲမှာ ... အင်း ဟင်း ဟင်း ... ဒီရုပ်တုရဲ့

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကား ကျွန်ုပ်တို့၏ လျှို့ဝှက်ခရီး အကြောင်းကို ယောင်ရမ်းကာပြောလျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ နှစ်ဖျော်သွားတော့၏။ သို့သော် ... မေသူဇာ၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်တွင် သူမ၏မျက်နှာ၌ ဘာကိုမျှ နားမလည်

အကြောင်းကို ယောင်ရမ်းကာပြောလျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ နှစ်ဖျော်သွားတော့၏။ သို့သော် ... မေသူဇာ၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်တွင် သူမ၏မျက်နှာ၌ ဘာကိုမျှ နားမလည်

အကြောင်းကို ယောင်ရမ်းကာပြောလျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ နှစ်ဖျော်သွားတော့၏။ သို့သော် ... မေသူဇာ၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်တွင် သူမ၏မျက်နှာ၌ ဘာကိုမျှ နားမလည်

အကြောင်းကို ယောင်ရမ်းကာပြောလျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ နှစ်ဖျော်သွားတော့၏။ သို့သော် ... မေသူဇာ၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်တွင် သူမ၏မျက်နှာ၌ ဘာကိုမျှ နားမလည်

အကြောင်းကို ယောင်ရမ်းကာပြောလျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ နှစ်ဖျော်သွားတော့၏။ သို့သော် ... မေသူဇာ၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်တွင် သူမ၏မျက်နှာ၌ ဘာကိုမျှ နားမလည်

အကြောင်းကို ယောင်ရမ်းကာပြောလျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ နှစ်ဖျော်သွားတော့၏။ သို့သော် ... မေသူဇာ၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်တွင် သူမ၏မျက်နှာ၌ ဘာကိုမျှ နားမလည်

အကြောင်းကို ယောင်ရမ်းကာပြောလျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ နှစ်ဖျော်သွားတော့၏။ သို့သော် ... မေသူဇာ၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်တွင် သူမ၏မျက်နှာ၌ ဘာကိုမျှ နားမလည်

အကြောင်းကို ယောင်ရမ်းကာပြောလျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ နှစ်ဖျော်သွားတော့၏။ သို့သော် ... မေသူဇာ၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်တွင် သူမ၏မျက်နှာ၌ ဘာကိုမျှ နားမလည်

အကြောင်းကို ယောင်ရမ်းကာပြောလျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ နှစ်ဖျော်သွားတော့၏။ သို့သော် ... မေသူဇာ၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်တွင် သူမ၏မျက်နှာ၌ ဘာကိုမျှ နားမလည်

ဝဆီလှမ်းလာစဉ် မေသူဇာရှိရာညောင်ခန်း၏ တံခါးအတွင်းထဲ
ထိုးသံ ကြားလိုက်ရတော့၏။

ဂေါ်ရခါးကြီးရာကျူးနီကား ဝရန်တာရှိ ပက်လက်ကုသ
ထိုင်ပေါ်၌ အိပ်ဖန်စောင့်အဖြစ်အိပ်ရင်း... သူ့သခင်မကို
ရှောက်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ
မှန်မှန်ဟောကလျက်ရှိသော ... ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး၏နံ
တွင်ကပ်လျက်လဲလျောင်းလိုက်ရာ ခဏအကြာတွင် မျက်ခွံ
လေးလံလာပြီး အိပ်ပျော်သွားရပါတော့သဗ္ဗာည်း။

သီးခြားကမ္ဘာသို့

နောက်တစ်နေ့နံနက် (၇)နာရီခန့်ကျော်ကျော်တွင် ...
ထဲကုန်းဆိပ်ကမ်းသို့မော်တော်ငယ်တစ်စီး ဆိုက်ကပ်လာရာ
မော်တော်မှာ မေသူဇာမှာကြားထားသော မော်တော်ဖြစ်သဖြင့်
ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး မော်တော်ပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြတော့၏။

မော်တော်မောင်းသူအား မေသူဇာမှ တစ်စုံတစ်ရာ ခပ်တိုး
ပြောဆိုပြီးနောက် မော်တော်ငယ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ငါးဦးကိုသယ်
ဆောင်ကာ ချင်းတွင်းမြစ်ကြောင်းအတိုင်း ဆန်တက်လာတော့
သည်။

ယခုအခါ ချောကလက်ရောင်ဘောင်းဘီအရည်နှင့် ... နီ

ညိုရောင်ရှုပ်အင်္ကျီအကွက်ကိုဝတ်ဆင်လျက်... လည်ပင်း၌
ပဝါအနီလွင်လွင်လေးစည်းထားသော မေသူဇာမှာ နံနက်ဦး
ခြည်အောက်တွင် နှင်းဆမ်းပန်းလေးတစ်ပွင့်လိုလှပလန်းစွင့်
လျက်ရှိလေ၏။

သူမသည် မော်တော်ဦးနားမှာထိုင်ရင်း... မြစ်ကမ်းဆင်
တစ်ဖက်ရှိသောင်ပြင်ပေါ်၌နေပူဆာလှုံနေကြသော မယ်ညိုတော်
များ၊ တင်ကျီး၊ စစ်စလီ၊ ဟင်္သာတို့ကိုငေးကြည့်လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူမကိုမသိသောငှားလိုက် မြစ်၏ဝဲယာ
ရှုမျှော်ခင်းတို့ကိုငေးလိုက်ဖြင့် လိုက်ပါခဲ့ရာ ဇာန်တာရန်နိုင်ငံ
မှာမူ ရှုတည်တည်မျက်နှာထားဖြင့် သူ၏ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို
လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထွေးဖက်ရင်းဆိတ်ငြိမ်စွာလိုက်ပါလာတော့
၏။

ဖိုးသူတော်လေးမှာ လှေဦး၌ထိုင်လိုက်လာသဖြင့် သူ၏
ဝတ်စုံဖြူအနားစတို့က လေဝယ်တလွင့်လွင့်ဖြစ်နေတော့သည်။

ဂေါ်ရခါးကြီး ရာဂျူးနီမှာမူ... လှေ၏ပဲ့ပိုင်း ကျွန်ုပ်တို့
၏ နောက်ဘက်တွင်ခါး၌ဂေါ်ရခါးမားကောက်ကြီးချိတ်လျက်
တည်ငြိမ်စွာထိုင်ရင်းလိုက်ပါလာလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ မော်တော်လေးမှာ ခရီးနှစ်မိုင်ကျော်ကျော်

အရောက်တွင် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အင်ဂျင်စက်သံမမှန်
ဘူးဘဲ တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်းဖြစ်ကာ ထိုးရပ်မလိုဖြစ်လာသဖြင့်
မော်တော်ဆရာတို့က နီးရာကမ်းသို့ ထိုးဆိုက်လိုက်ရလေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မော်တော်ပျက်သွားပြီ... ဒီမှာခဏရပ်နားပြီး ပြင်မှ
သွား”

“ဆီပိတ်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး အင်ဂျင်ထဲကဖြစ်တာ အင်ဂျင်ကိုဖြုတ်ပြီးစစ်
သွား”

“ကောင်းကွာ... လမ်းခုလတ်ကျမှ”

ကျွန်ုပ်တို့မော်တော်ပျက်သောနေရာမှာ... ခြင်္သေ့ချောင်း
ဆွင့်ဖြစ်ကာ... တော်ရုံစက်လှေကြို မော်တော်ကြိုမရှိသော
နေရာဖြစ်၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ပြင်ရလှ တစ်နာရီလောက်ပါပဲ”

မော်တော်မောင်းသမားနှင့်အကူကောင်လေးတို့ မော်တော်
အင်ဂျင်ကိုပြုပြင်လျက်ရှိစဉ်... ကျွန်ုပ်တို့သည် သဲသောင်ပြင်
အဆင်းသက်ခဲ့ကြပြီး... အညောင်းအညာဖြေရင်း သဘာဝ
အတောင်ရှုခင်းတို့ကိုငေးကြည့်လျက်ရှိကြလေ၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ သူ၏ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို သာ သည်အမေကဲ့သို့ တပေ့တပိုက်ပိုက်လုပ်နေရင်း... ကမ်းစပ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ တောင်စီးကရက်ကိုခပ်မျှပြီးမျှပြီးဖွာရှိုက်လျက်ရှိလေ၏။

ဖိုးသူတော်လေးမှာ ခြင်္သေ့ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းရှိ ကမ်းပါးယံမြင့်ကြီးပေါ်မှ သစ်ပင်၊ သစ်တောအုပ်ဆီငေးကြည့်နေရာ ယင်းသစ်ပင်မြင့်ကြီးများအပေါ်တွင် ဒေါင်းအုပ်ကြီးနားလျက်ရှိ သည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ ထိုမြစ်မ်းရောင်ဒေါင်းကြီးတို့မှာ သစ်ပင် သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်များနှင့် ရောနှောနေသဖြင့် ပကတိငြိမ်သက် နေပါက သူတို့ကိုသတိပြုမိရန် မလွယ်ကူဘဲ သူတို့ခေါင်းလှည့် လည်လှုပ်မှသာမြင်ရလေရာ ဖိုးသူတော်လေးမှာ အဆိုပါ ဒေါင်း ကြီးတို့ကို စိတ်ဝင်စားစွာငေးကြည့်နေခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ဂေါ်ရခါးကြီး ရာဂျူးနီမှာမူ ... မော်တော်အနီးမှ သောင် ခုံပေါ်တွင် ဖင်ချထိုင်ရင်း ... သူ၏သခင်မကိုမျက်ခြည်ပြတ်စ ခံဘဲ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်လုပ်လိုက် ... ဝန်းကျင်တော တောင်တို့ကို အကဲခတ်သလိုမျက်လုံးဝေ့ကြည့်လိုက်လုပ်လျက် ရှိလေ၏။

မေသူဇာမှာ ... ရာဂျူးနီအနီးသို့ရောက်သွားပြီးလျှင် အိမ်

သာသာစကားဖြင့် ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်ရာ ဘာသာစကား အတတ်များများကိုနားလည်တတ်ကျွမ်းသော ကျွန်ုပ်က သူမ၏ စကားသံကိုသို့သို့ကြားရသည်မှာ ... ကိစ္စရှိလို့ လိုက်မလာခဲ့ ခြင်္သေ့ဖြစ်ပါ၏။

ထို့နောက် ... မေသူဇာသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာဆီသို့ ခပ်ပြုံး ပြုံးမျက်နှာပေးဖြင့် တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းလျှောက်လာရာ ... သူ ခြင်္သေ့လှမ်းလိုက်တိုင်း ... သက္ကလတ်သားဘောင်းဘီရှည်ဝတ် ဘားသည် သူမ၏ပြည့်ဖြိုးသောပေါင်လုံးတို့ကို ထင်းခနဲ ရှင်း ခြင်္သေ့နေရချေ၏။

နီညိုရောင်အကွက်အဆင် ရှပ်အင်္ကျီအောက်မှ သူမ၏ ခြင်္သေ့လွန်းသော ရင်သားအစုံမှာ ... အတွင်းမှ အထိန်းအချုပ် အတွင်းခံတစ်ခုခုဝတ်မှထားရဲ့လားဟု သံသယပွားစရာ ... ခြင်္သေ့လျှောက်လိုက်တိုင်းလှုပ်ခါလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်မှာ သူမကိုတစ် ချက်မျှငေးကြည့်လိုက်မိရုံဖြင့် ... တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းတိန်းဖိန်း ဖိန်း ခွေးခနဲ ဖြစ်သွားရချေ၏။

ရေငတ်သလိုလို ခံစားရလျက်ရှိသော ... ကျွန်ုပ်၏အနီး သို့ရောက်ရှိလာသော မေသူဇာသည် ကျွန်ုပ်နှင့်အသားချင်းထိ သူမတတ်ချဉ်းကပ်လိုက်ပြီး ညှို့မျက်ဝန်းများဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုပြုံး

မူမူလေးကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာစပါးကြီးမြွေအညိုခံရသလို
ကြောင်ငေးငေးဖြင့်သာ ယူမကိုပြန်ကြည့်နေမိလေ၏။

“မော်တော်ပြင်တာ ကြာဦးမှာ ... ပျင်းစရာကြီး
လာ အစ်ကို ... ဟိုဘက်လျှောက်ကြည့်ရအောင်နော်”

သူမက ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်ဆီး
ဆွဲခေါ်လေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ငြင်းပယ်ရန်စဉ်းစားမိလျှင်ပင် နီနီ
ရာကျချေမည်ဟု ယူဆကာ ... သူမ ဦးဆောင်ခေါ်ငင်လာ
လိုက်ပါသွားမိတော့၏။

နံနက်လေပြည့်လေးသည် ... ခြင်္သေ့ချောင်းရေငြိမ်
ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လျက်ရှိရာ ချောင်းကမ်းပါးယံ၏ ဝဲဘက်
သက်ငယ်တောမှာ လေအဝှေ့ဝယ် ယိမ်းလှုပ်လျက်ရှိပြီး ယင်း
သက်ငယ်တော၏အပေါ်၌ ဝဲပျံနေကြသည့် အဖြူပေါ်မှာ အညို
ပြောက်များပါသော ပိန်ညင်းငှက်ကလေးများအား ကျွန်ုပ်တို့
နှစ်ဦးသည် ကြည့်နူးစွာငေးကြည့်ရင်း သဲသောင်ပြင်အထိ
လျှောက်လှမ်းလာကြစဉ် ... သူမက ကျွန်ုပ်၏လက်ဖဝါး
ဖက်ကို ဆုပ်ညှစ်ကိုင်လိုက်လေ၏။

နူးညံ့နွေးထွေးသော သူမ၏လက်ဖဝါးလေးမှာ ကမ္ဘာ
စလေးနှယ်ထွေးအိလျက်ရှိကာ ... ကျွန်ုပ်ကလည်း သူမ၏လက်

ဖဝါးလေးကိုပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ... ရင်ခုန်ကြည်နူးသလိုလို
စားနေရတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မော်တော်ပျက်သည်နေရာနှင့်
အတန်ငယ်ဝေးလံလာသည်တွင် ကျွန်ုပ်က မော်တော်ရှိရာဘက်
သို့ လည်ပြန်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

မော်တော်သမားနှစ်ဦးမှာ သူတို့လုပ်မြဲအလုပ်ကို လုပ်
လျက်ရှိပြီး ဖိုးသူတော်လေးမှာ သူတို့အနီး၌ ခါးထောက်ရပ်ကြည့်
လျက်ရှိကာ၊ ဂေါ်ရခါးကြီးရာဂျူနီမှာမူ ... သဲသောင်ပြင်တွင်
မားမားကြီးရပ်လျက်မှ လက်တစ်ဖက်က ဂေါ်ရခါးစားကောဓ်
ကြီး၏လက်ကိုင်ပေါ်၌ လက်တစ်ဖက်တင်ထားရင်း ...
ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်ထိုင်နေသည့် ဒေါက်တာရန်နိုင်
ဦးမှာလည်း မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာဆီလှမ်း
ကြည့်နေသည်ကိုတွေ့ရရာ ... သူ့မနှစ်မြို့သော မေသူဇာနှင့်
သက်ပွန်းတတီးဆက်ဆံနေမိသော ကျွန်ုပ်၏အပြုအမူအတွက်
သူ့မမျှာဒေါ်မနုဿဖြစ်နေမည်လား မသိချေ ...။

ခြင်္သေ့ချောင်းသည် ကွေ့ပိုက်လျက်ရှိသည့်အတိုင်း သဲ
သောင်ကမ်းစပ်သည်လည်း ကွေ့ပိုက်သွားရာ ... စွန်းထွက်နေ

သော ... ချောင်းကမ်းစပ်မှ မျောက်ပိုင်ပေါက်တို့နှင့် မြင်ကွင်း
ကကွယ်သွားသဖြင့် ... မော်တော်ရှိရာနေရာကို လှမ်းမမြင်
တော့ချေ။

“အစ်ကို ဒီနေရာလေးကသာယာတယ်နော် ... ဒီ
ကျောက်တုံးတွေပေါ်မှာ ခဏထိုင်ရအောင်လား။”

ကျွန်ုပ်တို့သည် တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသည့် ခြေ
ချောင်းကမ်းစပ်မှ ကျောက်တုံးကြီးတို့ပေါ်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်
ထိုင်လိုက်ကြပြီးနောက် တစ်ဦးမျက်နှာကို တစ်ဦးကြည့်လိုက်
ရလ၏။

နံနက်နေခြည်အောက်တွင် ရွန်းမြလှပလျက်ရှိသော ...
မေသူဇာ၏မျက်နှာလေးကိုဝေးကြည့်လိုက်မိသည်တွင် ဆွဲဆောင်
မှုရှိလှသော သူမ၏မျက်ဝန်းညိုညိုကြီးများနှင့် ... ပြုံးမူမူ
ကွေးညွတ်နေသည့် ထူထူအမ်းအမ်းနှုတ်ခမ်းနှစ်ဖွားမှာ ... ကျွန်ုပ်
၏ ရင်ကိုပူနွေးစွာခုန်လှုပ်စေတော့သည်။

သူမက ... ခန္ဓာအိန္ဒြေညံ့ညံ့ လက်ဖဝါးအစုံဖြင့် ...
ကျွန်ုပ်၏လက်နှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးလျှင်

“အစ်ကိုရယ် ... သူ့စာလေ ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိဘူး အစ်
ကိုကို စတွေ့ကတည်းက ရင်ထဲမှာတစ်မျိုးပဲ ... သိလား ...

လေ ဘယ်လိုပြောမလဲ ရင်ခုန်သလိုလို ... ရင်ထဲမှာရှိန်း
ဖိန်းခနဲဖြစ်သလိုလိုနဲ့ တစ်မျိုးကြီးပဲသိလား။ ဟင်း ဟင်း
အိဟာ ... ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်လို့ သူ့စာစဉ်းစားနေမိတယ် သိ
တာ။ ကြာကြာစဉ်းစားမိမှ အဖြေပေါ်တော့တယ် ရှင့် ဟင်း
စဉ်း”

ဟု ချစ်စဖွယ်ရယ်သွမ်းသွေးရင်း ကျွန်ုပ်၏လက်နှစ်ဖက်
ဆုပ်ကိုင်ကာ သူမ၏ရင်ညွှန်ဆီသို့ဆွဲယူထိကပ်ထားလိုက်ရာ
ကျွန်ုပ်မှာ အာခေါင်များခြောက်သွေ့သည်ထက် သွေ့ခြောက်လာ
ရင်မှာတဒိုင်းဒိုင်းခုန်လျက်ရှိတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် တံတွေးကို ဂလုခနဲမျိုလိုက်ပြီး ...
“ဆို ... ဆိုပါဦး သူ့စာ ... ဘယ်လိုများအဖြေပေါ်တာ
နန်း”

ဟုမေးလိုက်ရာ သူမက ညှိပြုံးလေးပြုံးလိုက်ပြီး ...
“အစ်ကိုက ဥပမိရုပ်တည်ပေမယ့် ယောက်ျားပီသပြီး
နူးဆောင်မှုရှိလို့ပေါ့ရှင်၊ ဒါကြောင့် ဒီက အစ်ကိုကို စတွေ့က
ညည်းက ရင်ခုန်မိတာ ... သိရဲ့လား”

ဟု ချွဲနဲ့နဲ့လေးပြောရင်း ကျွန်ုပ်၏လက်နှစ်ဖက်ကို သူ
မပါးပြင်တစ်ဖက်ဆီဆွဲယူလိုက်ကာ ကျွန်ုပ်၏လက်ဖခိုးတစ်

ဖက်နှင့် သူမ၏မိအိသော ပါးပြင်တစ်ဖက်ကို ဖိကပ်ထားလေ၏။

ဘာလိုလိုနှင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးမှာ လူသူကင်းဝေးရာ ခြားကမ္ဘာထဲရောက်နေကာ ... ပီဘီချစ်သူနှစ်ဦးကယုကယု ပြုမူနေသည်သို့ရှိတော့ရာ ယင်းသို့သော ကြည်ပွေ့ဖွယ်အဖြစ် မျိုးမကြုံဖူးသည့် ကျွန်ုပ်မှာမိုးမမြင် လေမမြင်ဖြစ်နေတော့သည် ထိုစဉ် သူမသည် ကျွန်ုပ်၏လက်အစုံကို သူမ၏ထိမ်းမြားမှု မှခွာလိုက်ပြီး

“ဒါထက် အစ်ကို ... ညက အစ်ကိုရဲ့လူ ယောက်ျားတစ်မျိုးပဲနော် ... သူက အစ်ကိုကို အာစရိလိုခေါ်တာဆိုလေ အာစရိကတော်တယ်ဗျာဆိုတာ အစ်ကိုကိုပြောတာပေါ့နော်”

ဟု မေးလိုက်ရင်း ... ကျွန်ုပ်၏လက်ဖမ်းကို သူမ၏ ပါးပြင်အိအိလေးနှင့်ကပ်ထားလိုက်ပြန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူမ၏စွဲမက်ဖွယ်အထိအတွေ့တို့ကြောင့် ဆိပ်တုလေးရဲ့ခြေထောက်အောက်က ဝိဇ္ဇာတို့ရေးနည်းနဲ့ ရေးထိုး ထဲတွင် ကြည်နူးလှိုက်မောလျက်ရှိရာ ... ဤအချိန်ဝယ် သူမ၏ ငါးစွဲဖြင့်သွားပြီး ... ကျွန်ုပ်ကို ယခုကဲ့သို့ရင်းနှီးနှေးထွေးစွာ ဆက်ဆံတော့ဘဲနေလိုက်မည်ကို စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် သူမမေးသည်ကို အလိုက်အထိုက်ဖြေလိုက်ရလေ၏။

“ဟုတ်တယ် သူဇာ ... ကိုယ့်ကိုပြောတာပါ”

“အင်း ... ပြီးတော့ သူကပြောသေးတယ် ... ဘာတဲ့ ... ရုပ်တုရဲ့အောက်ခြေကစာတွေကို အာစရိမို့ဖတ်နိုင်တယ်ဆိုတာလေ ... အဲဒါ ဘာကိုပြောတာလဲဟင်”

သူမသည် ခပ်တိုးတိုးမေးရင်းမှ ... ကျွန်ုပ်ထိုင်နေရာ ဘာကပ်တုံးဆီသို့ကူးလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏နံဘေး၌ ပူးပူးကပ်ကပ်ထိုင်လိုက်ပြီး ဝဲဘက်ပခုံးစွန်းကို သူမ၏ပါးဖောင်းဖောင်းထားနှင့် ပွတ်သပ်နေတော့၏။

ဤအချိန်ဝယ် ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမောသလိုဖြစ်သွားကာ ချဲ့ဆော်မှုတစ်ခုတစ်ရာကြောင့် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူမ၏ခါးကို ကျညှစ်လေးကို ဖက်လိုက်မိတော့၏။

“ကဲ ... ပြောလေ ... အဲဒါ ဘာကိုပြောတာလဲလို့”

“အဲ ... ဟို ... အဲဒါက ... သူ ... ကိုရန်နိုင်စိုးရခဲ့တဲ့ ဆိပ်တုလေးရဲ့ခြေထောက်အောက်က ဝိဇ္ဇာတို့ရေးနည်းနဲ့ ရေးထိုးထားတဲ့ လျှို့ဝှက်သင်္ကေတစာတွေကိုပြောတာပါ သူဇာရယ်”

“ဟုတ်လား စိတ်ဝင်စားစရာပဲနော် ... ဒါထက် ရုပ်တုပြော ဘယ်လိုရုပ်တုမျိုးလဲဟင် ... ဟို ယမင်းရုပ်တို့ ဘာတို့ဘာ”

ခပ်တိုးတိုးဖွဖွလေးမေးရင်း သူမက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရင် သူ့ဇာကိုပြမယ် ...ဟင်း ဟင်း”
ကျွန်ုပ်၏ခါးကိုသိုင်းဖက်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးမှာ နှစ်ဦးစလုံး
တစ်ကိုယ်ပူးကပ်သွားတော့၏။

“ဟုတ်လားဟင် ... လို့”

“အာ မဟုတ်ပါဘူး သူ့ဇာရယ် မလှပတဲ့ရုပ်တုပါကွယ်
သက်ရှိသတ္တဝါ ငါးမျိုးကိုစပ်ထားတဲ့ ရုပ်တုသိပြီလား”

“ဟင် ဟုတ်လား ... အံ့ဩစရာပဲနော် ... ဘယ်
သတ္တဝါငါးမျိုးကိုစပ်ထားတာလဲ အစ်ကိုရဲ့၊ သူ့ဇာဖြင့် အဲဒီ
ရုပ်တုမျိုး တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မမြင်ဖူးပါဘူးရှင်၊ အဲဒီ
ရုပ်တုမျိုးရှိရော တကယ်ရှိလို့လား ... ယုံအောင်လည်းဖြောင့်
နော် ... ဟင်း”

သူမကလှပသော မျက်စောင်းလေးထိုးရင်း ... ကျွန်ုပ်
ပါးကိုလက်ညှိုးလက်မလေးတို့ဖြင့် ညှပ်ဆွဲကာ ကလူကိုယ်
မူပြုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ သဘောကျစွာ တဟင်းဟင်းရယ်သွန်း
သွေးလိုက်မိတော့၏။

“ဟင်း ဟင်း ... တကယ်ပြောတာပါ သူ့ဇာရယ် ...
ပေါက်ကရလျှောက်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီရုပ်တုလေး
ဟာ ကိုရန်နိုင်စိုးရဲ့ကျောပိုးအိတ်ကြီးထဲမှာ ရှိလေရဲ့ ... အခွင့်

“ဒါထက် သတ္တဝါငါးမျိုးက ဘယ်လိုစပ်ထားတာလဲ ပြော
ဦးရှင်”

“ဒီလိုသူဇာရဲ့ ... သူ့ရဲ့မူလပုံက တောတွင်းသား ရှေး
အင်းယောက်ျားတစ်ဦး အမဲလိုက်နေဟန် လက်တစ်ဖက်
နောက်ပြီး လှံတံကိုကိုင်ထားတယ်ကွယ် ... အဲဒီရုပ်တုလေး
နောက်မှာ ဘီလူးလိုမျက်နှာပေါက်ဆိုးပြီး ခါးမှာ နံငယ်ပိုင်းပဲ
ဆွဲထားတယ်၊ သူ့ရဲ့ရုပ်သွင်ခန္ဓာကိုယ်က လူ၊ သူ့ရဲ့ပါးစပ်က
တစ်ကောင်ရဲ့နှုတ်သီး၊ သူ့ရဲ့လက်ရုန်းလက်မောင်းတွေက
အမွှေးအမျှင်ထူပြီး ကြီးထွားလွန်းတဲ့ ဘီလူးအသွင်မျိုး၊ သူ့ရဲ့
ထက်တွေက ဘဲခြေထောက်ပုံတွေ၊ သူ့ရဲ့ခြေထောက်တွေက
တစ်ခွာတွေ ... အဲဒီလိုသက်ရှိ ငါးမျိုးစပ်ထားတာ သူ့ဇာရဲ့”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

သူမက မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်ဖြင့် ပြောလိုက်ပြီး
အောက် ခြင်္သေ့ချောင်းရိုးပေါ်မှ အုပ်စုလိုက်ဖြတ်သန်းပျံသွားကြ
ည့် တောဘဲငန်းရိုင်းတို့ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြတာ

“ဟော ... ကြည့်ပါဦးအစ်ကို ငန်းရိုင်းကြီးတွေလှလိုက်
အနော် သူတို့ချင်းတွင်းမြစ်ဘက်ပျံသွားကြတာပဲ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ် သူတို့နေပူဆာလှုံကြဦးမှာပေါ့”

ထို့နောက် သူမသည် ကျွန်ုပ်၏ခါးကိုဖက်ထားသည့် လက်အားရုတ်သိမ်းလိုက်ကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး

“ကဲ အစ်ကို စက်လှေပြင်တာပြီးရောပေါ့ ... သူ့စာ တို့ ပြန်ရအောင်”

ဟု ပြုံးကာ ပြောရင်း ကျွန်ုပ်ထံလက်လေးတစ်ဖက် ကမ်းပေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ကသူမ၏နှူးညံ့အိထွေးနေသော လက်လေးကိုဆုပ်ကိုင်ကာ ထရပ်လိုက်ရလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ... အပြုံးကိုယ်စီဖြင့် လက်ချင်းတွဲယှက်ကာ ... သောင်ပြင်အတိုင်းလျှောက်လှမ်းလာကြရာ သောင်ကျွေကိုကျော်လွန်သည်နှင့် ... မော်တော်ဘက်သို့ လှမ်းမြင်ရတော့၏။

မော်တော်မှာပြင်၍ ပြီးသွားဟန်တူလေ၏။ မော်တော် သမားက ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ လက်ဝှေ့ယမ်းပြလျက်ရှိတော့သည်။

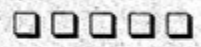
“ဟော ... မော်တော်ကောင်းသွားပြီထင်တယ်။ သူ့စာ တို့ခရီးဆက်ကြစို့ အစ်ကို ... လာ လာ ... အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်လိုက်ရအောင်”

သူမက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့်လက်တွဲဖြုတ်ကာ

... ခပ်သုတ်သုတ်သွားရာ ... သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်နောက်ပိုင်း ဆိုက်ဝေးကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်မှာ သူမနောက်မှရင်တခုနံ့ရနံ့ဖြင့် ခပ်ပါခဲ့ရတော့၏။

စောစောက တဒဂံခဏ သူမကိုပိုင်ဆိုင်လိုက်ရသည် ညီညီမွေ့မွေ့ရသံကိုစားမြုံ့ပြန်ရင်း ရင်ခွန်ကြည်နူးနေဆဲ ကျွန်ုပ် မော်တော်နံ့ဘေးတွင် မားမားကြီးရပ်ပြီး ကျွန်ုပ်ကိုမျှက်မှောင် ခြည်ကြည့်နေသည့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကိုတွေ့ရသည်နှင့် မလုံ ခံခြင်း ... ဟီးခနဲ သွားဖြူလိုက်မိပါတော့၏။

ခဏအကြာတွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးမှာ မော်တော်ပေါ် အံ့ပြီးကြပြီဖြစ်၍ မော်တော်လေးမှာ စက်သံတခုံးခုံးဖြင့် ခြင်္သေ့ နှင်းထဲ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါတော့သတည်း။

မာယာကေသီစိန်မြကြည်

ခြင်သေ့ချောင်းသည် ဖီးပင်တောင်တန်းမှ ချောင်းဖျားဆံ့
စီးဆင်းလာခြင်းဖြစ်ရာ မြင့်မားသောတောင်တန်းတို့အပေါ်မှ
ဆင်းရသည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မိုးတွင်းကာလမဟုတ်သည့်တိုင်
စီးလွန်စွာသန်လေ၏။

ချင်းတွင်းမြစ်မကြီးကဲ့သို့ပင် အောက်ခြေဖောက်နက်ကာ
အောက်ရေစီးပိုသန်ကြောင်း သိရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏မော်တော်ကလေးသည် ရေစီးအားကိုရုန်းကာ
ခြင်သေ့ချောင်းကိုဆန်တက်လျက်ရှိသည်တွင် ... ချောင်းရိုးထက်
လျှောက်၌ အခြားသောလှေသမ္ဗန်တို့သွားလာသည်ကို မတွေ့

ချေ့။ ချောင်း၏ဝဲ ယာဘက်ကမ်းခြေတို့တွင်လည်း မြို့ရွာများ
တွေ့ရဘဲ တောတောင်သစ်ပင်မြင့်ကြီးများ၊ ရောမ ချုံတော
ဦးများ၊ ဝါးတောကြီးများကိုသာ တွေ့ရလေ၏။

တောရိပ်တောင်ရိပ် လွန်စွာကောင်းလွန်းသဖြင့် မွန်းတည့်
ညနီးနီးအချိန်သမယဖြစ်သည့်တိုင် ဝန်းကျင်မှာမူနိမ့်နိမ့်အံ့ဆိုင်
သူက် ရှိတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏စမော်တော်ဦးတွင် ... ဖိုးသူတော်လေးမှာ
ရွှေဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ထိုင်လျက်ရှိပြီး ... လက်ထဲ၌ ပဲ
လှော်တစ်ထုပ်ကိုကိုင်ထားကာ ချောင်းဝဲယာရှိရှုခင်းများကို ဟို
ကြည့်သည်ကြည့်လုပ်ရင်း ပဲလှော်တစ်စေ့ချင်း ဝါးစားလာလျက်
ရှိလေ၏။

ဖိုးသူတော်လေးနှင့် နှစ်တောင်ခန့်အကွာတွင် ... မေသူ
အမှာ သားရေအိတ်ငယ်ကို စလွယ်သိုင်းလွယ်ရင်း စက်လှေ၏
အတွင်းဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက်ထိုင်နေလေ၏။

မေသူအနှင့် သုံးလေးကိုက်အကွာတွင်မူ ဒေါက်တာရန်နိုင်
ဖိုးမှာ သူ၏ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို ရင်ခွင်တွင်ပိုက်ထားရင်း ...
ချောင်းဘေးဝဲယာရှုခင်းများကို ဆိတ်ငြိမ်စွာကြည့်ရှုလာလေ၏။
သူနှင့်စားလွယ်ခတ်၌ ကျွန်ုပ်သည် လှေနံကိုမှီထိုင်ကာ

ဆေးတံဖွားရင်းက သူ့ဇာတိမျက်နှာကို ခိုးခိုးကြည့်ကာ စိတ်ထဲ
ယဉ်ရင်းလိုက်ပါလာလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏နောက်ဘက် တစ်လံကွာခန့်တွင်မူ ဝေဇာ
ကြီးရာကျူးနိသည် လှော်တက်တစ်ချောင်းကိုပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်
ကြည့်ရှုနေလေ၏။

မော်တော်သမားနှစ်ဦးမှာမူ မော်တော်အိပ်ပိုင်းမှ ပုံကိုင်ထွက်
ကြပြီး သူတို့၏မျက်နှာများမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ... လွန်စွာ
ခက်ထန်လျက်ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ်သတိပြုမိ လေ၏။

သို့ဖြင့် ချောင်းကွေ့တစ်ခုသို့အရောက်တွင် ... မေသူ
သည် သူမ၏သားရေအိတ်ငယ်လေး၏ဖော်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး
လက်ယာလက်ကိုအိတ်ထဲသို့ နှိုက်လိုက်လေ၏။ သူမ၏လက်
အိတ်ထဲမှပြန်ထုတ်လိုက်သည်တွင် လက်ထဲ၌ ပွိုင့်တူးတူးဖုတ်
အနက်လေးတစ်လက်ပါလာသည်ကို အံ့သြဖွယ် တွေ့ရတော့
သည်။

သူမက ခြေထောက်ကားကားအနေအထားဖြင့် ထမင်း
လိုက်ပြီးလျှင် ပစ္စတို၏ပြောင်းဝကို ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး၏ရင်
သို့ ချိန်လိုက်ကာ ...

“ဒီမှာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး ... ရှင့်ရဲ့အသည်း ဆန်မိ

ခါက် ဖြစ်မသွားစေချင်ရင် ရှင့်ရဲ့ကျောပိုးအိတ်ထဲက ပဉ္စလော
အာရပ်တုလေးကိုထုတ်ပေးပါ။ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်လုပ်ရင်တော့
ကျွန်မ အပစ်ပဲခနော် ... ရုပ်တုကို ခုထုတ်လိုက်”

ဟု တင်းမာခက်ထန်သောအသံဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ
ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ လွန်စွာချောက်ချားတုန်လှုပ်သွားပြီး ပျက်
သွားသောမျက်နှာတွင် ဒေါသသွေးတို့နီစွေးသွားကာ ကျွန်ုပ်ကို
အုတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း သူ့နည်းဟူ အံ့သြတုန်လှုပ်သွားကာ
ဆိုင်ရာမှ ခုန်ထလိုက်လျက် ...

“သူ့ဇာ ... မင်း ... မင်းဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ဘာသ
ဘာလဲ”

ဟု ဒေါသဖြင့်မေးလိုက်ရာ မေသူဇာက သရော်ပြီးပြီး
ထိုက်လေ၏။

“ဟင်း ဟင်း ... ဒီမှာ ... မအူမလည်နဲ့ စာရေးဆရာ
... ရှင်ပါ ငြိမ်ငြိမ်နေလိုက်ပါ။ ကျွန်မနာမည်က မေသူဇာမဟုတ်
ဘူး ... မာယာဂေရီ စိန်မြကြည်တဲ့ ... သိရဲ့လား ... ဟင်း
ဟင်း ဟင်း”

“သြ ... မာယာဂေရီစိန်မြကြည်တဲ့ ဟုတ်လား ... ထို့

...လက်စသတ်တော့ မင်းက မာယာသုံး ငါ့ကိုစည်းနှိမ်တတ်ထဲမှလှော်တက်ဖြင့် ရုပ်တုကိုစွဲကို ရအောင်လှည့်ပတ်မေးခဲ့တာပေါ့ ... ဟုတ်လားဟော့အါ။

“ဟင်း ဟင်း ... ရှင်က ဒီလိုတော့လည်း ပါးလှောင်ရည် ရှိပါလားရှင့် ... ဟင်း ဟင်း”

ထို့နောက် စိန်မြကြည်၏မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းတည်ဆဲခက်ထန်သွားပြီး ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးအား စူးစူးချဲချဲကြည့်ထပ်မံအမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

“ကဲ ... ကျွန်မက စိတ်သိပ်မရှည်တတ်ဘူးနော် ... ရှင့်အိတ်ထဲကရုပ်တုကို ပေးစမ်း”

ဤတွင် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးသည် ထိုင်ရာမှထရပ်ထဲသို့ ပြီး သူ၏ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို စိန်မြကြည်ထံရုတ်တရက် တွန်းထည့်လိုက်တော့၏။

“ရော့”

‘ဖုံး’

ရုတ်တရက်မို့ စိန်မြကြည်မှာ အိတ်ကြီးထဲမှန်ပြီး ... စက်လှေကြမ်းပြင်သို့ ဖင်ထိုင်လျက်လဲကျသွားစဉ် ...

“ဝုန်း”

ကျွန်ုပ်တို့၏ နောက်ဘက်မှ ဂေါ်ရခါးကြီးရာဂျူးနီသည်

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကိုလွှဲရိုက်ချလိုက်

‘ဖြောင်း’

လှော်တက်မှာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး၏ချိုစောင်းကို အရှိန် ငြင်းစွာဖြင့်ထိသွားပြီး ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ မော်တော်၏ နံရံ ဆက်သို့ယိုင်ဆင်းသွားလျက် နံရံလက်ရန်းကိုကျော်ကာ ချောင်း ဆူထဲသို့ စောက်ထိုးမိုးမျှော်ပစ်ကျသွားတော့၏။

‘ဗွမ်း’

“ဟာ ... ကိုရန်နိုင်စိုး”

ကျွန်ုပ်သည် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးအတွက် လွန်စွာစိုးရိမ် သွားပြီး လွှတ်ခနဲအော်ဟစ်လိုက်မိရာမှ ... စိန်မြကြည်အား ဒေါသဖြင့်တစ်စုံတစ်ရာပြောရန် လှည့်လိုက်စဉ် ဂေါ်ရခါးကြီး ရာဂျူးနီက လက်ထဲမှလှော်တက်ကြီးဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုလွှဲရိုက်ရန် တန်ပြင်လိုက်တော့၏။

ဤတွင် ... စိန်မြကြည်က အိန္ဒိယဘာသာစကားဖြင့် လှုပ်နှံဟုအော်ဟစ်တားဆီးလိုက်ရာ ဂေါ်ရခါးကြီးရာဂျူးနီမှာ ဆက်ထဲမှလှော်တက်ကို လှေဝမ်းထဲသို့ ပစ်ချလိုက်တော့၏။

“ဒီမှာ မအူမလည်စာရေးဆရာ ... ရှင် လူစွမ်းကောင်း

လုပ်ဖို့မစဉ်းစားနဲ့နော်၊ ကျွန်မတို့က လုပ်စရာရှိရင် ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်တတ်တယ်”

စိန်မြကြည်က ပစ္စတိုဖြင့်ချိန်ကာ ကျွန်ုပ်ကိုခြိမ်းခြောက်လိုက်ပြီးနောက် မော်တော်ကိုပြန်လှည့်စေလျက် ရေစီးနှင့်သွားသွားနိုင်သည့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးအား ချောင်းရိုးတစ်လျှောက်လိုက်ရှာလေတော့၏။

စိန်မြကြည်တို့သည် မော်တော်ကိုချောင်းရိုးအတိုင်း အဆန်မောင်းကာ သုံးလေးကြိမ်မျှလိုက်ရှာကြသေးသော်လည်း ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး၏အရိပ်အယောင်သော်မျှ မတွေ့ရချေ။

ကျွန်ုပ်မှာမူ စိန်မြကြည်၏ ပစ္စတိုဖြင့် အနီးကပ်ချိန်ကြိုက်ခံနေရလျက်မှ ... ချောင်းရေပြင်အနံ့ ပျက်လုံးကစားကာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကိုရှာဖွေကြည့်လေရာ အရိပ်အခြည်ဖွယ် မတွေ့ရလေ စိတ်မကောင်းလေဖြစ်နေရလေ၏။

“တောက် ... ကိုရန်နိုင်စိုးသေပြီလားမသိပါဘူး၊ ဇော်တက်နဲ့ရိုက်လိုက်တာ အတော်ပြင်းတာပဲ ... ချိုစောင်းကို ခုတ်ကောင်းထိပြီး ရေထဲပြုတ်ကျတဲ့အချိန်မှာ ဒဏ်ရာကြောင့် မေ့သွားရင်တော့ ရေနစ်သေမှာသေချာတယ်၊ ချောင်းရေစီးက ကြားကြမ်း ရေအောက်ရေစီးက သန်သန်နဲ့တော့ တွေ့နေပြီ ...

အင်း ... ကိုရန်နိုင်စိုးအခုလိုဖြစ်ရတာ ငါ့ကြောင့်ဖြစ်တာ၊ ငါဟာ စိန်မြကြည်ဆိုတဲ့ မိန်းမယုတ်ရဲ့လှည့်စားချက်ကို အဟုတ်မှတ်ပြီး ဥဒေါင်းမင်းညွတ်ကွင်းမိသလို အဲဒီအယုတ်တမာနဲ့ ညွတ်ကွင်းမိခဲ့လို့ ကိုရန်နိုင်စိုးမှာရှိတဲ့ ရုပ်တုအကြောင်းတွေ ပြောလိုက်မိတယ် ...။

အဲဒီလို ကိလေသာအမှောင်ဖုံးပြီး ပြောအပ်၊မပြောအပ်ဆောင်ခြင်းဘဲ အာချောင်မိတာကြောင့် ကိုရန်နိုင်စိုး ဒုက္ခရောက်ရတာ ... အဲဒါ ငါ့ကြောင့်၊ ငါ့ကြောင့်”

ကျွန်ုပ်သည် ယူကျုံးမရစွာ စိတ်ထဲမှတဖွဖွရေရွတ်ရင်း ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးအတွက် ဖြေမဆည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေတော့၏။

“ကဲ ... ဒီလောက်ရှာလို့မတွေ့မှတော့ ရေထဲမှာသေတာ သေချာပြီ ... ချောင်းဖျားဆီကိုသာ မောင်းတော့”

နောက်ဆုံး ... စိန်မြကြည်အမိန့်ပေးမှ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးအားရှာဖွေကြည့်ရှုခြင်းကိုရပ်နားကာ မော်တော်ကို ချောင်းဖျားဘက် ဆက်လက်မောင်းနှင်ခဲ့ကြလေတော့၏။ စိန်မြကြည်က ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး၏ ကျောပိုးအိတ်ကိုဖွင့်ကာ ရုပ်တုကို ကြည့်ပြီးနောက် ...

“ဒီမှာ မအူမလည်စာရေးဆရာ ... ရှင်တို့ဟာ ပန်းသာ
မြိုင်ကိုသွားဖို့လာတာလို့ ပြောဖူးတယ်နော်၊ ပန်းသာမြိုင်က ဘယ်
သူ့ဆီသွားမှာလဲ၊ ပန်းသာမြိုင်ကိုရော ဘာကိစ္စနဲ့လာတာလဲ”
ဟု ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်းမေးရာ ကျွန်ုပ်
အနေဖြင့် တစ်ခါသေဖူးပြီးပြီမို့ ပျဉ်ဖိုးနားလည်ခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့်
စာမှန်အတိုင်းမဖြေဘဲ လုံးလွှဲဖြေလိုက်လေ၏။

“ပန်းသာမြိုင်မြို့မှာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးရဲ့အစ်ကို ကိုရန်
ပိုင်စိုးဆိုတာရှိတယ်ဗျ၊ ကျုပ်ကတော့ ပန်းသာမြိုင်ကို မရောက်ဖူး
တော့ ... ဘယ်လမ်း၊ ဘယ်နေရာမှာနေမှန်း မသိပါဘူး။ ကျွန်
တို့လာတီ အဲဒီ ကိုရန်ပိုင်စိုးဆီကိုပဲ၊ ပန်းသာမြိုင်ကို လာရတဲ့
အကြောင်းရင်းကတော့ ကိုရန်ပိုင်စိုးက တောလိုက်တာဝါသနာ
လို့ တောလိုက်ရင်း ... တောထဲကဂူတစ်ခုကနေ အဲဒီထူးခြားတဲ့
ရုပ်တုလေးရခဲ့တယ်တဲ့၊ အဲဒီရုပ်တုလေးကို ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက
ကျုပ်ဆီယူလာတယ်၊ ကျုပ်က ရုပ်တုရဲ့အောက်ခြေမှာပါတဲ့
စကားအက္ခရာတွေကို ဘာသာပြန်ပေးလိုက်တယ် .. အဲဒီနောက်
သူ့အစ်ကိုက ကျုပ်ကိုပါ ပန်းသာမြိုင်ဆီလိုက်ခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်တာနဲ့
လိုက်လာတာပါပဲ”

“ဪ ... ဒီလိုလား ... အဲဒီတောထဲကဂူ ဘယ်မှာရှိ

လဲဆိုတာ ရှင်သိလား”

“မသိပါဘူး”

“ဘယ်သူ့ဆီသလဲ ... အဲဒီ ကိုရန်ပိုင်စိုးအပြင်ပေါ့၊

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးရော သိသလား”

“သူလည်းမသိဘူး ... ကိုရန်ပိုင်စိုးပဲ သိတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ... ဒါဆို အဲဒီရန်ပိုင်စိုးဆိုသူကို ဖမ်းစစ်လိုက်ရဲ့

ဗျ”

“မင်းတို့ သူတစ်ပါးကိုဒုက္ခပေးပါနဲ့ ပြီးတော့ ... မင်း

ဒုက္ခရော အဲဒီရုပ်တုကို ဘာဖြစ်လို့လိုချင်ရတာလဲ”

“ဟင်း ဟင်း ... အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ရှင်၊ ဒီမှာ ... ရှင်

ကျွန်မတို့နဲ့ပူးပေါင်းမလား၊ ရှင်ကို အခုထိ လက်ဖျားနဲ့မထိသေး

ဘဲ ရှင်ကိုကြိုက်နေလို့မထင်နဲ့ ... ကျွန်မကြိုက်လောက်တဲ့

အာကျား ဒီနေ့အထိ မမွေးသေးဘူး ... သိရဲ့လား၊ ရှင်ကို

ပန်းသာပေးထားတာက ရှင်ဟာ စကားဝှက်တွေဖတ်တတ်မှန်း

သိလို့ ကျွန်မတို့ရဲ့လုပ်ငန်းမှာ အသုံးချဖို့ ချမ်းသာပေးထားတယ်

တယ်၊ ရှင် ကျွန်မတို့နဲ့ပူးပေါင်းရင် အကျိုးရှိမယ်၊ ရန်နိုင်စိုးလို့

မန့်ကျင်ရင်တော့ ရန်နိုင်စိုးသွားတဲ့လမ်းကို လိုက်ရမှာပဲ”

“ကျုပ်က ဘယ်လိုပူးပေါင်းရမှာလဲ”

“အဲဒီရုပ်တုလေးတွေရှိခဲ့တဲ့ တောထဲကဂူကြီးရှိရာက ကျွန်မတို့သိတယ်။ အဲဒီဂူကြီးဆီ ရှင် အေးအေးလူလူလိုက်လာပြီး ဂူကြီးထဲက ကျွန်မတို့မဖတ်တတ်တဲ့ စာတွေ၊ အကွရာတွေ သင်္ကေတတွေကို ရှင်ဖတ်ပေးဖို့ပဲ။ အဲဒီအလုပ်တွေကို ရှင် လိုက်လိုက်လျော့လျော့လုပ်တာဟာ ကျွန်မတို့နဲ့ပူးပေါင်းတာပဲပေါ့။”

“အခု ... ကျုပ်ဟာ မင်းတို့ရဲ့လက်ခုပ်ထဲက ခေတ္တသွားပြီပဲ။ မင်းတို့ခိုင်းတာကိုလိုက်လျော့ပြီး မလုပ်လို့ဖြစ်ထား”

“ဟင်း ဟင်း ... အဲဒီလို အသိလေးရှိနေရင် နှစ်အသက်ရှည်မယ်”

စက်လှေက ခြင်္သေ့ချောင်းရိုးအတိုင်း စက်သံမှန်မှန်ဖြင့် ဆန်တက်လျက်ရှိသည်။ လှေဦး၌ထိုင်နေသည့် ဖိုးသူတော်မှာ လက်ရှိဖြစ်ပျက်နေသမျှကို သူနှင့်လားလားမျှမဆိုင်သည့်အလား ... ကျွန်ုပ်တို့ကို လှည့်၍မျှမကြည့်ဘဲ ပဲလှော်ကိုသာ ဖျောက်ဖျောက်ဝါးလျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကို သေနတ်နှင့်ချိန်ထားဆဲဖြစ်သော စိန်မြကြွေကို ကျွန်ုပ်က မျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်ရင်း သိလိုသည်တိုင်း မေးလိုက်ရလေ၏။

“မလွဲမရှောင်သာတဲ့ဘဝရောက်နေတော့လည်း ကျုပ်က

မင်ဗျားတို့နဲ့ ပူးပေါင်းရတော့မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီရုပ်တုနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုပတ်သက်ပြီး ... ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီရုပ်တုကိုရယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရသလဲဆိုတာ ပြောပြပါဦး”

“အင်း ... ပြောရရင်တော့ ဇာတ်လမ်းက ရှည်မယ်။ ဒီလို ... ဒီခြင်္သေ့ချောင်းဖျားက တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ တစ်ခါက တရားကျင့်နေတဲ့ ရသေ့ညီနောင်နှစ်ပါးရှိတယ်။ နောင်တော်ရသေ့က မြစကြာရသေ့ဖြစ်ပြီး ညီတော်ရသေ့က ရွှေစကြာရသေ့ဖြစ်တယ်။ သူတို့မှာ တပည့်ဖိုးသူတော်ကြီး ကံပေါ်ဆိုတာရှိတယ်။ ဖိုးသူတော်ကြီးကံပေါ်ဟာ ... ရွာနီးချုပ်စစ်ကိုလှည့်လှည့်ဆွမ်းခံပြီး ရသေ့နှစ်ပါးကို အလုပ်ကျွေးပြုနေသူဖြစ်တယ်။

တစ်ညမှာတော့ မြစကြာရသေ့ကြီးဟာ ထူးခြားတဲ့အိပ်မက်မြင်မက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ... တောနက်ထဲက ဘီလူးမောင်နှမတောင်ကိုရောက်သွားပြီး ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေနဲ့ ပိတ်ဆို့နေတဲ့ ဂူပေါက်တစ်ခုကိုတွေ့ရတယ်တဲ့ ...။

ဒါနဲ့ နောက်နေ့မနက်မှာတော့ မြစကြာရသေ့ကြီးဟာ သူ့ရဲ့အိပ်မက်ကို သူ့ညီရသေ့နဲ့ဖိုးသူတော်ကြီးတို့သိအောင် ပြောပြတယ်။ နောက် ... အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ဟုတ်၊မဟုတ် သိရအောင် သူတို့သုံးဦးဟာ တောနက်ထဲကိုတိုးပြီး ဘီလူးမောင်

နမတောင်ကို ရှာဖွေကြတယ် ...။

အဲဒီတောင်ခြေမှာ ရှေးဟောင်းနတ်ကွန်းကြီးတစ်ခုရှိပြီး ပြိုပျက်ယိုယွင်းနေတဲ့ အဲဒီနတ်ကွန်းကြီးထဲမှာ နောင်တော် ဘီလူးနဲ့ နမတော် ဂန္ထီဘီလူးမဆိုပြီး ကမ္ဘာလုံးထိုးထားတဲ့ ဘီလူးရုပ်တုနှစ်ခုကို ဒေသခံမုဆိုးတွေက စတွေ့ပြီး အဲဒီတောင်ဘီလူးမောင်နမတောင်လို့ ခေါ်တွင်ခဲ့ကြတာပဲ ...။

မြေကြာရသေ့ကြီးနဲ့ ညီတောင်ရွှေစကြာရသေ့၊ ဝိသေ့တော်ကြီးကံပေါ်တို့ဟာ လူသူအရောက်ပေါက်နည်းတဲ့ ဘီလူးမောင်နမတောင်ကိုရောက်သွားပြီး အိပ်မက်ထဲကလမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်လံရှာဖွေတော့ နဘူးချုံကြီးနဲ့ကွယ်ပိတ်ဆို့နေတဲ့ ဂူအဝကို တွေ့ရတော့တယ် ...။

သူတို့ဟာ ဂူထဲဝင်ကြည့်ကြတော့ ... အဲဒီဂူကြီးထဲမှာ ရှေးဟောင်းဂူကြီးဖြစ်ပြီး ရှေးဟောင်းရုပ်တုတွေ၊ ရှေးဟောင်းကျောက်စာတွေ၊ နံရံမှာထွင်းထားတဲ့စာတွေ၊ အကွရာတွေ၊ သင်္ကေတတွေကို တွေ့ရတယ် ...။

ရသေ့ကြီးမြေကြာက ရှေးဟောင်းစာတွေကို နည်းနည်းပါးပါးဖတ်တတ်လို့ ဖတ်ကြည့်တော့ အဲဒီဂူကြီးထဲက ရုပ်တုပစ္စည်းတွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းထောင့်နှစ်ရာကျော်လောက်

က ဝိသေ့မင်းဘုရင်မ ပန်ထွာနဲ့ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ၊ ရုပ်တုတွေလို့ ညီရပြီး ... ကျောက်သေတ္တာကြီးတစ်လုံးနဲ့ ကျောက်သေတ္တာငယ်တစ်လုံးတို့ကို တွေ့ရတယ် ...။

ကျောက်သေတ္တာကြီးထဲမှာတော့ ... ကြေးထည်၊ ငွေထည်၊ ရွှေထည် လူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေနဲ့အတူ ရှေးဦးခေတ်သုံးငွေဒဂါးတွေ၊ ရွှေဒဂါးတွေကိုတွေ့ရတယ်တဲ့ ...။

ငွေထည်၊ ရွှေထည်၊ ငွေဒဂါး၊ ရွှေဒဂါးတွေကတော့ သိပ်များများစားစားကြီး မဟုတ်ပေမယ့် အဲဒီဂူထဲက အရာဟူသမျှနဲ့ ခတ်သက်ပြီး ကျိန်စာတွေရေးထိုးထားတယ်တဲ့ ...။

ဒါကြောင့် ရသေ့ကြီးမြေကြာတို့လည်း ရွှေထည်၊ ရွှေဒဂါးတွေကိုလက်ဖျားနဲ့မတို့ဝံ့ဘဲ ဒီအတိုင်းထားလိုက်တယ် ...။

ကျောက်သေတ္တာငယ်ထဲမှာတော့ ရှေးဟောင်းပုရပိုက်ကျမ်းကြီးသုံးကျမ်းကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီကျမ်းစာတွေကို ရှေးဟောင်းသက္ကတဘာသာနဲ့ ရေးထိုးထားပြီး ရသေ့ကြီးမြေကြာက သူဖတ်တတ်သလောက်ဖတ်ကြည့်တော့ အင်မတန်ကြီးကျယ်ပြီး အံ့ဘနန်းရှိတဲ့ ရှေးခေတ်ဂန္ထီရပညာရှင်ကြီးတွေရဲ့ အစီအရင်ကျမ်းကြီးတွေဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရတယ်တဲ့။ အဲဒီကျမ်းတွေထဲက အစီအရင်တွေဟာ သသဉ္ဇူဒီပလို့ခေါ်တဲ့ ဝိဇ္ဇာရေးအတတ်တွေရဲ့

အညွန့်အဖူးတွေတဲ့ ...။

အဲဒီအခါမှာ ရသေ့ကြီးမြစကြာက ဒီလိုတွေးတယ်... အဲဒီပညာအနစ်ကျမ်းကြီးတွေထည့်ထားတဲ့ ကျောက်သေတ္တာကို မသမာသူတွေရရှိသွားရင် လောကမှာ ပေါက်ကရံလို့လူကောင်းသူကောင်းတွေအပေါ် ငှက်မျိုးစုံပေးမယ်လို့ ယူဆချင်မိတယ်။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီကျောက်သေတ္တာလေးကို တွေ့ထဲချမပြတ် တောတောင်ထဲမှာ ဒီလိုပဲလျှို့ဝှက်ထားတယ်လို့ယူဆတယ်။ သူညီတော်ရွှေစကြာရသေ့ကလည်း ဒီလိုပဲ ယူဆတယ်။ တကယ်တော့ သူတို့ရသေ့နှစ်ပါးက ကံသာ အမိုက်မှောင်တွေကုန်ခန်းနေတဲ့သူတော်စင်တွေမို့ အံ့မခန်းတဲ့ပညာတွေကို လောကီစီးပွားအတွက် အသုံးမပြုဘဲကြဘူး ...။

အဲဒီကျောက်သေတ္တာလေးကို အမက်မောကြီးမက်မောမိသူကတော့ ဖိုးသူတော်ကြီးကံပေါ်ပဲ။ ဖိုးသူတော်ကြီးကံပေါ်ဟာ ကိလေသာမကုန်ခန်းသေးတော့ အဲဒီကျောက်သေတ္တာတအားလိုချင်တယ် ...။

ဖိုးသူတော်ကြီးကံပေါ်ရဲ့စိတ်ဆန္ဒကို ရိပ်မိတဲ့ ရသေ့ညီနောင်ဟာ ဖိုးသူတော်ကြီး တောင်ခြေတောစပ်ကရွာတွေ

နံခံထွက်တုန်း အဲဒီဝိဇ္ဇာရေသိဒ္ဓိကျောက်သေတ္တာကို တောတောင်တစ်နေရာမှာ လျှို့ဝှက်မြှုပ်နှံလိုက်ကြတယ် ...။

သူတို့ အဲဒီကျောက်သေတ္တာမြှုပ်နှံတဲ့နေရာကို မှတ်သားဖို့ မြူးခြားတဲ့ရုပ်တုနှစ်ခု သွန်းလုပ်ပြီး ရုပ်တုတို့ရဲ့ခြေရင်းမှာ ဝိဇ္ဇာကျရာသင်္ကေတတွေနဲ့ ရေးမှတ်ခဲ့ကြတယ် ... ပြီးတော့ အဲဒီရုပ်တုတစ်ခုစီကို ခွဲဝေယူထားလိုက်ကြတယ် ...။

ဖိုးသူတော်ကြီးကံပေါ်ဟာ ဆန်ခံရာက ပြန်လာပြီးတဲ့အခါက ဝိဇ္ဇာရေသိဒ္ဓိကျောက်သေတ္တာကို မတွေ့လို့မေးတော့ တစ်နေရာ မှာသိမ်းထားလိုက်ပြီလို့ ရသေ့ညီနောင်ကပြောတယ်။

အဲဒီမှာတင် ဖိုးသူတော်ကြီးက အဲဒီသေတ္တာ သူ့ကိုပေးသေတ္တာဝှက်ထားတဲ့နေရာကိုပြောဖို့ တောင်းဆိုတော့တယ်။ သူ့ရဲ့တောင်းဆိုချက်ကို ရသေ့ညီနောင်က ငြင်းလည်းငြင်းရော လောဘ၊မောဟ၊မွန်နေတဲ့ ဖိုးသူတော်ကြီးဟာ သူ့ဆရာရသေ့နှစ်ပါးကို တိုက်ခိုက်တော့တာပါပဲ ...။

အဲဒီမှာ မြစကြာရသေ့ကြီးဟာ ဖိုးသူတော်ကြီးကံပေါ်ကို တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရလို့ ဒဏ်ရာတွေရပြီး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့တယ် ... သူ့ရဲ့သတင်းကို ဒီနေ့အထိ မရသေးဘူး။ ရွှေစကြာရသေ့ကတော့ ... ဖိုးသူတော်ကြီးကံပေါ်က

စားမြောင်ခဲ့တိုက်ခိုက်ရာမှာ သူက တောင်ဝေးနဲ့ပြင်းထန်နေရင်းက နှစ်ဦးလုံးဒဏ်ရာတွေပြင်းပြင်းထန်ထန်ရပြီး ကျောကြီးရဲ့အပြင်ဘက်မှာ ဒဏ်ရာကိုယ်စီနဲ့ လဲကျခဲ့ကြတယ်။

ရွှေစကြာရသေ့ရရှိတဲ့ ဒဏ်ရာကသွေးထွက်လွန်ပြီး ဆုံးသွားခဲ့ပေမယ့် ဖိုးသူတော်ကြီးကံပေါ်ကတော့ ရတနာတောင်ဝေးတုတ်ချက်မိလို့ အတွင်းကြောဒဏ်ရာနဲ့ ရုတ်တရက် သေဘူး။ အဲဒီမှာပဲ ... ဖိုးသူတော်ကြီးဟာ သူ့ရဲ့ဖြစ်ပေါ်ပေရွက်တစ်ရွက်မှာ မှတ်တမ်းတင်ရေးခြစ်ခဲ့ပြီးမှ ကွယ်လွန်ခဲ့ရတယ် ...။

မှန်ကင်းတောင်တန်းနဲ့ ဇီးပင်တောင်တန်းအကြား မူးမြစ်ထဲစီးဝင်နေတဲ့ ကျောက်ချောင်းလေးဆိုတဲ့ချောင်းတစ်ရရှိတယ်။ အဲဒီချောင်းရိုးမှာ လူသူအရောက်အပေါက် အင်မတန်နည်းတဲ့ မဲသီဆိုတဲ့ရွာလေးတစ်ရွာရှိတယ်။ အဲဒီရွာမှာ ဖိုးသူတော်ကြီး ကံပေါ်ရဲ့သား ကိုကံမြဆိုတာရှိတယ် ...။

ကိုကံမြဟာ သူ့အဖေဖိုးသူတော်ကြီးကံပေါ်ကို မတွေ့တာကြာလို့ တွေ့ချင်တာနဲ့ တစ်နေ့မှာ ခြင်္သေ့ချောင်းဖျားတောအုပ်ကြီးထဲရောက်လာတော့ ... ကံအားလျော်စွာပဲ ဘီလူးမောင်နှမတောင်ဆီ ရောက်လာပြီး အရိုးကျနေတဲ့ အလောင်း

အလောင်းကိုတွေ့ရတယ်။ အလောင်းတစ်လောင်းကိုပတ်ထားတဲ့ ပိတ်စဖြူညစ်ညစ်ကိုတွေ့တော့ ဖိုးသူတော်မှန်း ခန့်မှန်းလို့ရတယ်။ အဲဒီဖိုးသူတော်ရဲ့အလောင်းဘေးမှာကျနေတဲ့ ပေရွက်ကိုဖတ်ကြည့်မှ သူ့အဖေဖိုးသူတော်ကြီးကံပေါ်ရဲ့ အလောင်းမှန်း သိချာသွားတော့တယ် ...။

နောက် ... အဝတ်ညိုညစ်ညစ်ကြီး ပတ်ထားတဲ့ အလောင်းရဲ့အရိုးစုတွေကြားထဲမှာ တစ်မိုက်လောက်အမြင့်ရှိတဲ့ သတ္တုသွန်းရုပ်တုလေးကိုတွေ့ရတယ်။ အဲဒီရုပ်တုဟာ ဟောဒီရုပ်တုလိုပဲ ... ပါးစပ်က ငှက်နှုတ်သီး၊ လက်မောင်းလက်ရုံးတွေက ဘီလူးတစ်ကောင်ရဲ့လက်မောင်းလက်ရုံးမျိုးပဲ။ လက်တွေက ဘဲလက်၊ ခြေထောက်တွေက ဆိတ်ခွာ၊ ဒီရုပ်တုနဲ့ တူတာက ဒီရုပ်တုဟာ ယောက်ျားရုပ်တုဖြစ်ပြီး အဲဒီရုပ်တုကတော့ မိန်းမရုပ်တုဖြစ်တယ်တဲ့ ...။

ရိုးသားပြီးကြောက်တတ်တဲ့ ကိုကံမြဟာ သူ့အဖေ ဖိုးသူတော်ကြီးကံပေါ်ရဲ့ပေရွက်ကိုဖတ်ပြီး ဘီလူးမောင်နှမတောင်က ဖြစ်ကြီးဟာ ကျိန်စာတွေသင့်နေတဲ့ဂူကြီးလို့ ယုံကြည်သွားတယ်။ သူဟာ ကြောက်တတ်သူပီပီ အဲဒီရုပ်တုကို မယူလာရဲဘူး။ သူ့ရဲ့ မလနေရာဂူကြီးထဲ ပြန်ပို့ဖို့ ကြိုးစားတော့တယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ

အလောင်းတွေရဲ့အနီးမှာပဲ ဂူအဝကို ရှာတွေ့ပြီး ... အဲဒီရင်ထဲ
လေးကို ဂူကြီးထဲသွားထားလိုက်တယ်။ သူဟာ ဂူကြီးထဲ
ရွေ့ထည်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ရွှေဒဂါး၊ ငွေဒဂါးတွေတွေ့ပေမယ့် မယူခဲ့ဘူး
မယူလာခဲ့ဘူး။ ဂူအပြင်ပြန်ရောက်တော့ အရိုးကျနေတဲ့အလောင်း
နှစ်လောင်းကို တွင်းချိုင့်တစ်ချိုင့်ထဲထည့်ပြီး ကောင်းကောင်း
မွန်မွန်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သေးတယ် ...။

ကိုကံမြဲဟာ မဲသီရွာပြန်ရောက်တော့ သူ့မိန်းမနဲ့ ရွာသူ
ရွာသားတွေကို သူ့ရဲ့အတွေ့အကြုံပြောပြခဲ့တယ်။ ရိုးသားလွန်းပြီး
အင်မတန်ကြောက်တတ်တဲ့ ရွာသူရွာသားတွေဟာ ထူးဆန်းတဲ့
ရုပ်တုနဲ့ ရွှေဒဂါး၊ ငွေဒဂါးတွေ ကိုကံမြဲမယူလာတာကိုပဲ ဝိုင်ဒီ
ဝမ်းသာနေကြတယ်။ အဲဒါတွေသာ ယူလာရင် ကျိန်စာကြီးဟာ
သူတို့ရွာကိုပါလာပြီး တစ်ရွာလုံးကျိန်စာသင့်မှာကို ကြောက်နေ
ကြတယ်။ အဲဒီ မဲသီရွာက ရွာသူရွာသားတွေဟာ ရိုးအလွန်းတော့
နတ်တို့၊ စုန်းတို့၊ ကျိန်စာတို့ဆိုတာတွေကို အင်မတန်ကြောက်
ကြတယ် ...။

အဲဒီမဲသီရွာဟာ အရင်ကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်ကြ
တဲ့ရွာပဲ။ ရွာရဲ့အစွန်မှာ ဟိုး ... ရှင်ဘုရင်တွေလက်ထက်က
လယ်ပိုင်ချောင်းပိုင်တစ်ဦးတည်ထားတဲ့ စေတီလေးနဲ့ သစ်သား

ကျင်းကြီးရှိတယ်။ နောက် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာတော့ ပြုပြင်
ဆည်းမရှိတာနဲ့ စေတီလေးဟာလည်း ယိုယွင်းပြီး နောက်ပိုင်း
အုတ်ပုံသာသာပဲ ရှိတော့တယ် ...။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးတဲ့ကျောင်းထိုင်ကိုယ်
တော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူသွားပြီးတဲ့နောက် ရွာသားတွေထဲက
လူငယ်တစ်ယောက်လည်း မရှိ၊ အခြားဒေသကကိုယ်တော်တွေလည်း
လာခြင်းမရှိတော့ ဘုန်းကြီးမဲ့ပြီး သာသနာကို စောင့်ရှောက်သူ
ဖြစ်ခဲ့ရာက နှစ်တွေကြာတော့ ရွာသူရွာသားတွေလည်း ဘုရား
ဆားမေ့ပြီး နတ်တို့၊ ရုက္ခစိုးတို့ ... စတဲ့ သူတို့ တန်ခိုးရှင်လို့
တတ်မှတ်ထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မျက်စိမှိတ်ကိုးကွယ်ကြတော့
တယ် ...။

အဲဒီအချိန်မှာ အဲဒီရွာကို ကျွန်မတို့အုပ်စုရောက်သွားတော့
တယ် ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ဤနေရာတွင် စိန်မြကြည်က သူ့စကားသူကဘောကျ
တဟင်းဟင်းရယ်မောလျက်ရှိရာ သူမ၏ရယ်မောသံမှာ
အင်ကဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အတွက် ကရဝိက်သံ၊ ကြိုးကြာသံအ
ဘေးထင်မိမှားသာယာဖွယ်ဖြစ်သလောက် ယခုမှာမူ ဘီလူးရယ်
မကောင်းဆိုးဝါးရယ်သံဟုသာ ထင်မိပါတော့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာတာလဲ ဒီအထဲမှာ ကိုယ်ကျိုးရှာဖွဲ့သက်သက်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ .... အလယ်ရိုးမတစ်ကြောက မှန်ကင်းတောင်တန်း၊ ဖီးဖြူတောင်တန်း၊ ဖီးပင်တောင်တန်း၊ ကြက်ဟောင်းတောင်တန်းတစ်လျှောက်နဲ့ တောင်သုံးလုံးတောင်တစ်ဝိုက်တစ်ရှေးတုန်းက ပုဂံခေတ်မတိုင်မီကတည်းက ရှေးဟောင်းမြို့ကြီးရှုခွဲဖူးသလို ... ဝိဇ္ဇာဇော်ကျီတပည့်တို့ပါ ကျက်စားခဲ့တယ်ဆို ကျွန်မတို့အဖွဲ့ ယုံကြည်တယ်။ အဲဒီလိုယုံကြည်ရတာကလည်း ကျွန်မတို့ရဲ့အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကြီး ရှိန်းစက်ရောင်ရဲ့ဆီမှာ ရှေးဟောင်းပရိုဂရမ်မှတ်တမ်းတွေ ရှိနေလို့ပဲ”

“ဒါနဲ့ပဲ ခင်ဗျားတို့က ရှေးဟောင်းရတနာတွေကို လိုက်ရှာရောဆိုပါတော့?”

“ဟုတ်တယ် ... ခြင်္သေ့ချောင်းဖျားက တောအုပ်ဘက်နဲ့ မဲသီရွာဘက်ရယ်၊ ဖီးပင်တောင်ကြောပေါ်မှာရယ် ... အဲဒီဒေသဝန်းကျင်မှာ အင်မတန်ထူးခြားပြီး တန်ဖိုးရှိတဲ့ ဂန္ထီရကျောက်သေတ္တာတစ်လုံးရှိတယ်လို့ သတင်းကြားရတာနဲ့ အဲဒီဂန္ထီရကျောက်သေတ္တာကိုရှာဖွေဖို့ လောဘသားတစ်စုဟာ ခြေရာခံလာကြရင်း မဲသီရွာကိုရောက်လာကြရတယ်ဆိုပါတော့?”

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

“ဘယ်လိုခြေရာခံတာလဲ”

“ခြင်္သေ့ရှေ့မှောက် ဘီလူးရောက်၊ ကညင်သုံးထောက် ညောင်တစ်ထောက်၊ ကျောက်ဂူကိုစမ်း ကမ္ဘာလွှမ်း လို့ဆိုတယ်။ ဒီစကားပေါ်တာ ကြာပြီ ... ပုဂံခေတ်လောက်ကတည်းကလို့ဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစကားရဲ့အဓိပ္ပါယ်ကို ဘယ်သူမှ မဖော်နိုင်ကြဘူး။ ကျွန်မတို့အဖွဲ့လည်း အဓိပ္ပါယ်ဖော်ဖို့ကြိုးစားရင်း အသတိစိတ်မှာ ကျွန်မတို့အဖွဲ့ဟာ ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေကြတယ် ...။

အဲဒီလို ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေရာက မဲသီရွာရောက်တော့ ကိုက်မြဲရဲ့ဆီကနေ သတင်းစကားစကြားခဲ့ရတယ်။ ကိုက်မြဲရဲ့အဖေ ဒိုးသူတော်ကြီးကံပေါ်ရေးခဲ့တဲ့ ပေစာထဲမှာ အဲဒီဂန္ထီရကျောက်သေတ္တာရဲ့အကြောင်းရယ်၊ ဘီလူးမောင်နှမအောင်က ကျိန်စာသင့်ဂူကြီးအကြောင်းရယ်၊ ထူးခြားတဲ့ ရုပ်တုလေးတွေအကြောင်းရယ်ပါတော့ အဲဒါတွေဟာ ကျွန်မတို့အဖွဲ့အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့သတင်းတွေပါပဲ ...။

ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မတို့အဖွဲ့ဟာ ကိုက်မြဲဆီကနေ ဘီလူးမောင်နှမတောင်သွားရာလမ်းကို သေချာမေးမြန်းပြီး ခရီးထွက်ခဲ့ကြတယ် ...။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ခြင်သုံးချောင်းဖျားက တောနက်ကြီးထဲဝင်ခဲ့ကြပြီး ဘီထု
မောင်နှမတောင်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိတော့ ... ကညင်သုံးပင်
ညောင်မင်ကြီးတစ်ပင်ရှိရာဘက်က ကျောက်တောင်တန်းနေ
ကျင်မှာ ကျောက်ဂူရဲ့အဝကို ရှာဖွေတွေ့ရှိရတယ်။ ဒါနဲ့
ကျောက်ဂူထဲဝင်ခဲ့ကြတော့ ထူးဆန်းတဲ့ရုပ်တုမျိုးစုံနဲ့ ရှေးဟောင်း
ကျောက်စာတွေ၊ နံရံရေးစာအက္ခရာသင်္ကေတတွေရယ်၊ ရွှေထည်
ငွေထည်၊ ရွှေဒင်္ဂါး၊ ငွေဒင်္ဂါးတွေထည့်ထားတဲ့ ကျောက်သေတ္တာ
ကြီးရယ်ပဲ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်မတို့လိုချင်တဲ့ ဂန္ထီရကျောက်သေတ္တာ
ကိုတော့ မတွေ့ရဘူး။ ပြီးတော့ ... ကိုက်မြဲပြောတဲ့ ထူးဆန်း
ရုပ်တုကိုလည်း မတွေ့ရဘူး ...။

ကျွန်မတို့အဖွဲ့ဟာ ရွှေထည်၊ ငွေထည်တွေနဲ့ ရွှေဒင်္ဂါး၊ ငွေ
ဒင်္ဂါးအနည်းအကျဉ်းကိုတော့ ရခဲ့ကြတယ်။ တကယ်လိုချင်တဲ့
ဂန္ထီရကျောက်သေတ္တာကိုတော့ မရသေးဘူး ...။

ကျွန်မတို့ ယူဆတာက အဲဒီဂန္ထီရကျောက်သေတ္တာနဲ့
ရသေ့နှစ်ဦးသွန်းလုပ်ခဲ့တဲ့ ရုပ်တုနှစ်ခုဟာ ဆက်စပ်မှုရှိမယ်လို့
ယူဆတယ် ... ဒါကြောင့် အဲဒီရုပ်တုနှစ်ခုကို သတင်းအနံ့
ပြီး ရှာဖွေနေကြတာပဲ ...။

ရုပ်တုတစ်ခုဟာ မြစ်ကြောရသေ့ကြီးနဲ့ပါသွားတယ်လို့ သိ

လို့ အဲဒီရသေ့ကြီးကို နယ်စပ်တမူးဘက်အထိ သွားရှာပြီး အခု
ပြန်လာကြရင်းက ကံကောင်းချင်တော့ ရှင်တို့နဲ့ဆုံပြီး ဟောဒီ
ရုပ်တုလေးကိုရခဲ့တာပါပဲ။ ဒါကလည်း ရှင်ရဲ့ မအူမလည် မပါး
မနပ်မှုကြောင့်ပါပဲ ... ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“တော်စမ်းပါ ... မင်းရဲ့ ဇာရှက်မရှိမြူဆွယ်ခဲ့တဲ့ မာယာ
ကြောင့်ပါ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ဒီမှာရှင် ... စာရေးဆရာဆိုတဲ့
လူကြီးရဲ့ ... ခြင်သုံးတွေ၊ ကျား၊ ကျားသစ်တွေရဲ့ အစွမ်းထက်တဲ့
လက်နက်ဟာ အစွယ်နဲ့ ခြေသည်း၊ လက်သည်းတွေပဲ။ ဆင်ရဲ့
အစွမ်းထက်တဲ့လက်နက်ဟာ နှာမောင်း၊ အစွယ်နဲ့ ခွန်အားပဲ။
မိန်းမတွေရဲ့အစွမ်းထက်တဲ့လက်နက်ဟာ မာယာပဲ ... သိရဲ့
လား ... ဟား ဟား ဟား”

“တောက်”

ကျွန်ုပ်မှာ မိန်းမယုတ်တစ်ယောက်၏ လှည့်ဖြားခြင်းခံရ
သဖြင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကဲ့သို့ လူအဖိုးတန်တစ်ဦး ဆုံးရှုံးခဲ့ရ
သလို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း အကျဉ်းသားဘဝရောက်ကာ
ဆိုမိန်းမယုတ်၏လှောင်ပြောင်ခြင်းခံနေရသည့်အတွက် စိတ်ထဲ
တွင်မခံချီမခံသာဖြစ်လျက် ကြိုတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်နေရတော့၏။

“နေပါဦး... ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဘယ်လိုက်ရမှာလဲ”

“ကျွန်မတို့ရဲ့ဆရာကြီးဟာ မဲသီရွာမှာ ကျွန်မတို့အဖွဲ့ ပြန်အလာကိုစောင့်နေတယ်။ ခြင်္သေ့ချောင်းဖျားရောက်ရင် မဲသီ ရွာဆီ ဆက်သွားရမယ်။ ရှင့်ကို ဆရာကြီးနဲ့တွေ့ပေးရမယ် ဆရာကြီးရဲ့ရှေ့မှောက်ရောက်ရင်တော့ ဟောဒီရုပ်တုရဲ့အောက် က အကွရာသင်္ကေတတွေကို ရှင် ဘာသာပြန်ရမှာပဲ။ ကျွန်မတို့ အဖွဲ့နဲ့သာ ရှင် လိုက်လျောညီထွေနေပါ... ရှင့်အတွက် အကန့် မယုတ်စေရပါဘူး။ ဆန့်ကျင်ပြီး ပေကတ်ကတ်လုပ်ရင်တော့ ရန်နိုင်စိုးသွားတဲ့လမ်းအတိုင်း ရှင်မြန်းရမယ် မှတ်။ နောက်ဦး ကျွန်မသဘောကျအောင် နေမယ်ဆိုရင် ရှင်သဘောကျတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ပြုစုယုယမှုတွေကို ဆုလာဘ်အဖြစ်ရမှာပေါ့ရှင် ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“တော်စမ်းကွာ ... တောက်”

“ဟား ဟား ဟား ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ကျွန်ုပ်မုန်းတီးလှသော အယုတ်တမာမ၏ လှောင်ရယ်သံ ကား ခြင်္သေ့ချောင်းဝန်းကျင်ဝယ် ပျံ့နှံ့ပဲ့တင်ထပ်လျက် ...။

အခန်း(၃)

- ရုန်းမလွတ်သာ
- ရောက်ဖူးခဲ့တဲ့ ရွာကလေး
- ရိုန်းစက်ရောင်၏လှည့်ကွက်
- စွန့်ပုံသူ
- တစ်ခုတည်းသော ဆုံမှတ်သို့

အခန်း(၃)

ကျွန်းမလွတ်သာ

“အဲဒါ ပန်းသာမြိုင်ပေါ့”

ကျွန်ုပ်တို့၏မော်တော်လေးသည် တောမက မြို့မကျ သာမြိုင်မြို့လေးကိုကျော်ဖြတ်ခုတ်မောင်းခဲ့ရာ ... စိန်မြကြည် ညွှန်ပြသဖြင့် ... ပန်းသာမြိုင်ကိုငေးကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်တို့ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကို သတိရလျက်ရှိတော့၏။

“အင်း ... ဒီပန်းသာမြိုင်မြို့လေးက ခင်ယုဝေခွဲ ဖူးပုံပေ တို့လည်း ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးပြန်အလာကို မျှော်တော်စော့ မောနေလောက်ကြရာပေါ့”

ကျွန်ုပ်သည် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကို သတိရတိုင်း ...

အိကိုယ်ကိုခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင်ဖြစ်နေရတော့သည်။

ပန်းသာမြိုင်ကိုကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီးနောက် တစ်နေ့ကုန် ခုတ် မောင်းလာခဲ့သော မော်တော်လေးမှာ ညနေစောင်းတွင်မှ ချောင်း နားရေတိမ်ပိုင်းသို့ရောက်ရှိသွားတော့၏။

ခြင်သို့ချောင်းဖျားမှာ တောတောင်ညိုညိုထဲတွင် ဖြစ် ကာ ... ကျွန်ုပ်တို့သည် မော်တော်ပေါ်မှဆင်းလျက် ကမ်းစပ်နှင့် နီးမဝေးမြေမာမာပြန့်ပြန့်ပြူးပြူးနေရာမှာပင် ရွက်ဖျင်တဲများ ဆိုးပြီးနောက် ... မော်တော်သမားနှစ်ယောက်က ညစာချက် ပြုတ်လေတော့၏။ အနီမော်တော်သမားတို့မှာ ဆရာကြီးရှိန်း ကော်ရောင်၏တပည့်များပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။

ထမင်း ဟင်း ချက်ပြုတ်စားသောက်ပြီးနောက် ... ကျွန်ုပ် နှင့်ဖိုးသူတော်လေးတို့အတွက် သီးခြားသတ်မှတ်ပေးထားသော ခွက်ဖျင်တဲထဲဝင်ကာ အိပ်စက်ဖို့ပြင်ရတော့၏။

လွန်စွာ စကားနည်းပုံရသော ဖိုးသူတော်လေးမှာ ကျွန်ုပ် ကိုတာမှမပြောဘဲ တစ်ဖက်သို့စောင်းကာအိပ်လျက်ရှိတော့၏။

“အင်း ဒီည အားလုံးအိပ်ပျော်နေတုန်းမှာ ငါ လစ်ပြေး လေမဲ့ပဲ ... အဲဒီလို လစ်ပြေးလို့ရောဖြစ်ပါ့မလား ... ငါက ဒီတော ဒီတောင်ကိုကျွမ်းတာမဟုတ်ဘူး၊ တော်ကြာ တောထဲ

၁၇၂ ○ စိတြာဂါ

မှာ တစ်လည်လည်ဖြစ်ပြီး ... အစာငတ်၊ ရေငတ်နဲ့ သေလား။ ကျားစား၊ ဝက်ဝံစားပဲမိလား မဆိုနိုင်ဘူး”

ကျွန်ုပ်သည် မာယာကေရီစိန်မြကြည်တို့၏ လက်မှလွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ... စိတ်ထဲမှကြံစည်စိတ်ကူးလျက်ရှိလေ၏။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်... အခြားလမ်းကမသွားဘဲ ခြင်္သေ့ချောင်းရိုးအတိုင်းလိုက်သွားရင်တော့ ပန်းသာမြိုင်ကို ရောက်မှာပဲ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိန်မြကြည်တို့ရဲ့လက်ထဲမှာတော့ ငါ့ရဲ့ဘဝအဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ ငါ့ရဲ့ပညာတွေကိုလည် သင်းတို့အတွက် အသုံးမချနိုင်ဘူး။ သင်းတို့ရဲ့လက်ကလွတ်အောင် ရုန်းရမယ် ပန်းသာမြိုင်ကိုရောက်မှ ခင်ယုဝေတို့ကို ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးရဲ့ အကြောင်း ပြောပြရမှာပဲ”

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အားလုံးအိပ်မောကျမည့် ဧည့်နက်သန်းခေါင်အချိန်ကိုစောင့်စားလျက်ရှိတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ရှိစခန်းချနေသောနေရာမှာ တောဂနိုင်းကြီးထဲတွင်ဖြစ်ရာ ... တောတွင်းညဉ့်၏တိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့်အတူ ... ချေဟောက်သံဆတ်တစ်သံတို့ကိုခပ်သဲ့သဲ့ကြားရသည့်အပြင် ... ပုစဉ်းရင်ကွဲတို့၏ တကျည်ကျည်မြည်သံကိုပါ အဆက်မပြတ်ကြားနေရတော့၏။ အဝေးဆီမှ ကျားဟိန်းသံသဲ့သဲ့ကြားရလျှင်မူ တစ်တော

တစ်တောင်လုံး အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်သွားလေ့ရှိတော့သည်။

သန်းခေါင်ယံသို့ရောက်လာသည်တွင် ... ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှ အသာလူးထဲထလိုက်လေ၏။ ဖိုးသူတော်လေးမှာမူ အူအပင်ကင်းစွာ ဟောက်ရွှံ့များပင်နေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် လေးဖက်ထောက်လျက် ရွက်ဖျင်တဲလေး၏ အဝသို့ ချဉ်းကပ်ကာ ဖျင်တံခါးရွက်ကိုအသာလှုပ်ပြီး ... ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ရွက်ဖျင်တဲသုံးတဲကို ဖိုခနောက်ဆိုင်ထိုးထားပြီး ယင်းတဲသုံးတဲ၏ အလယ်၌မီးလင်းဖိုဖိုထားကာ ... ဂေါ်ရခါးကြီးရာဂျူးနီမှာမားကောက်ကြီးကို အသင့်အနေအထားဖြင့် တိုင်လျက် ကင်းစောင့်နေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

ရာဂျူးနီသည် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ရွက်ဖျင်တဲကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်ပြုပြီး ထိုင်နေရာ ကျွန်ုပ်မှာလှုပ်ရှားရခက်နေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် တာဝန်ကျေပွန်လှသော ဂေါ်ရခါးကြီးကို စိတ်ပျက်စွာစောင့်ကြည့်နေစဉ် နာရီဝက်ခန့်အကြာ၌ အညောင်းဆန့်လိုက်ပြီးထိုင်ရာမှထလိုက်လေ၏။ သူသည် တစ်ချက်သမ်းဝေပြီးနောက် ဆီးခုံနေရာကိုလက်ဖြင့်တစ်ချက် နှစ်ချက်နှိပ်ကာ လက်ထဲမှမားလွတ်ကို ခါး၌ချိတ်ဆွဲထားသည့် မားအိမ်ထဲထိုး

သွင်းလိုက်ပြီးလျှင် ... ရွက်ဖျင်တဲနစ်ခုအကြားမှဖြတ်ကာ မှောင်ရိပ်ထဲရှိ ချုံကြီးတစ်ခု၏နောက်သို့ဝင်သွားတော့သည်။

“အင်း ... သင်း တပိုတပါးသွားတာပဲဖြစ်မယ်၊ ဒါဟာ ငါ့အတွက် အခွင့်အရေးပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံဘဲ ... ရွက်ဖျင်တဲအတွင်းမှထွက်ကာ ... ကျွန်ုပ်တို့၏ရွက်ဖျင်တဲနောက်ဘက်ရှိ မှောင်ရိပ်ထဲသို့ခြေသံမကြားအောင် ဝင်လိုက်တော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် သစ်ပင်ချုံပုတ်ကြီးများကို ခြေသံလုံလုံဖြင့်ကျော်ဖြတ်ကာ ခြင်္သေ့ချောင်းကမ်းစပ်ဆီ ရောက်လာခဲ့လေ၏။

လဆုတ်လ၏လရောင်သည် မှိန်ပျံဖြာကျလျက်ရှိပြီး ချောင်းဦးရေပြင်သည် မှောင်ရိပ်ထဲတွင် တသွင်သွင်လှုပ်ခတ်စီးဆင်းနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ချောင်းစပ်တစ်နေရာ၌ ကြိုးချည်ဆိုက်ကပ်ထားသည့် မော်တော်အနီးသို့ချဉ်းကပ်ကာ ကျွန်ုပ်ယူဆောင်သွားလိုသည့် လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ လှေဝမ်းထဲတွင်ရှိလို့ရှိငြားရှာဖွေကြည့်ရန်ကြံရွယ်လိုက်လေ၏။

စက်လှေသမားတို့မှာ ရွက်ဖျင်တဲတစ်ခုအတွင်း ကုလား

သကုလားမောအိပ်စက်နေကြပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ချအပ်ချဖြင့် မော်တော်ပေါ်တက်ကာ စူးစမ်းရှာဖွေရာ မော်တော်၏မိင်း၌ မှိန်းတစ်လက်နှင့်ဓားမြှောင်တစ်လက်ကိုတွေ့ရလေ၏။

ပဲ့စင်၏အမိုးမျက်နှာကြက်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော လက်နှိပ်ဆက်မီးကိုပါ ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် မော်တော်ပေါ်ပြန်ဆင်းခဲ့ပြီး ... ချောင်းကမ်းစပ်အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဓားမြှောင်ကိုခါးကြား၌ထိုးကာ လက်ယာဘက်ထဲတွင် မှိန်းကိုကိုင်ဆွဲလျက် ... လက်ဝဲလက်ထဲမှလက်မိတ်ဖိမ်းဖြင့်ထိုးပြီး မြေပါးကင်းပါးကြည့်ကာ လျှောက်လာတော့၏။

“အင်း ... မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ငါပျောက်တာကိုသိသွားနဲ့ စိန်မြကြည်တို့ တောနင်းရှာတော့မယ်၊ ဒီညအဖို့တော့ ငါတို့ ချောင်းကမ်းစပ်အတိုင်းလျှောက်သွားလို့ရပေမယ့် မနက်ကျမိတော့ ချောင်းကမ်းစပ်နဲ့ဝေးဝေးကနေ ခရီးနှင်ရမှာပဲ”

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် တစ်ညလုံးခရီးပြင်းနှင်ခဲ့တော့၏။

‘ထုံး ထုံး ထုံး ထုံး’

ကျွန်ုပ်သည် မော်တော်၏အင်ဂျင်စက်သံကို သဲ့သဲ့ ကြားရသည်နှင့်ချောင်းကမ်းစပ်ရှိ ချုံကြီးတစ်ခု၏နောက်သို့ ဝင်ရောက်ကာ ပုန်းခိုလိုက်ပြီး ... ချောင်းမြောင်းစောင့်ကြည့်နေခဲ့လေ၏။

ခဏချင်းမှာပင် မော်တော်သည် ချောင်းရိုးအတိုင်း စက်သံမှန်မှန်ဖြင့် ခုတ်မောင်းစုန်ဆင်းလာသည်တွင် ... ဦးပိုင်ကြီးတစ်ပင်အပေါ်သို့ စိန်မြကြည်သည် ခက်ထန်မှာကျောသောမျက်နှာဖြင့် ခါးထောက်ရပ်ကာ ချောင်းကမ်းဝဲယာအနံ့ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် စူးစူးကြည့်ရှုရှာဖွေလာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မော်တော်ကျော်သွားမှ စိတ်အေးလက်အေးဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ရာ ... စိန်မြကြည်တို့မှာချောင်းရိုးအတိုင်း မော်တော်ကိုစုန်ဆန်ခုတ်မောင်းကာ ကျွန်ုပ်ကိုရှာဖွေနေတော့သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ချောင်းရိုးအတိုင်းသတိဖြင့် ခရီးနှင့် ချောင်းတစ်နေရာချောင်းစပ်ရှိ ဝါးရုံတောအနီးတွင် တောဝက်တစ်ကောင်နှင့် ပက်ပင်းတိုးသဖြင့် လေအောက်မှကွင်းရှောင်ကာ ခရီးဆက်ခဲ့ရလေ၏။

တစ်နေရာတွင်မူ ကျွန်ုပ်သည် ... တောငှက်ပျောပင်များကိုတွေ့သဖြင့် ငှက်ပျောသီးမှည့်တို့ကို တစ်ဝစားကာ ဟာနေသည့် ဝမ်းကိုဖြည့်ခဲ့ရသေးသည်။

ညနေစောင်းလုလုတွင်မူ ချေတစ်ကောင်နှင့်ပက်ပင်းတိုးများ ... ချေဖိုလေးမှာ ကျွန်ုပ်ကိုလန့်ဖျပ်ပြီး တောထဲသို့ဝင်ပြေးသွားတော့၏။

သို့ဖြင့် ညသို့ရောက်လာသည်တွင် ကျွန်ုပ်သည် သဒီပင်ကြီးတစ်ပင်အပေါ်သို့ နွယ်ကိုခိုတက်ပြီး ညအိပ်အနားယူရလေ၏။

ထို့နောက် နောက်နေ့တစ်နေ့လုံး ချောင်းရိုးအတိုင်းခရီးဆက်ခဲ့ရာ ... စိန်မြကြည်တို့၏မော်တော်အရိပ်အယောင်ကို မ

မြင်ရတော့သလို ... တောသည်လည်း ပါးပါးလာပြီး ... ခြေဖုန်းဆိုးမြေတို့ကိုဖြတ်သန်းလာရတော့သည်။

နောက်ဆုံးဝယ် ကျွန်ုပ်သည် အစာငတ်ရေငတ်ဖြင့် ... ဖုန်းဆိုးမြေနှင့် ကိုင်းတောတို့ကိုဖြတ်သန်းလာခဲ့ရာ ညနေစောစော လူလူတွင် ပန်းသာမြိုင်မြို့လေးအနီးသို့ရောက်ရှိလာပါတော့

ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဖုန်များ သဲများ ပေကျံလျက် သလို အဝတ်အစားတို့မှာလည်း ပေကျံစုတ်ပြတ်လျက်ရှိတော့သည်။ တောထဲတောင်ထဲတွင် ဆူးချုံများတိုးခဲ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ကုတ်အင်္ကျီမှာ လက်မောင်းနေရာ၊ ပခုံးနေရာတို့၌ စုတ်ပြတ်ပြီး ကိုင်းတော၊ ဆူးတောတို့ရှိရာ ဖုန်းဆိုးမြေကိုဖြတ်သန်းသဖြင့် သတ္တလတ်ဘောင်းဘီရှည်၏အနားတို့မှာလည်း ဖွာလာကြစုတ်ပြနေတော့သည်။

သို့ဖြင့် နွမ်းလျှော့ မြို့အခြေသို့ကပ်မိသော ကျွန်ုပ်သည် ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲမှ ဖိုက်ဆံအိတ်ကိုစမ်းလိုက်ပြီးနောက် မြို့အစွန်၌ အကြော်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွေ့သည်နှင့် ... ဆိုင်ထဲထဲထိုင်ပြီး အကြော်စုံကို တဝစားလိုက်တော့၏။

အကြော်သည် မိန်းမကြီးသည် မုန့်နယ်ရင်း ကျွန်ုပ်၏ အကဲခတ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ... ဗိုက်အတော်ပြည့်သွားပြီ

သော ကျွန်ုပ်သည် ရေခွေးကြမ်းကိုငဲ့သောက်လိုက်ပြီးနောက် ကျသမျှငွေကို ရှင်းပေးလိုက်လေ၏။

“အဒေါ် ... ဒီမြို့က မခင်ယုဝေတို့အိမ်က ဘယ်နားမှာလဲဗျာ သူ့ယောက်ျားက သစ်တောဝန်ထောက်လေ”

“ဪ ... ဟို ... သေသွားတဲ့ ဝန်ထောက်ရဲ့ မိန်းမလား ဒီလမ်းရဲ့အဆုံးမှာနေတယ်ကွယ် ... ဒီလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွား ... လမ်းဆုံးရင် ချောင်းကမ်းစပ်က ကုန်းမြင့်လေးမှာ ခြံခတ်ထားတာတွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ခြံထဲမှာတိုက်ပုလေးတစ်လုံးရှိတယ်၊ အဲဒါ မုဆိုးမလေး ခင်ယုဝေရဲ့အိမ်ပဲ”

အဒေါ်ကြီးက အကြော်ပန်းကန်ကိုသိမ်းရင်းမှ ကျွန်ုပ်ကို အကဲခတ်သလိုကြည့်လိုက်ပြန်ကာ စပ်စုသလို မေးလိုက်သေးသည်။

“ငါ့တူက ခင်ယုဝေနဲ့ ဘာတော်သလဲကွယ်”

“သူ့ယောက်ျားရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ ... မတွေ့တာကြာလို့ လာလည်တာဆိုပါတော့”

အကြော်သည် အဒေါ်ကြီးမှာ ... ခြံနှင့်တိုက်နှင့်နေသော ဝန်ထောက်ကတော်ဟောင်း မုဆိုးမလေးထံ လာလည်သည်ဆိုသော စုတ်ပြတ်နေသည့် ကျွန်ုပ်ကို အံ့သြသလိုငေးကြည့်လျက်

ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်သည် ယင်းအဒေါ်ကြီးညွှန်ပြသည့် လမ်းအတိုင်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ပါတော့၏။

ခြင်္သေ့ချောင်း၏ ရေပြင်ပေါ်သို့ ဆည်းဆာရီနေခြင်းကို ပက်ဖျန်းလျက်ရှိသလို ချောင်းရေပြင်ကိုဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လှောင် ရှိသော လေအေးအေးလေးကလည်း ချောင်းကမ်းစပ်မှကိုင်ဆောင် တို့ကိုတိုးဝှေ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ကိုအေးမြစွာထွေးဖက်လိုက်လေ ၏။

ပင်ပန်းခွမ်းလှလျက်ရှိသောကျွန်ုပ်သည် ... ဆည်းဆာ လေပြည်အေးအေးလေးကြောင့် ... အတန်ငယ်လန်းဆန်းသွား သော်လည်း ... ဤပန်းသာမြိုင်တွင် စိန်မြကြည်တို့၏ လူများ နေရာအနံ့ရှိနေနိုင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်အား သူတို့တွေ့သွားမည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်လျက်ရှိရာ လေပြည်လေညင်း၏ရသာကို စိတ်အေးချမ်း မြေ့စွာ မခံစားနိုင်ဘဲ လမ်းဆုံးဆီသို့သာ အားစိုက်လျက် သုတ် ခြေတင်နေရတော့၏။

အကြော်သည်မိန်းမကြီးညွှန်ပြသည့်အတိုင်း လမ်းလေး ၏အဆုံးသို့ရောက်သောအခါ ချောင်းကမ်းစပ်မှ ကုန်းပိုမိုထက် တွင် သင်္ဘောစွာခြံဝင်းခတ်ထားသည့် တိုက်ပုလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။

ယင်းတိုက်ပုလေး၏ရှေ့တွင် ရာလေးစက်ဘီးတစ်စီးရပ် ထားပြီး တိုက်တံခါးရော ပြတင်းတံခါးချပ်တို့ကိုပါ ဖွင့်ထားရာ တိုက်အိမ်လေးထဲတွင် ခင်ယုဝေတို့ရှိနေသည်မှာ သေချာသ ဖြင့် ... ကျွန်ုပ်မှာ များစွာအားတက်သွားရတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် တိုက်အိမ်လေးဆီ အကုန်ခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး နောက် ... ခြံတံခါးကိုတွန်းဖွင့်ကာ ခြံဝင်းလေးထဲသို့ လှမ်းဝင် လာခဲ့ပါတော့၏။

ညနေရီသည် အတန်ငယ်ရင့်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ... တိုက် အိမ်လေးထဲတွင် အမှောင်လွှမ်းလျက်ရှိချေပြီ ... တိုက်အိမ်လေး ၏ တံခါးဝတွင် ကျွန်ုပ်ရပ်လိုက်စဉ် ... နောက်တွဲဆံထုံးလေး ထုံးထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်ကိုကျောခိုင်းလျက် ထုတ်တန်းမှဆွဲထားသော ... မှန်အိမ်ကိုမီးထွန်းညှိလျက်ရှိလေ သည်။

သူမသည် မှန်အိမ်မီးစာကို အနည်းငယ်မြှင့်လိုက်ပြီး နောက် ... နောက်ဘက်သို့လှည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့မြင်သွား တော့၏။

“အို”

အသက်အစိတ်ခန့်ရှိသော အမျိုးသမီးမှာ ပဒုမ္မာအင်္ကျီ

သနပ်ခါးရောင်လေးနှင့် ပိတောက်ခြောက်ရောင်ပေါ်တွင် အနက်ရောင်အဆင်ကွက်များပါသည့် ချိုတ်ထဘီကိုသပ်ရပ်စွာ ထင်စားထားရာ ... သူမ၏အသက်အရွယ်နှင့် ရုပ်ရည်ကိုအကဲခတ်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူမမှာ မခင်ယုဝေပင်ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ်ယူဆလိုက်တော့၏။ သူမက ကျွန်ုပ်ကိုအံ့ဩမှင်တက်မိသလို ကြည့်နေစဉ် အိမ်အတွင်းခန်းထဲမှ မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးထွက်လာလေသည်။

သူမမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ပင်ပြည့်ပုံမပေါ်သေးဘဲ နုပျိုလှပကာ ရှန်သားအင်္ကျီလက်ပြတ်လေးနှင့် ဘရိုက်တံလုံချည်ဖွင့်ရိုက်ကိုချပ်ယပ်စွာဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် နုပျိုဖွံ့ထွားသည့်အလှမှာ ထင်းထင်းလင်းလင်းပေါ်လွင်လျက်ရှိတော့သည်။ ယင်းမိန်းမပျိုလေးသည်လည်း ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သည်နှင့် အံ့အားသင့်ကာ လှမ်းလက်စခြေလှမ်းပင် တန့်သွားတော့သည်။

“အို ... ရှင်”

“ဤ အဂ္ဂပါ ... ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးရဲ့ မိတ်ဆွေပါ”

“အို ... ဟုတ်လား”

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး၏ အမည်ကိုကြားသည်နှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးစလုံးမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြတော့သည်။

“ဟို ... ဟို ... ကိုရန်နိုင်စိုးရောဟင်”

“သူ လမ်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်”

“ရှင် ... လမ်းမှာ ဟုတ်လား”

“ဒီ ဒီလိုပါ ကျုပ်နဲ့သူ ရန်ကုန်ကလာခဲ့တာ လေးငါးရက်လောက်ရှိပြီ ... လမ်းခရီးမှာ ဘေးဒုက္ခတွေတွေ့ခဲ့ပြီး ... သူကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သူကတော့ ... သေသလား၊ ရှင်သလားမသိဘူး။ ကျုပ်ကတော့ ဒီနေရာအောက်အောင် မနည်းအသက်လှပြီး ပြေးခဲ့ရတယ်”

“အို ... ဟုတ်လား”

“ဟယ် ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

သူမတို့၏မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်သောကရိပ်တို့ လွှမ်းသွားပြီးမှ ...

“ဪ ... ဧည့်သည်က မတ်တတ်ကြီး၊ လာ ... ကြပါဆရာ၊ အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ပြီးမှ သေချာပြောပြပါနော်၊ ယုတော့ရင်ထိတ်လိုက်တာရှင် ... ကိုရန်နိုင်စိုး တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီထင်တယ်။ ခု ရက်ပိုင်းအတွင်း အိမ်မက်တွေကလည်း မကောင်းဘူး”

ဟုညှိုးလျှော့ပြောကာ ကျွန်ုပ်ကိုအိမ်ထဲသို့ဖိတ်ခေါ်လေ၏။ ဧည့်ခန်းထဲရှိ ကျွန်းဆက်တီခုံတစ်လုံးဝယ် ကျွန်ုပ်ခြေပစ်

လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်စဉ် ခင်ယုဝေနှင့် ဖူးငုံဝေတို့ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့၏မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ဆက်တီခုံများတွင်ထိုင်လိုက်ကြလေ၏။
ကျွန်ုပ်သည် ဆက်တီခုံတွင် ထိုင်မိလျှင်ထိုင်မိချင်း ... ကုတ်အကျီအောက်အိတ်နှင့် ဘောင်းဘီအိတ်တို့ကို ယောင်ယင်စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဘာရှာတာလဲ ဆရာ”

“အဲ ... ဟို ... ဆေး ဆေးတံခွဲ ဆေးဘူးရှာတာ။ ကျုပ်ရဲ့ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာကျန်ခဲ့တာ မေ့သွားလို့”

“အင်း ... ဖူးတို့ကလည်း မိန်းကလေးချည်းနေတာတော့ အဲ ... နေဦး ... အစ်ကိုစိုးပြန်သွားတုန်းက စီးကရက်ဆူလက်ကျန် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်”

ဖူးငုံဝေက သွက်လက်စွာထကာ နံရံကပ်မိရိုမှန်တံခါးထဲသွားဖွင့်လိုက်ပြီး ရေခဲတောင်စီးကရက်ဘူးနှင့် မီးခြစ်တို့ကိုယူလာလျက် ကျွန်ုပ်အားကမ်းပေးလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ခံတွင်းချဉ်လှပြီဖြစ်သဖြင့် ဟန်ပင်မဆောင့်နိုင်ဘဲ စီးကရက်ကိုမီးညှိကာ လေးငါးဖွာခန့် အဆက်မပြတ်ဖွာရှိုက်လိုက်ကာ စီးကရက်ငွေ့တို့ကို အဆုတ်ထဲသို့ အားပါးတစေ့ရှိုက်သွင်းလိုက်လေ၏။

စီးကရက်မှ နီကိုဒင်း၏အာနိသင်ကြောင့် မူးရစ်ရိဝေသလိုဖြစ်ကာ ခံတွင်းချဉ်ပြေသွားပြီး နေသာထိုင်သာရှိသွားမှ ကျွန်ုပ်အားစောင့်ကြည့်နေသည့် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကို ဣန္ဒြေဆည်ကာ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆရာရယ် ... ဖြစ်ပျက်ပုံကို ပြောပါဦး ... ကိုရန်နိုင်စိုး တစ်ခုခုများဖြစ်သွားပြီလား”

“သူ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲဆိုတာ ကျုပ်လည်း သိပ်ကိုသိချင်နေပါတယ်ဗျာ။ သူ့ကိုလည်း ရှာဖွေချင်လို့ ပြီးတော့လည်း မခင်ယုဝေတို့ကိုဖြစ်ပျက်သမျှ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြချင်လို့ ဒီကိုမရောက် ရောက်အောင်ကျုပ်လာခဲ့တာပါပဲ ဖြစ်ပုံကတော့ ဒီလိုပါ”

ဤတွင် ကျွန်ုပ်က ... ခင်ယုဝေနှင့်ဖူးငုံဝေတို့အား ကျွန်ုပ်တို့ဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့ခဲ့သမျှကို ပြောပြလိုက်လေ၏။

“ဖြစ်ရပ်ကတော့ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ မခင်ယုဝေ”

“အို ... ဒီအတိုင်းဆို ကိုရန်နိုင်စိုး သေသလား၊ ရှင်သလားမသိနိုင်ဘူးပေါ့ ... ဟုတ်လားဆရာ”

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်လည်း သေချာမသိဘူး။ သူ ရေကူးကျွမ်းကျင်တာကိုတော့ ကျုပ်သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ရေထဲကို

ရိုးရိုးပြုတ်ကျတာမဟုတ်ဘဲ ချိုစောင်းကိုအရိုက်ခံရပြီး ပြုတ်ကျသုတို့ တိုင်ပင်ပြီး ဆက်လုပ်စရာရှိတာလုပ်ကြတာပေါ့။ ယခု တာဆိုတော့ သူ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းရပြီး မကူးခတ်နိုင်တော့တော့ ညီမလေးဖူးငုံတို့ကတော့ ကိုရန်နိုင်စိုးရဲ့သတင်းကို မော်တော် လား... ဒါမှမဟုတ် ရေအောက်ကပဲငုပ်ပြီး ကူးသွားနိုင်မလားသမားတွေ၊ သစ်ဖောင်သမား၊ ဝါးဖောင်သမားတွေ၊ တံငါတွေရဲ့ မှန်းလို့မရဘူး။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတော့ ကိုရန်နိုင်စိုး မသေကြားမှာ မသိမသာစုံစမ်းပါမယ်။ ဒီအိမ်မှာနေရတာကိုတော့ သေးဘူးလို့ပဲထင်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုရှာဖွေချင်သေးတယ်အားမနာပါနဲ့။ ဆရာနဲ့ကိုရန်နိုင်စိုး ခုလို ဒုက္ခရောက်ရတာဟာ ပြီးတော့ သူ့အသက်ရှင်လျက်ရှိရင်လည်း သူဟာ ဒီအိမ်ထဲမှာတို့ကြောင့်ပါ ... ဒါကြောင့် ယုတို့ကို အားမနာပါနဲ့။ ယုတို့ မရောက်ရောက်အောင်လာမှာ မှချပဲ”

ဖူးငုံဝေမှာ မျက်ရည်ပဲလျက်ရှိပြီး ခေါင်းကိုငုံ့လျက် ဆီထဲ ကျွန်ုပ်သည် မခင်ယုဝေ၏စကားကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ငြိမ်စွာထိုင်နေကာ ... ခင်ယုဝေကမူ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်ပြီး ညီဝတ်ကနားထောင်လိုက်ပြီးနောက် စီးကရက်ဖွာရွက်လိုက်ရင်း နောက် တွေးတွေးဆဆပြောသည်။ “အင်း ... မခင်ယုဝေပြောတာ သင့်ပြတ်ပါတယ်။ ဒါ

“အင်း ... သူ အသက်မသေရင်တော့ ယုတို့ဆီ မြေဆွဲ တစ်ပတ်ကျော်လို့မှ ကိုရန်နိုင်စိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မထူး မနေလားမှာပါပဲ။ ဆရာပြောသလိုဆို စိန်မြကြည်တို့အဖွဲ့ဟာ ခြားဘူးဆိုရင်တော့ ကျုပ်ပြန်မယ်”

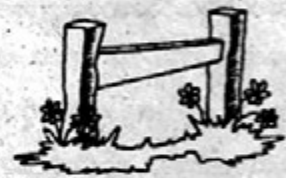
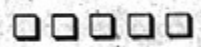
ဆရာကို ဒီမြို့မှာရော ဒီဒေသတစ်ဝိုက်မှာပါ မြေလှန်ရှာကြား ဟုဆိုလိုက်ရာ မခင်ယုဝေမှာ မျက်လုံးလေးများဝိုင်းသွား အမှန်ပဲ။ ဒီတော့ ယု အကြံပေးချင်တာက ... ဆရာ ဘယ်တော့ဏီ။

မသွားပါနဲ့။ ဒီအိမ်ထဲမှာပဲ နေပါ။ ဆရာ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထုတ် ... “အို ... ဆရာရယ် ... အဲဒီလိုလည်း မလုပ်လိုက်ပါနဲ့။ ရင် စိန်မြကြည်တို့ဘက်သားတစ်ဦးဦးက တွေ့သွားမှာစိုးရတယ်။ ကိုရန်နိုင်စိုးမရှိရင် ယုတို့ဟာ ဆရာကိုပဲ အားကိုးရမှာပါရှင်။ သူတို့ ဆရာကိုတွေ့သွားလို့ကတော့ ဆရာရော ယုတို့ပါ သေကြွေးသုတေ့ကိုလည်း အသိပေးလို့မဖြစ်၊ ယုံစားလို့မဖြစ်ဘူးလေ။ သာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ကိုရန်နိုင်စိုးရောက်လာမှ သူတို့လက်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ဟိုရုပ်တုလေးနဲ့ ပတ္တမြားနှစ်လုံးဟာ

ပြဿနာဖြစ်နေတယ် ဆရာ၊ အဲဒါတွေ ဟိုဂူကြီးဆို သွားသွား
သိပ်ကိုအရေးကြီးတယ်၊ နို့တိုဆို ယုတို့အပေါ် ကျိန်စာကျရောင်း
စိုးတယ်၊ ခုတလော အိပ်မက်တွေလည်း မကောင်းဘူး။ အဲဒါ
ကြီးအတွက် ဆရာ့ကိုပဲ အားကိုးပါရစေရှင် ... ယုတို့တို့
အတိုင်းတော့ ပစ်မသွားပါနဲ့ရှင်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ဖူးလည်း ကြား
ကြောက်လေဖြစ်လာပြီ၊ ဖူးတို့ကို ပစ်မထားခဲ့ပါနဲ့နော်”

ကရုဏာသက်စဖွယ် တောင်းပန်နေသော ခင်ယုတို့
ညီအစ်မကိုကြည့်ကာ ကျွန်ုပ်မှာ သက်ပြင်းမှတ်ထုတ်မိရုံမှတစ်
အခြားမရှိပြီ ...။

ရောက်ဖူးခဲ့တဲ့ရွာကလေး

(ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်သည်... ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်အပျက်များကို
ဖော်ပြခြင်းအား ခေတ္တရပ်ထားပြီးလျှင် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး
ကြံတွေ့ရသည့်ဖြစ်ရပ်များကို တင်ပြလိုက်ပါသည်။

စာရေးသူ)

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးသည် ... မော်တော်ပေါ်၌ ချိုစောင်း
တိုပြင်းထန်စွာအရိုက်ခံလိုက်ရပြီးနောက် ... ခေါင်းခိုက်ခနဲဖြစ်
သွားကာ ရေပြင်ထဲသို့ ဦးစိုက်ကျွမ်းပြန်ကျသွားသည်တွင် ...
'ဗွမ်း'

သူသည် အေးမြသောရေပြင်နှင့်ထိတွေ့လိုက်စဉ်မှာ သတိလစ်သွားရတော့၏။ သို့သော် ရေမွှန်းသည်တွင် သူသည် သတိဖျက်ခနဲဝင်လာပြီး ... ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ကန်လိုက်ရာ ... အဟုန်ပြင်းလှသောရေအောက်ရေစီးထဲ၌ ပါသွားတော့၏။

သူသည် လွန်စွာသတိကောင် သူ့ဖို့ ပျံလွင့်သွားသော အာရုံတို့ကို ချက်ချင်းစုစည်းပြီးလျှင် ရေထဲမှ တစ်ဟုန်ထိုး ယက်တက်လိုက်တော့သည်။

သူ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ် ခေါင်းဖော်ပြီး အသက်ကိုအထိ မရရှုမိစဉ်

‘ထုံ ထုံ ထုံ ထုံ’

မော်တော်အင်ဂျင်သံကိုကြားလိုက်ရရာ ... အသံလာသလို သို့ ကြည့်လိုက်သည်၌ ... သူစီးခဲ့သောမော်တော်မှာ ရေထဲ အတိုင်း လျင်မြန်စွာခုတ်မောင်းလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော်

၏။ ထို့ကြောင့် မော်တော် သူ့အနီးသို့ရောက်မလာမီမှာပင် ရေထဲသို့ ၎င်းလျှိုးလိုက်တော့သည်။

သူသည် ရေအောက်မှကူးခတ်ရင်း ... ရေပြင်ပေါ်

မော်တော်၏ မည်းမည်းအရိပ်ကြီးဖြတ်သွားသည်ကို စောင့်ကြည့် နေလိုက်ကာ အတန်ကြာမှ ရေပေါ်သို့ကူးခတ်တက်လိုက်ပြီး ကူးခတ်သွားလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် သူသည် ချောင်းကမ်းစပ်သို့တက်ခဲ့ကာ သူ့ကို မော်တော်မှလူများ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်ရှာဖွေနိုင်သည်ကို တွက် ခြေပြီး ချောင်းနှင့်ဝေးရာသို့သွားမှဖြစ်မည်ဟု ယူဆလျက် ဒယ်း ဖယ်နိုင်ဖြင့် ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်လှမ်းသွားတော့သည်။

သူသည် ယင်းသို့ဖြင့် ကိုင်းတောများ၊ ဆူးချုံများကို ချိုးဝှေ့ဖြတ်သန်းလာရာမှ ဦးခေါင်းကတစ်စစ်စစ်ကိုက်လာပြီး ခေါင်းက တရိပ်ရိပ်ပူးနေကာလာတော့၏။ အသက်ဘေးအတွက် အားတင်းခရီးဆက်ခဲ့သည့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ နောက်ဆုံး ခြေရောလက်ပါ မသယ်ချင်လောက်အောင် အားအင်ကုန်ခန်း သွားတော့မှ မြေပြင်ပေါ် ဒူးညွတ်ကျသွားပြီး ခွေလဲလျက် သတိ ဆုံးဝလစ်သွားပါတော့သတည်း ...။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးသည် မည်မျှကြာအောင် သတိထား
သွားသည်မသိ ... သတိပြန်ရလာသောအခါ ညနေ မှောင်
ပျိုးစပြုချေပြီ။

“အား ... အင်း ... ဟင်း!”

သူ၏ခေါင်းက တစ်စစ်စစ်ကိုက်ခဲနာကျင်လျက်ရှိပြီး ...
ဗိုက်ကလည်းလွန်စွာဆာလောင်လျက်ရှိကာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
မှာ မလှုပ်ချင်မယှက်ချင်အောင်အားအင်ကုန်ခန်းသလို ဖြစ်နေ
တော့၏။

“ငါ ... ငါ ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

သူသည် အားယူကာဒယ်ဒေယိုင်ထပ်ပြီး ဖုန်းဆိုးမြေထဲ
တွင် ခြေဦးတည့်ရာလျှောက်သွားရင်း ... ဦးစွာ သူလာခဲ့သည်
ဖြစ်သည့်ချောင်းရိုးကို ရှာဖွေလေ၏။ ထိုသို့ရှာဖွေသော်လည်း
ချောင်း ရိုးကိုမတွေ့ဘဲ ပို၍ချုံ့နွယ်တို့ရှုပ်ထွေးတောထနေသော
ဖုန်းဆိုးတောထဲသို့သာရောက်သွားတော့၏။

“အင်း ... ငါဘယ်ရောက်နေပြီလဲ ... စိန်မြကြည်ဆို
တဲ့ မိန်းမယုတ်တို့ဟာ ငါ့ရဲ့ဆရာသမားဆရာအဂ္ဂကိုရော ဘယ်
လိုလုပ်လိုက်ပြီလဲ ... သတ်များပစ်လိုက်ကြပြီလား။ ဆရာအဂ္ဂ
တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့ ငါ့ကြောင့်ပဲ ငါခေါ်လို့သူမမှာ လိုက်လာရရှာ
တာ”

သူသည် အစ်ကိုလို ခင်မင်သောစာရေးဆရာအဂ္ဂအတွက်
ဖုန်းရင်း ... ခြေဦးတည့်ရာသွားနေရာ ဆည်းဆာကာ ညိုသည်
ဆက်ညိုလာကာ မိုးချုပ်စပြုလာတော့၏။

“အင်း ... မိုးတောင်ချုပ်လာပြီ ... ဗိုက်ကလည်း ဆာ
လိုက်တာ မဖြစ်ဘူး ... ဒီညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးပေါ် တက်အိပ်
မယ့်”

သို့ဖြင့် သူသည် ... ဖုန်းဆိုးမြေအလွန်တောစပ်မှ ညောင်
မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးပေါ်တက်ခဲ့ကာ ခွဆုံရှိ အမှိုက်သမိုက် ညောင်

ရွက်ခြောက်တို့ကိုရှင်းလင်းလိုက်ပြီး ညောင်ကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်းကို
ကျော့မှီလျက် အသာမှိန်းနေလိုက်တော့၏။

“အင်း ... ငါ့ရဲ့ကျော့ပိုးအိတ် မော်တော်ပေါ်မှာကုန်ခဲ့
တော့ ဟိုရုပ်တုလေးကို စိန်မြကြည်တို့ရသွားမှာပဲ။ မခင်ယုဝေ
ဖူးငုံဝေတို့တော့ ငါ့ကိုမျှော်နေကြမှာပဲ။ ဆရာအဂ္ဂရော့ ဘယ်
နေသလဲမသိဘူး”

သူသည် ဗိုက်ဆာ၊ ခေါင်းမူးနောက်လျက်ရှိရာမှ ဖုတ်
သောကများပွားရင်း ... ဖုန်းဆိုးမြေကို ဖြတ်သန်းကာ တဟု
ဟူးတိုက်ခတ်လာလျက်ရှိသောလေကြောင့် ငိုက်မျဉ်းလာပြီး အိပ်
ပျော်သွားပါတော့၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ... သူ အိပ်ပျော်နေသည့်
ညောင်ပင်ကြီး၏ညောင်ကိုင်းများပေါ် ရွတ်ကန်ချုံ ကျွက်ကျွက်
ညံ့လျက်ရှိသော ကျော့မှီသာရကာတို့ကြောင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်
ပိုးမှ နိုးလာတော့သည်။

သူ၏ခေါင်းက ကိုက်ခဲ့ခြင်းမဖြစ်တော့သော်လည်း ဝမ်း
ဗိုက်က လွန်စွာဆာလောင်လျက်ရှိရာ သူသည် တံတွေးကိုသာ
မျိုချရင်း ... ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းခဲ့တော့၏။
ညက နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်သွားသဖြင့် အားပြည့်သလိုမူ ဖြစ်
သွား၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးသည် ... အရှေ့ဘက် နေထွက်ရာ အရပ်သို့သွား ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်လာခဲ့ရာ ... မိုက်ဆာခြင်းထက် ရေဆာခြင်းဒဏ်ကပိုကဲလာပြီး အာခေါင်များခြောက်သွေ့လာတော့သည်။ သူသည် ကျယ်ပြန့်လှသောဖုန်းဆိုးမြေတစ်နေ့လုံးမျက်စိလည်နေပြီး ပင်ပန်းလွန်းသည့်အခါ ကိုင်းတောထဲ ထိုးအိပ်လိုက်တော့၏။

သို့ဖြင့် မွန်းလွဲပိုင်းသို့ရောက်လာသောအခါတွင်မူ လူသံတစ်သံကိုဝမ်းမြောက်ဖွယ်ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“ဟဲ့နွား ဟဲ့ ... ညိုပြာ ဘာပေကတ်ကတ်လုပ်နေတာလဲ ... ဒီကုန်းလောက်ကို ရုန်းစမ်းပါဟဲ့”

လူတစ်ဦး၏ နွားမောင်းသံကြောင့် ကိုင်းတောကိုဖြုတ်ရှေ့သို့ခပ်သွက်သွက်တိုးလာပြီး ... ရှေ့သို့ကြည့်လိုက်တော့ရာ ခင်တန်းတစ်ခုမှထွက်လာပြီး ဖုန်းဆိုးကုန်းကို လှည့်ဦးမော့ကာ ရုန်းတက်နေသည့် ထင်းလှည်းတစ်စီးကိုတွေ့ရလေတော့၏။

ဦးခေါင်း၌ တဘက်ပေါင်းထားပြီး အသားညိုမောင်းသည့် လူရွယ်တစ်ဦးသည် နှင်တံတစ်ချောင်းကိုကိုင်ကာ ... သူ၏နွားတစ်ရှဉ်းနှင့်အတူ ကုန်းတစ်ခုအား ကျော်ရန်ကြိုးစားလျက်ရှိလေ

သည်။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ... ကိုင်းတောထဲမှထွက်လာခဲ့ပြီး လှည်းဆီရောက်လာရာ ... လှည်းသမားမှာ ဘေးတိုက်အနေအထားမို့ သူ့ကိုရုတ်တရက်မမြင်ချေ။

“ဖေ့သားကြီးညိုပြာ ရုန်းလိုက်ပါဟဲ့ ... ဟဲ့နက်ကျော်တစ်ချို့တစ်မောင်း ရုန်းလိုက်စမ်း”

ရှေ့မှ ကန်လန်ခဲနေသော ကုန်းကမူကို လှည်းဘီးက မကျော်နိုင်ဖြစ်နေရာ နွားနှစ်ကောင်မှာ အားကုန်ရုန်းသည်တွင် လှည်းဘီးက ကမူ၏တစ်ဝက်ခန့်သို့တက်လာတော့၏။ သို့သော် ယင်းတစ်ဝက်မှာပင်ထစ်နေပြီး ... ဆက်လက်ဘီးလိုဏ်ကျော်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ နောက်သို့ပြန်လိမ့်ကျမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့သည်။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးသည် ... လှည်း၏အဖြစ်ကိုမြင်သဖြင့် မနေနိုင်တော့ဘဲ ... လှည်းအနီးသို့ချဉ်းကပ်သွားကာ ... ကုန်းကိုမကျော်နိုင်ဖြစ်နေသည့် လှည်းဘီးကြီးတစ်ဖက်ကို ... အားစိုက်လျက် ကူတွန်းပေးလိုက်တော့၏။

ထိုအခါမှ လှည်းသမားမှာ သူ့ကိုမြင်တွေ့သွားပြီး ... အံ့အားသင့်သလိုဖြစ်သွားသော်လည်း လှည်းမှာ ကုန်းကိုကျော်လှလှဖြစ်သွားရာ လှည်းနှင့်နွားဆီအာရုံပြန်စိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ... ဖေသားကြီးရုန်းလိုက်စမ်း ... ရုန်း
လိုက်စမ်း”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည်တွင် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး၏ ကူ
တွန်းပေးမှု၊ နွားနှစ်ကောင်၏အားခွန်အပြည့်ဖြင့် ဆောင်ရန်
တို့ကြောင့် ထင်းလှည်းကြီးမှာ ကုန်းကိုကျော်နိုင်သွားတော့၏။

“ဟူး တော်ပါသေးရဲ့ ... ဒီကုန်းတော့ နောက်တစ်ခဲ
တောတက်မှ သံတူရွင်းယူလာပြီး ပြုပစ်မယ် ခုတော့ နေနှင့်ဦး”
လှည်းသမားသည် ကုန်းကမူကိုကြိမ်းဝါးလိုက်ပြီးနောက်
မှ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ကာ ...

“နောင် ... နောင်ကြီးက ဘယ်သူတုံး။ ဘယ်ကတုံးဗျ
ကျွန်တို့ မဲသိရွာကတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တို့ရွာဆီ အလည်
လာသူလည်း ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး ... ဘယ်ဒေသက လာသူထဲ
ဗျ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ... ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက အားယူပြီးပြ
လိုက်ပြီး ...

“ကျွန်တော့်နာမည်က ရန်နိုင်စိုးပါဗျာ ... ခြင်္သေ့ချောင်း
ရိုးက ပန်းသာမြိုင်မြို့လေးဆီလာရင်း အဲ ... လမ်းမှာ စီး
လာတဲ့မော်တော်စားပြအတိုက်ခံရတော့ ကျွန်တော်ရေထဲခုန်ခဲ့ပြီး

ကူးပြေးလာတာဗျာ။ အဲဒီလိုပြေးရင်းနဲ့ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်
ပေါက်မှန်းမသိတော့ပါဘူး နောင်ကြီးရယ်”

ဟု လှည်းရုံတိုင်ကိုလက်တစ်ဖက်ဖြင့် အားပြုဖို့ရင်း အ
ဆင်ပြေအောင်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟောဗျာ ... ဒါဆို ခင်ဗျားဟာ ဒုက္ခရောက်လာသူပဲ၊
ဒုက္ခရောက်လာရင်းတောင် ခင်ဗျားက ကျွန်ရဲ့လှည်းကို ကူတွန်း
ပေးသေးတယ်နော်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါထက် ခင်ဗျား
ပြေးလာတဲ့ ခြင်္သေ့ချောင်းရိုးက ဟိုးအနောက်ဘက်မှာ အဝေး
ကြီးကျန်ခဲ့ပြီဗျာ ဘယ်တုန်းကပြေးလာတာတုံး”

“မနေ့ မနက်ပိုင်းလောက်ကပါပဲဗျာ ... ညကဆိုတော့
စစ်ကညောင်ပင်ကြီးပေါ်မှာပဲ အိပ်ခဲ့ရတယ် ... အား ... ရေ
ရေငတ်လိုက်တာဗျာ”

“အင်း ... ဓားပြရန်ကအသက်လှပြီး ပြေးလာရတော့
အစာငတ်ရေငတ်ဖြစ်ပြီပေါ့၊ ထမင်းထုပ်ကတော့ ကျွန်စားလိုက်
ပြီဗျာ ... ရေတော့ရှိတယ် ... ရော့ ရော့ ... သောက်”

သဘောကောင်းပုံရသော လှည်းသမားလူရွယ်က လှည်း
ရုံတိုင်တွင်ချိတ်ဆွဲထားသည့် ဘူးသီးခြောက်ရေဘူးကို ကမ်းပေး
လိုက်ရာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်ဘဲ ရေကို

အငမ်းမရသောက်တော့၏။

“အားပါး ... ရေငတ်ပြေသွားတာပဲဗျာ၊ ဘဝတစ်သက် တာမှာ ဒီလောက် တစ်ခါမှရေမငတ်ဖူးဘူးဗျ၊ ကျေးဇူးပဲ ... ကို ... အဲ ... ခင်ဗျားနာမည်ကရော ဘယ်သူတုံးဗျ”

“ကျုပ်နာမည်က စိုစိဗျ”

“ဟာ ... နာမည်က စိုစိရယ်လို့”

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်တို့ မဲသီရွာကလူတွေဟာ နာမည်က အစသူများနဲ့မတူဘူးဗျ ... ရွာက အသက်အကြီးဆုံးရွာလူကြီး ရဲ့နာမည်ဆို မောင်တုံးတဲ့ အဘတုံးပေါ့ဗျာ”

“ကဲပါ ကိုစိုစိရယ် ခင်ဗျားတို့မဲသီရွာက ပန်းသာမြိုင်နဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲဗျ”

“ပန်းသာမြိုင်ဆိုတာ ကျုပ်ကြားတောင်မကြားဖူးပါဘူး ဗျာ ကျုပ်တို့မဲသီရွာကလူတွေဟာ ... ကျုပ်တို့ရွာဝန်းကျင်ကလွဲ ပြီး ဘယ်မှသွားကြတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်တို့ရွာကို ဖုန်းဆို မြေတွေ၊ တောင်တန်းတွေ၊ ရေစီးသန်တဲ့ချောင်းတွေက ဝန်းရံ ထားတော့ အခြားဒေသတွေနဲ့အဆက်အသွယ်ပြတ်ပြီး ... သီးခြားနေခဲ့ကြတာဗျ ... ကျုပ်ရဲ့ဘဝတစ်သက်တာမှာဆို ... ရွာဆီကိုပြင်ပကညွှန်သည် ခင်ဗျားပါနဲ့မှ သုံးကြိမ်ပဲရောက်ဖူးတာ

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်တို့ရွာဆီ ပထမဦးဆုံး ရှိန်းစက် ရောင်ဆိုတဲ့ ဆရာကြီးနဲ့အဖွဲ့ရောက်လာတယ်ဗျာ ... သူတို့ ရောက်လာပြီး တစ်လလောက်အကြာမှာပဲ ... လူတစ်ယောက် ရောက်လာသေးတယ်တဲ့ အဲဒီလူကိုတော့ ကျုပ်မမြင်ဖူးလိုက်ပါ ဘူးဗျာ တောထဲသစ်ခုတ်သွားနေလို့ သူနဲ့မကြုံလိုက်ပါဘူး၊ ဒီ တစ်ခါတော့ ခင်ဗျားပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကိုညွှန်သည် အဖြစ် ရွာကလက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဟုတ်လား ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာကြီးရှိန်းစက်ရောင်က ရွာမှာအမိန့်ထုတ်ထား တယ် ဗျာ မျက်နှာစိမ်းညှောင်သည်ကိုလက်မခံရဘူးတဲ့ ... ဧည့်သည်ကို မောင်းထုတ်ပုံကလည်း ပညာသားပါတယ်ဗျို့ ... ကဲပါဗျာ အဲ တွေပြောရရင် မှောင်သွားလိမ့်မယ်ဗျ၊ ခုတောင်နေအတော် ဘူးသွားပြီ ... ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့လေ ... ဒီညအဖို့ ကျုပ် လယ်တဲမှာလိုက်တည်းဗျာ ... နို့ဖို့ဆိုခင်ဗျား ... ဒီညအဖို့ တည်းခိုဖို့နေရာမရှိဘဲ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ ထမင်းလည်း ဆာ ရာပေါ့”

“ဆာတာတော့ ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ ... အူက လိမ်ခြင်းစားလာရလေ၏။
ခြောက်တောင်နေပြီ”

“ဒါဆို ကျုပ်ရဲ့ တဲသာလိုက်ခဲ့ဗျာ ... ခင်ဗျားစားစရာ၊ တည်းစရာရော ပူစရာမလိုဘူး ... ခင်ဗျားက ဒုက္ခရောက်လာသူလည်းဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ကိုလည်းကူညီခဲ့သူဖြစ်တော့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကပြန်ကူညီရမှာပေါ့ဗျာ လာ လှည်းပေါ်တင် ရွာကလူတွေဒီဘက်လာခဲ့တော့ ခင်ဗျားကိုတွေ့မှာမဟုတ်ဘူး ကျုပ်ရဲ့ တဲကလည်း လယ်ထဲမှာဆိုတော့ ခင်ဗျားကိုလက်ခံထားတာ ဘယ်သူမှမသိနိုင်ဘူးဗျ”

သို့ဖြင့် ... ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ကိုစိုစိ၏လှည်းပေါ် တက်လိုက်လာခဲ့တော့၏။

နာရီဝက်ကျော်ကျော်ခန့် ဖုန်းဆိုးမြေကိုဖြတ်သန်းမောင် နှင်လာပြီးသောအခါ ... လယ်ကွင်းပြင်များဆီသို့ရောက်ရှိလာ တော့၏။ ကိုစိုစိ၏နွားလှည်းမှာ ရိုးပြတ်လယ်တောကို ဖြတ် မောင်းလာလေ၏။

“အဲဒါ ကျုပ်တို့ မဲသီရွာပေါ့ဗျ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရွာလေးကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ဒေါက်တာရန် နိုင်စိုးမှာ ယင်းရွာလေးသို့ ယခင်ကရောက်ဖူးသလိုလို စိတ်ဝယ်

“ဟောဟိုတဲဟာ ... ကျုပ်ရဲ့လယ်တဲပေါ့ ... ကျုပ်က

သူယိုကြီး တစ်ယောက်တည်းနေတာဗျ”
ရွာနှင့်လယ်ကွက်အတော်များများခြားသည့် ကုက္ကိုပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်မှ လယ်တဲကိုလှမ်းတွေ့ရသည်။

“တဲကိုရောက်တာနဲ့ ထင်းတွေချ လှည်းဖြုတ်ပြီးရင် ထမ်းအိုးတည်မယ်ဗျ၊ ခဏတော့ သည်းခံပြီးစောင့် ... ထမ်း ကျက်ရင် အမဲခြောက်ဖုတ်နဲ့ ထမ်းစားကြတာပေါ့ ... ဟုတ် စား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ ... ကျွန်တော့်ကို ဧည့်သည်အဖြစ်လက် ခံတဲ့ ကိုစိုစိကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ရိုန်းဝက်ရောင်၏လှည့်ကွက်

ထိုနေ့ညနေက ... ကိုစိုစိတ်သည်ခင်းသော ... အခြားအစိုးရအုပ်စိုးနေတာဆိုတော့ ... ဗုဒ္ဓဘာသာကိုအားမပေး
ခြောက်ဖုတ်ဆီဆမ်းနှင့် ညစာမှာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးအတွက် ဘူးပေါ့ဗျာ ဒီတော့လည်း ... အသိပညာဗဟုသုတနည်းပြီး သာ
နတ်သုဒ္ဓါတမျှ အရသာရှိကာ ထမင်းမြိန်လှချေ၏။

“ထမင်း သုံးနပ်လုံးလုံးတော်ခဲ့လို့လား မသိဘူးဗျာ ... ဒေသမှာ ... အယူဝါဒတွေလွဲမှားကုန်တော့တာပေါ့ဗျာ”
စားလို့ကောင်းလိုက်တာ ... ဒါထက် ... ခင်ဗျားတို့ရွာက ဧည့် “ဟုတ်တယ်ဗျ ... အခုဆို ကျုပ်တို့ရွာကလူတွေဟာ
သည်လက်မခံတဲ့အကြောင်း ရှင်းပြစမ်းပါဦးဗျာ”

ဤတွင် ကိုစိုစိတ်က သူတို့မဲသိရွာလေး၏ ထူးခြားပုံတို့အားကိုး ဖြစ်လာကြတယ်ဗျ။ အယူလည်း အရမ်းသီးကြဲတယ်။
ထမင်းစားရင်း အေးအေးဆေးဆေးရှင်းပြလေသည်။

“ဒီလိုဗျ ... ကျုပ်တို့ရွာဟာ ... သဘာဝအခြေအနေအထားမှာ ဖမ်းစားမှုတို့ကို သိပ်ကြောက်တတ်ကြတယ်ဗျ ...

ရေ အခြားဒေသတွေနဲ့ကင်းကွာပြီးနေတာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာ
ပြီဗျ ... ရွာမှာ ဘုန်းတော်ကြီးလည်းမရှိတာကြာပြီဆိုတော့ ရွာ
သူရွာသားတွေမှာ ဘုရားတရားကြည်ညိုဆည်းကပ်ရမှန်းလည်း
သိဖြစ်ကုန်ကြပြီ ... နတ်တို့၊ ရုက္ခစိုးတို့ပဲ ကိုးကွယ်ကြ တော့
တယ်ဗျ”

“အင်းလေ ... ဘာသာတရားဆိုတာ စောင့်ရှောက်သူ
ရှိရင် မှေးမှိန်စမြဲပဲကိုစိုစိတ်ရဲ့ ... အခုအချိန်ဟာ ... တိုင်းပြည်
လည်း ... ဗုဒ္ဓဘာသာအစိုးရ ကိုယ်မင်းကိုယ့်ချင်းအုပ်ချုပ်
တာမဟုတ်ဘဲ ... တိုင်းခြားဘာသာကိုးကွယ်တဲ့ တိုင်းခြားနယ်
အစိုးရအုပ်စိုးနေတာဆိုတော့ ... ဗုဒ္ဓဘာသာကိုအားမပေး
ဘူးပေါ့ဗျာ ဒီတော့လည်း ... အသိပညာဗဟုသုတနည်းပြီး သာ
နတ်တော်ကိုစောင့်ရှောက်တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတွေမရှိတဲ့ ... ဒီ

“ဟုတ်တယ်ဗျ ... အခုဆို ကျုပ်တို့ရွာကလူတွေဟာ
နန်းလိုလို၊ နတ်လိုလို ကိုးကွယ်သူကိုးကွယ်၊ ရုက္ခစိုးကို အားကိုး
အားကိုးကြတယ်ဗျ။ အယူလည်း အရမ်းသီးကြဲတယ်။
ဖမ်းပြုစားမှာတို့၊ ရုက္ခစိုးကဠီးမှာတို့၊ တောင်ပိုင်တောပိုင်နတ်
တို့ကို သိပ်ကြောက်တတ်ကြတယ်ဗျ ...

အဲဒီလို အယူလွဲပြီး အကြောက်ကြီးကြောက်လို့လည်း ဆရာကြီးအာကမ္မဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး၏ဒေါသမျက်နှာကို သတိမူမိခြင်း ရှိန်းစက်ရောင်ရဲ့လက်အောက်မှာ တစ်ရွာလုံး ပြားပြားမှောက်မှောက်နဲ့ချေ။ ထမင်းပွဲသိမ်းပြီးနောက် ကိုစိစိမှာ ပုဆိုးနှင့်လက်သုတ် တာပဲဗျ”

“ဘယ်လိုများ ပြားပြားမှောက်တာလဲ ကိုစိစိရဲ့”

“ဒီလိုဗျ ... ကျုပ်တို့မဲသီရွာဆီ အခြားအရပ်ဒေသတွေက လူစိမ်းတွေ ရောက်မလာတာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာတာလို့လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လလောက်ကတော့ ဆရာကြီးရှိန်းစက်ရောင်ဆိုသူက သူတပည့်တစ်စု ရောက်လာတယ်ဗျ။ အမယ် ... အဲဒီဆရာကြီးက ရဲ့ တပည့်တွေထဲမှာ ခပ်ချောချောတောင့်တောင့်မိန်းမ ထမင်းယောက်လည်းပါတယ်ဗျ ... သူက ဆရာကြီးရဲ့လက်ထောက်ပညာပေးတဲ့အဖွဲ့ရဲ့ ဖုတ်ယခေါင်းဆောင်လို့သိရတယ်ဗျ။ အဲဒီမိန်းမနာမည်က ဘာတဲ့ ... အဲ ... စိန်မြကြည်တဲ့ဗျ”

“ဗျာ ... စိန်မြကြည် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

စိန်မြကြည်ဆိုသော အမည်ကြားလိုက်ရသည်တွင် အိမ်ထဲမှာ တာရန်နိုင်စိုးမှာ အံ့သြတုန်လှုပ်သွားသလို ဒေါသသွေးတို့သည် လည်း တစ်ကိုယ်လုံးဝယ်ဆူပွက်လာတော့၏။

ကိုစိစိမှာမူ ထမင်းပွဲသိမ်းနေသဖြင့် မီးခွက်အလင်းရောင်ထဲက ပြီး ရေခွက်ထဲကရေကို ဆရာကြီးလက်နဲ့တို့ယူပြီး ရေစက်

အာကမ္မဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး၏ဒေါသမျက်နှာကို သတိမူမိခြင်း ရှိန်းစက်ရောင်ရဲ့လက်အောက်မှာ တစ်ရွာလုံး ပြားပြားမှောက်မှောက်နဲ့ချေ။ ထမင်းပွဲသိမ်းပြီးနောက် ကိုစိစိမှာ ပုဆိုးနှင့်လက်သုတ် တာပဲဗျ”

“ဖက်ကြမ်းတော့ရှိတယ် ... သောက်ပါလား”

ကိုစိစိက ပြောင်းဖူးဖက်ဖြင့်လိပ်ထားသော ဆေးလိပ်ကို ထောင်ပြလိုက်ရာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက ခေါင်းခါပြလိုက်ရ ကိုစိစိမှာ ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကိုမီးညှိဖွာရှိုက်လိုက် သူ၏စကားကိုဆက်သည်။

“အဲဒီ ဆရာကြီးရှိန်းစက်ရောင်ဟာ စုန်းတွေ၊ နတ်တွေ၊ နတ်သရဲတွေကို တယ်နိုင်ဆိုပဲဗျ ... ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သူအစွမ်း ပြတာ မြင်ဖူးတယ်ဗျ”

“ဟုတ်လား ... ခင်ဗျားက ဘယ်လိုမြင်ဖူးတာလဲ”

“ဒီလိုဗျ ... ရွာကိုရောက်ရောက်ချင်းနေမှာပဲ ရွာလယ် မြေကွက်လပ်မှာ ဆရာကြီးရှိန်းစက်ရောင်က ပညာစွမ်း ပြတာဗျ ... အရိုးခေါင်းကြီးတစ်ခုပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်

၂၀၈ ○ စိတြာဂ

• တွေ့နဲ့ တောက်လိုက်တာ တစ်ခါတည်း ဖယောင်းတိုင်က
တောက်တာပဲဗျ ... စွမ်းတာတော့ အတော်စွမ်းတယ်”

ဆရာကြီးရှိန်းစက်ရောင်ကို အားပါးတရချီးကျူးနေသည့်
ကိုစိစိအား ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက ပြုံးကြည့်နေလိုက်မိလေ၏။
တကယ်တော့ ပညာမှန်ပေးသည့် မဲသီရွာသူရွာသားတို့ကို ဆရာ
ကြီးရှိန်းစက်ရောင်ဆိုသူနှင့်အဖွဲ့က ... မြို့ကြီးပြကြီးတို့မှ လမ်း
ဘေးမျက်လှည့်ပညာများဖြင့် ဖမ်းစားကာ သူတို့ကိုအထင်ကြီး
အောင်လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်ကိုသိသဖြင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက မြို့
မိခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“နောက် စွမ်းတာပြောရဦးမယ်ဗျ”

“အင်း ... ဆိုပါဦး”

“ဆရာကြီး ... ရှိန်းစက်ရောင်ဟာ တုတ်ရှည်တစ်ချောင်း
ရဲ့ထိပ်မှာ ပိုက်ကွန်သေးသေးလေးတပ်ထားပြီး ... တုတ်
လေးငါးချက်မွှေနေရာက ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်တယ်ဆိုရင်
တုတ်ဖျားကပိုက်ကွန်လေးထဲမှာ ခိုဖြူလေးတစ်ကောင် မိနေ
ဗျ ... မဆန်းလား”

ဤသည်မှာလည်း မြို့ကြီးပြကြီးများတွင် မျက်လှည့်
ရာများ ဖန်တစ်ရာတေအောင်ပြပေးသဖြင့် သူတို့၏ပြကွက်

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

အခါခါကြည့်မိသူတိုင်း သူတို့၏လှည့်စားချက်ကို ရိပ်မိသိရှိပြီး
ဖြစ်ရာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ပြုံး၍သာနေလိုက်တော့၏။

“ဒီလိုလည်း ဆရာကြီးရှိန်းစက်ရောင်က ပညာစွမ်းတွေ
လိုက်ရော ကျုပ်တို့ရွာသူရွာသားတွေဟာ မျက်လုံးပြုံးကုန်ပြီး
ရှိန်းစက်ရောင်ဟာ သူဖြစ်ချင်တာကိုဖြစ်အောင်ပြုလုပ်နိုင်ပြီး
လိုတာကိုရအောင်ဖန်ဆင်းယူနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်ကုန်ကြရော
ဗျ”

“ဟုတ်လား ... ခင်ဗျားကရော ဘယ်လိုယူဆသလဲ
ကိုစိစိရဲ့”

“အင်း ... မှန်တာပြောရရင် ဆရာကြီးရှိန်းစက်ရောင်ကို
အတော်စွမ်းတယ်လို့ကျုပ်လည်း ယူဆမိတာပါပဲဗျာ ... ဒါပေ
မဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲဗျ”

“ရွာဦးက စေတီဟောင်းကိုဖောက်ထွင်းပြီး အထဲက ဌာ
ပနာပစ္စည်းတွေခိုးယူကြတာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲဗျ”

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားမိတော့သည်။

“ဘယ်လို ... ဘယ်လိုဗျ ... သေချာရှင်းပြစမ်းပါဦး
ကိုစိစိရဲ့ ... သူတို့က ဘုရားဌာပနာပစ္စည်းတွေကို ဘယ်တုန်းက

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ဘယ်လို ဖောက်ထွင်းယူတာလဲဗျ”

ကိုစိစိက ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကို ပြေးဆေးလိပ်ခွက် အတွင်းချထားလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ထသွားကာ အမှောင် ရိပ်လွှမ်းနေသည့် ညဉ့်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ယင်းနောက် ပြတင်းပေါက်လားတံခါးကိုပိတ်ကာ မူလနေရာတွင်ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး ခပ်တိုးတိုးပြော၏။

“ဒီလိုဗျ ... ဆရာကြီးရှိန်းစက်ရောင်ဟာ ရွာကိုရောက် ကတည်းက သူ့ရဲ့အစွမ်းတွေ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက် အမျိုးမျိုးဆက်တိုက်ပြလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ... သူဟာ စုန်း၊ ကဝေ၊ နတ်ဘီလူး၊ ဖုတ်သရဲတို့ကိုပါ နိုင်နင်းတဲ့ဆရာကြီးလို့ တစ်ရွာလုံးက ယုံကြည်ပြီး သူပြောတဲ့စကားမှန်သမျှကို ရွာသူကြီးကအစ တစ်ရွာလုံး တစ်ဆံခြည်မလွဲ လိုက်နာကြတော့တယ်ဗျ။ သူပြောတဲ့စကားကိုနားမထောင်ရင် စုန်းနဲ့တိုက်မယ်၊ ကဝေနဲ့တိုက်မယ် လို့လည်းငြိမ်းခြောက်သေးတော့ ရွာသူရွာသားတွေဟာ ကလေးကအစ သက်ကြီးရွယ်အိုလူကြီးအဆုံး သူ့ကို မော်လို့တောင်မကြည့်ရဲဘဲ သိပ်ကြောက်ကုန်တာပေါ့ဗျာ ...။

အဲဒီအခါမှာ သူက ရွာကိုဘယ်ညော်သည် သူစိမ်းလာလာ လက်မခံရဘူး ... မကူညီရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်တော့တယ်။ ပြီး

တာ့ ရွာကို နာနာဘာဝတွေဟာ လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး လာတတ်တယ်။ သူတို့ကိုလက်ခံမိရင် ရွာကိုဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်လို့ ငြိမ်းခြောက်ထားတယ်ဗျ ... ဒါကြောင့် မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ဦးဦး လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး ရွာထဲဝင်လာမယ်။ သူဟာ ဒုက္ခသည်ပါ ကူညီပါ စသည်ဖြင့်ပြောလာမယ်။ ဒီရွာမှာတည်းပါရစေ စသည် ဖြင့်ပြောလာမယ်ဆိုရင် အဲဒီနာနာဘာဝကို စကားလုံးဝပြန် ပြောရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတယ်ဗျ ...။

အဲဒီလို ဆရာကြီးရှိန်းစက်ရောင် အမိန့်ထုတ်ပြီး တစ်လ တောင်မပြည့်သေးဘူး ... ရွာကိုလူတစ်ယောက်ရောက်လာတာ မရှိ ... ကျွန်တော့်မတွေ့လိုက်ရပါဘူး ... ရွာသူရွာသား တွေပြန်ပြောပြလို့ သိရတာပါ ... အဲဒီလူဟာ အသားဖြူဖြူ နှစ်ချောချော ခပ်ငယ်ငယ်တဲ့ဗျ ... ကျွန်တို့ရွာက ရွာသူရွာ သားတွေလို မည်းမည်းကြုတ်ကြုတ်၊ ညိုညိုမောင်းမောင်းမ တုတ်ဘူးတဲ့ဗျ။ ဒါပေမဲ့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးရေတွေရွဲလာတယ်တဲ့ဗျ။ သူက ဒုက္ခရောက်လာလို့ပါ ချောင်းရေနဲ့အတူ မျောလာလို့ပါလို့ ပြောတယ်တဲ့”

ဤနေရာအရောက်တွင် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ အံ့ဩ တွေဝေသွားတော့၏။

“ဪ... ငါ ဒီမဲသီရွာလေးကို လှမ်းတွေ့ရတာ
ဒီရွာကိုရောက်ဖူးသလိုလိုပဲလို့ ထင်မိတာ ဒါကြောင့်ကိုး။ ကိုစိန်
ပြောနေတဲ့ ဟိုတုန်းကရွာဆီရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်ဆိုတာ
ငါပဲကိုး”

သူသည် စိတ်ထဲမှနေ၍ သူ၏အဖြစ်မှန်ကိုတွေးမိသော်
လည်း ကိုစိန်ကိုထုတ်ဖော်ပြောကြားခြင်းမပြုဘဲ ငြိမ်သက်စွာ
ထောင်နေလိုက်လေ၏။

“အဲဒီဧည့်သည်ကို ခင်ဗျားတို့ရွာက လက်ခံလိုက်
လား”

“ဘယ်လက်ခံလို့ဖြစ်မှာလဲဗျ... ဆရာကြီးရှိန်းစက်ရောင်
က တားမြစ်ထားတဲ့ဟာပဲ အဲဒီလူရွာဆီလာနေတာကို ဆရာကြီး
ရှိန်းစက်ရောင်ရဲ့အဖွဲ့က ကြိုမြင်သွားပြီး ... အဲဒီလူရွာထဲ
လာရင် ဘယ်သူမှလက်ခံစကားမပြောရဘူး၊ သူ့ဘာပြောပြော
ပြန်မပြောနဲ့ မသိချင်၊ မကြားချင်ယောင်ဆောင်ရမယ်။ အဲဒီထဲ
နေရင် မကောင်းဆိုးဝါးဟာ သူ့ဘာသာ ရွာကနေ ပြန်ထွက်သွား
လိမ့်မယ်လို့ လိုက်သတိပေးတယ်တဲ့ဗျ ...။

ရွာသူရွာသားတွေလည်း ဆရာကြီးရှိန်းစက်ရောင် ကြို
တင်ပြောထားတဲ့အတိုင်း မကောင်းဆိုးဝါးတော့ ရွာကိုဒုက္ခပေး

သူယောင်ဖန်ဆင်းပြီးလာပြီ၊ တတ်နိုင်သရွေ နှုတ်ပိတ်နေကြလို့
ရွာသူရွာသားအချင်းချင်းတီးတိုးသတိပေးကြရင်း ကိုယ့်အိမ်က
ကလေးတွေကို အိမ်ထဲသွင်း ဝှက်လိုဝှက် အိမ်မွေးမွေးတွေကိုပါ
အိမ်ပိုင်းတွေရဲ့နောက်ဘက်က စပါးကျီထဲဆွဲသွင်းထားလို့ထားနဲ့
“... ကျွန်ကြတယ်တဲ့ဗျ”

“ဪ”
“အဲဒီလိုနဲ့ ... မကောင်းဆိုးဝါးဟာ ရွာထဲဝင်လာရော

... ရွာသူရွာသားတွေကို သူကမိတ်ဖွဲ့ပြီးစကားလိုက်ပြော
တာဟာ ဘယ်သူကမှ သူ့ကိုပြန်မပြောဘူးတဲ့ဗျ။ ရွာသူရွာသား
တွေဟာ နှုတ်ပိတ်ရေငုံပြီး အချင်းချင်းလည်း စကားမပြော
သူ့ကိုလည်းမပြော ... စကားမပြောတဲ့အပြင် သူ့ကိုမမြင်ချင်
ယောင်ပါ ဆောင်နေလိုက်ကြတယ်တဲ့ ...။

အဲဒီမှာပဲ အဲဒီမကောင်းဆိုးဝါးလည်း ... ကြုံရာမရ ဖြစ်
နရာက အိမ်တစ်အိမ်ပေါ်အတင်းတက်ပြီး သူများတကာတွေ
ကနေတဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းကိုအတင်းဝင်စားသွားသတဲ့ဗျာ။
အတော်တော်ကြီးကျတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးပါပဲဗျာ ... ဘယ်ဘဝ

ကတည်းက ငတ်ပြတ်လာသလဲ မသိပါဘူး”
ဤတွင် ကိုစိန်၏ ပယ်ပယ်နယ်နယ်စကားကိုနားထောင်

ရင်း ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားရပါတော့တယ်

“အဲဒီလို ရွာကလက်မခံတော့မှ အဲဒီမကောင်းဆိုးဝါးရွာပြင်ကိုထွက်သွားရောတဲ့ဗျ”

“ဪ... ဟုတ်လား... နောက် ဘယ်လိုဆက်ပြောလဲဗျ”

“အဲဒီလူက ရွာဦးဘက်ကနေ ထွက်သွားတာတဲ့ဗျ အဲဒီနဲ့ သူထွက်သွားပြီးလို့ ထမင်းတစ်အိုးကျက်လောက်အကြာဆရာကြီးရှိန်းစက်ရောင်နဲ့တပည့်တစ်ယောက်ရယ် ကျုပ်တို့သားနှစ်ယောက်ရယ်ဟာ ရွာပြင်ဘက်လိုက်ထွက်ကြည့်ကြလားလား... အဲဒီမကောင်းဆိုးဝါးဟာ စေတီပျက်လေးနဲ့တောင်ကုန်းလေးနဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဟောင်းကြီးရဲ့ကြားထဲရပ်အိုလေးအပေါ်မှာ ကုလားသေကုလားမော အိပ်ပျော်နေတယ်တဲ့ဗျ...။”

အဲဒီမှာတင် ဆရာကြီးရှိန်းစက်ရောင်ဟာ မကောင်းဆိုးဝါးဆိုတာသင်္ချိုင်းမှာနေရတာ သူ့ကိုရွာဟောင်းက သင်္ချိုင်းဟောင်းဆီပို့ရမယ်လို့ အမိန့်ချမှတ်တာနဲ့ ရွာသားတွေလည်း သူ့ကိုတောစပ်ကရွာဟောင်းရှိခဲ့ရာ ဖုန်းဆိုးကုန်းဆီ မချီခေါ်သွားပြီး သင်္ချိုင်းဟောင်းက ဂူပျက်တစ်လုံးပေါ်မှာ ချထားလိုက်ကြ

တယ်တဲ့ဗျ”

“ဪ... ဒီလိုကိုးဖြစ်ရလေဗျာ ... အင်း အင်း”
ကိုစိန်မှာ သူ၏ပြောင်ဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကြီးကို ဖိးညှိဖွာရှိုက်ပြီး ဆက်ပြောပြန်သည်။

“အဲဒီလို မကောင်းဆိုးဝါးကို ပညာသားပါပါနှင့်ထုတ်လိုက်ပြီးလို့ နောက်သုံးလေးရက်အကြာမှာပဲ ... လခိုက်ညကို ရောက်လာရောဗျ... အဲဒီလကွယ်ညလည်းရောက်လာရော စေတီပျက်ကလေးရှိရာ ရွာထိပ်တောင်ကုန်းလေးဘက်မှာ ဖြူဖြူအလုံးကြီးတွေ ဟိုရွှေ ဒီရွှေဖြစ်တာကို ... တွေ့ကြရရောဗျ...”

“အဲဒါကရော ဘာတဲ့တုံးဗျ”

“စုန်းတောက်စားတာတဲ့ဗျ ... ဆရာကြီးရှိန်းစက်ရောင်ကပြောတာပဲ ... ရွာသူရွာသားတွေဆို အဲဒီဖြူဖြူလင်းလင်းကြီးတွေ ရွာထိပ်တောင်ကုန်းကချုံ့ပုတ်မည်းမည်းတွေကြားမှာ ဟိုရွှေ ဒီရွှေဖြစ်နေတာကို မြင်သာတဲ့နေရာကနေ လှမ်းကြည့်ပြီး စုန်းတွေတောက်စားမြူးတူးနေတယ်ဆိုလို့ ကြောက်လိုက်ကြတာဗျာ ... အဲဒီလကွယ်ညကစပြီး ... အဲဒီစေတီပျက်လေးရှိရာ ရွာထိပ်တောင်ကုန်းဘက်ကို ညဘက်မပြောနဲ့ နေ့ဘက်တောင်ရွာသူရွာသားတွေဟာ မသွားရဲတော့ဘူးဗျ...။”

ကျုပ်လည်း အဲဒီဘက်မသွားရဲဘူးဗျ ... ဒါလေး
တစ်ညမှာတော့ ကျုပ်ဟာ ကြွက်ထိုးရင်း အဲဒီရွာထိပ်ဘက်နား
ရောက်သွားခဲ့တယ်ဗျ။ အဲဒီအခါ အဲဒီရွာထိပ်ကုန်းကမူဘက်
မှာ ကြယ်ရောင် ... ကောင်းကင်အရောင်နဲ့ လူရိပ်မည်းမည်း
တွေလိုလိုတွေ့ရတော့ တစ္ဆေသရဲတွေလားလို့ထင်ပြီး ကြက်သီး
ဖြန်းဖြန်းထသွားရတယ်ဗျ။ စပ်ကလည်းစပ်စုချင်ဆိုတော့ ပါလေး
တုံ့အုပ်ဆောင်းမီးကိုကြီးစီးလိုက်ပြီး ချုံပုတ်တွေကိုတွယ်လို့ သူတို့
အနား တစ္ဆေရွှေတိုးကပ်သွားပြီးကြည့်မှ ... ဆရာကြီးရှိန်းစင်
ရောင်ရဲ့စကားသံ ကြားရတော့တယ်ဗျ။ ဒီတော့မှ တစ္ဆေသရဲတွေ
မဟုတ်ဘူး လူတွေပါလားဆိုတဲ့အသိနဲ့ အကြောက်ပြေပြီး သူတို့
ရဲ့နောက်နား ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီရောက်အောင် တိုးသွားကြည့်လိုက်
မိတယ်ဗျ ...။

ဒီတော့မှ လား လား ... သူတို့အုပ်စုဟာ အုတ်ပုံသာသာ
ရှိတော့တဲ့ စေတီပျက်လေးရဲ့အောက်ခြေကိုတူးဆွပြီး စေတီရဲ့
ပန္နက်ခုံထဲမှာရှိတဲ့ ဌာပနာတိုက်ကိုဖောက်နေကြတာကိုဗျ ...

သူတို့ဟာ ဌာပနာတိုက်ထဲက မူလဘုရားဒကာတွေ ဌာ
နာထားတဲ့ရွှေငွေရတနာပစ္စည်းမျိုးစုံကို စိပ်ပြေနပြေယူနေကြ
တာကိုဗျ။

“အဲဒီကိစ္စ ... ရွာသူကြီးတွေ ရွာသူရွာသားတွေကို ခင်
ဗျားပြောမပြဘူးလား”

“မပြောဝံ့ပါဘူးဗျာ ဆရာကြီးရှိန်းစက်ရောင်တို့အဖွဲ့က
တစ်ရွာလုံးအပေါ် ဒီလောက်သြဇာညောင်းနေတာ ကျုပ်က သူ
တို့အဖွဲ့ဟာ ဘုရားပစ္စည်းနိုးတဲ့လူတွေပါလို့ ပြောလိုက်ရင် ဘယ်
သူမှယုံကြည်မှာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒါ့အပြင် ဆရာကြီးရှိန်းစက်ရောင်
က ကျုပ်ကိုအပမီနေလို့ ပြောချင်ရာဖြေပြီးဆရာကြီးကိုတောင်
မဟုတ်တမ်းတရားစွပ်စွဲတိုက်ခိုက်နေပြီ။ အဲဒါဟာ မကောင်းဆိုး
ဝါးတွေရဲ့စနက်ပဲလို့ပြောလိုက်ရင် ရွာသူရွာသားတွေက ကျုပ်ကို
မကောင်းဆိုးဝါးပူးနေတယ်၊ ဖုတ်ဝင်နေတယ်ထင်ပြီး ဝိုင်းသတ်
ကြမှာဗျ။ ဒီတော့ ကျုပ်ဘယ်ပြောရဲမလဲ ... ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေ
ခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ... ကိုယ်ကျိုးအတွက် အဲဒီလို ဘာသာ
သာသနာကိုစော်ကားလွန်ကျူးတာတော့ ကျုပ် လုံးဝမကျေနပ်
ဘူးဗျာ”

“ဒါပေါ့ဗျ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မှန်သမျှ မကျေနပ်သင့်ဘူး
ဒါထက် ခင်ဗျား ဘုရားပျက်ကုန်းလေးနားက ဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်းဟောင်းကြီးရဲ့အပေါ်ရော ရောက်ဖူးသလားဗျ”

“အဲဒီကျောင်းကြီးဟာ ကျုပ်သိတတ်စအရွယ်ကတည်း

က ကျောင်းထိုင်မယ့်ဘုန်းကြီးမရှိလို့ ပိတ်ထားရတဲ့ကျောင်းကြီး
ပါဗျာ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က တစ်
ကြိမ်ပဲ အဲဒီကျောင်းကြီးအပေါ် ရောက်ဖူးတယ်ဗျာ ဒါကလည်း
ရသေ့ကြီးတစ်ပါးကြောင့်ပါဗျာ”

“ဘယ်လို .. ရသေ့ကြီးတစ်ပါးကြောင့် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ ... ကျုပ်ဟာ အဲဒီဘုန်းက မိုးဦးက
မို့ စေတီပျက်ကုန်းလေးပေါ်မှာ တောင်ပို့မို့တွေပေါက်တတ်တာ
နဲ့ ဝှိုးဖိုးအသွား ဒဏ်ရာတွေ တစ်ကိုယ်လုံးပရပွရထားတဲ့ ရသေ့
ကြီးတစ်ပါးဟာ တောစပ်ဘက်ကနေ ဒယ်ဒယ်နဲ့ပြေးထွက်လာ
တာကို တွေ့ရလို့ တကယ့်ရသေ့မှဟုတ်ရဲ့လား၊ နာနာဘာဝ
ကများ ရသေ့ယောင်ဖန်ဆင်းလာသလားလို့ သံသယဝင်ပြီး ချ
တစ်ခုနောက်မှာပုန်းရင်း စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်ဗျာ ...။

အဲဒီရသေ့ကြီးဟာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဟောင်းကြီး
ပေါ် ဟက်သွားပြီး လုံးဝပြန်မဆင်းလာတော့ဘူးဗျာ အဲဒီမှာတင်
ကျုပ်လည်း မသင်္ကာဖြစ်ပြီး ကျောင်းကြီးပေါ် တက်လိုက်ကြည့်
ရောဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ ကြောက်တတ်သလောက် စပ်စုချင်တဲ့ ဝါသ
နာလည်း တယ်ပါသကိုဗျာ ...။

ကျုပ် ကျောင်းကြီးပေါ်ရောက်သွားတော့ ရသေ့ကြီးဟာ

ကျောင်းကြမ်းပြင်ပေါ်တစ်နေရာမှာ ပက်လက်ကြီးသေနေပြီဗျာ
ကျုပ်လည်း လန့်သွားတာပေါ့၊ နောက်မှ အနားကပ်သွားပြီး
သေချာကြည့်တော့ သူ့ရဲ့လက်တစ်ဖက်ထဲမှာ ရုပ်တုလေးတစ်
ခုကိုင်ထားတာ တွေ့ရတယ်ဗျာ ကျုပ်ဟာ သူ့လက်ကိုဖြည့်ပြီး
အဲဒီရုပ်တုလေးကို ကြည့်လိုက်တယ်၊ အတော်အရုပ်ဆိုးတဲ့ ရုပ်
တုလေးပါဗျာ၊ လူရုပ်တုပေမယ့် ပါးစပ်က ငှက်နှုတ်သီးလိုပဲဗျာ

ကျုပ်လည်း အဲဒီရုပ်တုကို ကြာကြာမကြည့်ဝံ့ဘဲ အနီး
အနားကအခန်းတစ်ခုထဲ ရုပ်တုလေးယူသွားပြီး ကျောက်ကလပ်
တစ်ခုအပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်တယ်ဗျာ အဲဒီအခန်းထဲမှာ တခြား
ပန်းပုရုပ်တုမျိုးစုံကိုလည်း တွေ့ရတယ် ...။

ရသေ့ကြီးရဲ့အလောင်းကိုတော့ဒီအတိုင်းပစ်ထားရက်လို့
ကျောင်းအောက်ကို ပွေ့ချီချလာပြီး စေတီပျက်ကုန်းလေးရဲ့ တစ်
ဖက်က နဘူးချုံတွေရဲ့ကြားမှာ သံတူရွင်းနဲ့ မြေကြီးကိုတူးဆွ
မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ပေးလိုက်တယ်ဗျာ ပြီးတော့မှ ကျုပ်ဟာ ဘုန်းတော်
ကြီးကျောင်းပေါ်ပြန်တက်ပြီး တံခါးမကြီးကိုစေ့ပိတ်လို့ နွယ်ကြီးနဲ့ပဲ
မျောက်လက်ကိုချဉ်တုပ်ထားလိုက်တယ်ဗျာ”

အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရွာသူရွာသားတွေကို ခင်ဗျား
ပြန်ပြောပြဘူးလားဗျာ”

“မပြောပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ရွာကလူတွေဟာ သိပ်အထူးတော်တော်ကြာတယ်ဗျာ အဲဒီလို အခြားတစ်ပါးက ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး တစ်ယောက် ကျုပ်တို့ရွာမှာလာသေတယ်လို့ သိသွားကြရင် ငွေတော့ခိုက်ပါပြီဆိုပြီး စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်ကြမယ်။ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ကြမယ်ဗျာ ဒါကြောင့် အကျိုးမရှိတာနဲ့ ဘယ်သူမှ မပြောခဲ့ဘူး”

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ အတန်ကြာစဉ်းစားတွေဝေနေပြီး နောက် အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ပြောလိုက်ပါတော့သတည်း။

“ဒီမှာ ကိုစိုစိ ... ခင်ဗျားဟာ မဲသိရွာသားတစ်ယောက် ဆိုပေမယ့် တွေးခေါ်မြော်မြင်တတ်သူပဲဗျာ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ပြောမယ် သေသေချာချာနားထောင် ...။

တကယ်တော့ ရှိန်းစက်ရောင်တို့လူစု ခင်ဗျားတို့ရွာဆီ ရောက်လာတာဟာ ခင်ဗျားတို့ရွာဦးစေတီပျက်က ဌာပနာတိုက် ကို ဖောက်ချင်လို့ပဲဗျာ အဲဒီလို ဌာပနာတိုက်ကို ဖောက်နိုင်ဖို့ ရွာသူရွာသားတွေကို လိမ်လည်လှည့်ဖြားမှုအမျိုးမျိုးနဲ့ ခြိမ်းခြောက်စည်းရုံးတယ်။ ဘုရားကုန်းဘက်မလာဝံ့အောင် စုန်းတောက်စားတဲ့နေရာလိုလို ထင်အောင်လုပ်တယ်။ သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်အကုန်သိတယ်။ နောက်နေ့တွေ

ကျမှ အေးအေးဆေးဆေးရှင်းပြမယ် ...။
ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ရွာသားတွေ ပြင်ပဒေသကလူတွေနဲ့ ဆက်သွယ်မိပြီး အသိပညာ ဗဟုသုတ ဆင်ခြင်တုံတရားတွေ တိုးမှာစိုးလို့ ရွာဆီ ဧည့်သည်မလာဝံ့အောင်၊ လာတဲ့သူကိုလည်း သက်မခံဝံ့အောင် လှည့်ဖြားခြိမ်းခြောက်ခဲ့တာပဲဗျာ ...။

သူတို့ဟာ ဌာပနာတိုက်ဖောက်ပြီးတာတောင် ဒီရွာမှာ ဆက်ပြီးအခြေချနေတာဟာ ဒီဒေသဝန်းကျင်မှာ တစ်ခုခု ထပ်ကြံစည်စရာရှိလို့ ဒီရွာကို ခြေကုပ်ယူထားတာပဲဗျာ ...။

သူတို့ထံက စိန်မြကြည်ဆိုတဲ့မိန်းမဟာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးနဲ့ အဆိုးဆုံးပေါ့။ စိန်မြကြည်ဟာ သူ့ဆရာကြီးရှိရာ ဒီရွာဆီ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ လာမှာပဲဗျာ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့ ဘဲမှာတိတ်တိတ်လေးခိုနေပြီး စိန်မြကြည်အလာကို စောင့်ချင်တယ်ဗျာ ... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုလက်ခံနိုင်ပါ့မလား”

“ဘာဖြစ်လို့လက်မခံနိုင်ရမှာလဲဗျာ ကျုပ်က ဆရာကြီး ရှိန်းစက်ရောင်ရဲ့စကားကို သိပ်နားထောင်ချင်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပြီ ... ဒါဆိုရင် နေရာကျပြီ ... ကျေးဇူးပဲဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ စိန်မြကြည်တို့ရောက်အလာကိုစောင့်ကြည့်ချင်တာလဲ၊ စိန်မြကြည်နဲ့ကျွန်တော် ဘယ်လိုပတ်သက်

ဆက်နွယ်မှုရှိသလဲဆိုတာ ... နောက်နေ့တွေကျမှ ခင်ဗျားတို့
အေးအေးဆေးဆေးပြောပြမယ်ဗျာ ... နော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ ... ကောင်းပါပြီ”

□□□□□

စွန်ခုံသူ

(ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ကြုံတွေ့မှုများကို ဆက်လက်
တင်ပြလိုပါသည်။

စာရေးသူ)

နောက်တစ်နေ့နံနက်ပိုင်းဝယ် ကျွန်ုပ်သည် မခင်ယုဝေနှင့်
အတူတူညီအစ်မတည်ခင်းကျွေးမွေးသော ထမင်းကြော်ကို
နံနက်အဆာပြေအဖြစ်စားကာ ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်ပြီး
နောက် ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်ရင်း မခင်ယုဝေထုတ်ပြသည့် ...
ပုပ်တုလေးနှင့် ပတ္တမြားနှစ်လုံးအပြင် မြေပုံစာရွက်ကိုပါ သေသေ

ချာချာ လေ့လာကြည့်ရှုခွင့်ရလေ၏။

“ဒါဟာလည်း ... ကိုရန်နိုင်စိုးရခဲ့တဲ့ ပဉ္စလောဟာ နှစ်တုန့်သဘောသွားအတူတူပါပဲ။ သတ္တုငါးမျိုးစပ်သွန်းလောင်းထားတာပါ။ စိန်မြကြည်ရဲ့ ပြောစကားအရဆိုရင် ရသေ့ညီနောင်နှစ်ပါးအနက်က ညီတော်ရသေ့ရွှေစကြာရဲ့ ရုပ်တုပဲဖြစ်ရမယ်။ ဒါက ရုပ်တုအမပါပဲ”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ရုပ်တုလေး၏ အောက်ခြေကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အဖိုရုပ်တုကဲ့သို့ပင် သူ့တွင်လည်း ဝိဇ္ဇာလင်္ကာ ရေးနည်းစနစ်ဖြင့်ရေးထိုးထားသော ... လျှို့ဝှက်အက္ခရာသင်္ကေတများကိုတွေ့ရလေ၏။

“အဲဒီ လျှို့ဝှက်စာတွေကို ဘာသာပြန်ပြပါလားဆရာ ယုတို့ညီအစ်မလည်း စိတ်ဝင်စားလို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဗလာစာရွက်တစ်ရွက်နှင့် ခဲထိတစ်ချောင်းကိုတောင်းယူလိုက်ကာ ဦးစွာ ရုပ်တုမှ စာသားအတိုင်း ချရေးလိုက်လေ၏။

4တ၁ရီ_၉ အ၆_၄ရီ_၉ <တ၁အက_၂၁၆ည၁င_၁ပင_၁သစ_၁၆ခ၁င_၁၉ထိမ_၄၁

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် စကားလုံးအတွဲလိုက် ပြန်ဆိုရေးသားလိုက်ပါတော့သည်။

4တ၁ = ၅တာ

ရီ_၉ = ရဲ့

အ၆_၄ရီ_၉ = အရှေ့

<တ = ၃တာ

အက_၂၁ = အက္ခာ

၆ည၁င_၁ပင_၁ = ညောင်ပင်

သစ_၁၆ခ၁င_၁၉ = သစ်ခေါင်း

ထိမ_၄၁ = ထဲမှာ ... လို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။

ဒီတော့ ... ‘၅တာရဲ့ အရှေ့ ၃တာအက္ခာ ညောင်ပင်သစ်ခေါင်းထဲမှာ’ ... လို့ ရေးထားတယ်”

ခင်ယုဝေတို့ညီအစ်မသည် ကျွန်ုပ်ရေးပြသည်တို့ကို သေသေချာချာကြည့်ကြပြီးလျှင် လွန်စွာစိတ်ပါဝင်စားလျက်ရှိကြတော့၏။

“ဟုတ်ပြီဆရာ ဒီရုပ်တုလေးကစာသားရဲ့ အဓိပ္ပါယ်တော့ ဖော်လို့ရပြီ။ စိန်မြကြည်တို့ရဲ့လက်ထဲပါသွားတဲ့ ရုပ်တုက စာသားရော ဆရာမှတ်မိရဲ့လား”

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

“မှတ်မိပါတယ် မခင်ယုဝေ”

“ဆရာရယ် မယုလို့ပဲခေါ်ပါလား ... မခင်ယုဝေဆိုတာ ကြီးက ရှည်လျားလှပါတယ်ရှင်”

“ကောင်းပါပြီ မယု”

“ကဲ ... ဆရာမှတ်မိတာကို ရေးပြပါဦး”

ဤတွင် ကျွန်ုပ်သည် ရုပ်တုအဖိုမှစာသားရော ရုပ်တုမမှစာသားကိုပါ အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ချရေးပြလိုက်တော့၏။

“ခြင်္သေ့ချောင်း ... အနောက်ဘက်ကမ်း ကညင်သုံးပင် ရဲ့မြောက်ဘက် ခြတာအကွာ ခြတာရဲ့အရှေ့ ခုတာအကွာ ညောင်ပင်သစ်ခေါင်းထဲမှာ”

“ဟာ ... ဟုတ်ပြီ ဒါဆို လုံးဝနားလည်သွားပြီ ဆီရာ”

“ဆရာ ဒါဟာ ဂန္ထိရကျောက်သေတ္တာရှိရာအရပ်ပေါ့နော် ဆရာ”

“ဟုတ်တယ် ဖူးငုံ”

မခင်ယုဝေသည် အတန်ကြာတွေဝေစဉ်းစားနေပြီးနောက်

“ယု ကြားဖူးတာကိုပြောမယ်ဆရာ။ ယုတို့ဒေသမှာ ဝေရာ မကညင်ပင်ကြီးသုံးပင် ဖိုခနောက်ဆိုင်ပေါက်နေတဲ့နေရာ နှစ်

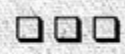
နေရာရှိတယ်ဆရာ ... တစ်နေရာကတော့ ခြင်္သေ့ချောင်းအရှေ့ဘက်မှာရှိပြီး သူက ချင်းတွင်းမြစ်ဆုံဒဲ့ပိုနီးတယ်”

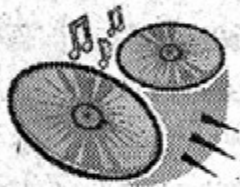
“နောက်တစ်နေရာကတော့ ခြင်္သေ့ချောင်းရဲ့ အနောက်ဘက်ကမ်းမှာရှိပြီး သူက ချောင်းဖျားပိုင်းမှာရှိတယ်ဆရာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပြီ ဒါဆို အဲဒီချောင်းဖျားပိုင်းက ကညင်သုံးပင် ဆိုတာ ထင်ရှားသွားတာပေါ့ မယု”

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မခင်ယုဝေတို့၏ တိုက်အိမ်လေးထဲမှာပင် ကုန်နေပြီး ... ရုပ်တုမှစာသားများအကြောင်း ဂန္ထိရကျောက်သေတ္တာအကြောင်းတို့ကို နေ့စဉ်လိုလို ဆွေးနွေးပြောဆိုရင်း တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်အချိန်တို့ ကုန်ဆုံးလာတော့၏။

ယနေ့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် မခင်ယုဝေတို့၏ တိုက်ပုလေထဲတွင် အိမ်တွင်းပုန်းလှုပ်နေရသည်မှာ ရက်သတ္တပတ်ပင်ပြည့်ခဲ့ပြီ။ အိမ်အပြင်သို့ထွက်ရောက်သွားလာခွင့်ရနေသော မခင်ယုဝေတို့ညီအစ်မမှာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး၏သတင်းကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းစုံစမ်းသည့်တိုင် သတင်းအစအနပင်မရချေ။

“ကဲ ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆရာ ... ရက်သတ္တပတ်လည်း ပြည့်သွားပြီ”

“ဟုတ်တယ် မယု ... ကျုပ်လည်း အိမ်ထဲမှာချည်း နေနေညညအောင်းနေရတာ လူချည့်တော့မယ်”

“ကိုရန်နိုင်စိုးရဲ့သတင်းလည်း ခုအထိ ဘာမှမကြားရသေးဘူးရှင်”

“အင်း ... သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုလို့ပဲဆိုရတော့မှာပဲ မယုရေ ... သူ အသက်ထင်ရှားမရှိတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ်မှာပြောရင်း စိတ်ထဲမှာနှင့်နေအောင် ခံစားထိ ခိုက်သွားရလေ၏။ မခင်ယုဝေလည်း မျက်နှာမကောင်းချေ။ ဖူးငုံဝေမှာမူ ပါးပြင်တို့အပေါ်သို့ မျက်ရည်ဥကြီးများပင် လိမ့်ဆင်းကျလာရှာတော့သည်။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက သူမအပေါ်သံယောဇဉ်တွယ်လျက်ရှိသလို သူမကလည်း ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးအပေါ် သံယောဇဉ်မည်မျှရှိကြောင်း ရွှေ့မျက်ရည်တို့က သက်သေခံလျက်ရှိချေပြီ။

“မခင်ယုဝေက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီ ...”

“ယုတော့ ... ကိုရန်နိုင်စိုးကို ဆက်မစောင့်ချင်တော့ဘူးဆရာ။ ဘီလူးမောင်နှမတောင်က ဂမ္ဘီရဂူကြီးဆီသွားပြီး ယုရဲ့လက်ထဲမှာရှိတဲ့ ရုပ်တုကိုရော ပတ္တမြားနှစ်လုံးဆိုပါ နေရာတကျပြန်ထားချင်လှပြီ။ ဒါမှ ယုတို့ညီအစ်မလည်း စိတ်ချမ်းသာရမယ် ... နို့မို့ဆို အဲဒီပစ္စည်းတွေလက်ထဲမှာရှိနေတာကိုက ဘယ်နေ့ကျိန်စာသင့်မလဲဆိုပြီး ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်

နေရတာ ... ကြာရင် နှလုံးရောဂါဖြစ်မှာတောင် စိုးရိမ်ရတယ် ဆရာ၊ ဒီတော့ မနက်ဖြန်ပဲ ဆရာဦးဆောင်ပြီး ဘီလူးမောင်နှမ တောင်ဆီ သွားကြရအောင်ပါ။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ သူမကို မျက်လုံးပြူးကြည့် လိုက်မိတော့သည်။

“ဟင် ... အဲဒီခရီးမှာ မယုပါလိုက်မလို့လား?”

“ယုတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးလိုက်ခဲ့မယ်ဆရာ ... ဆရာတစ်ယောက်တည်းသွားမှာကိုလည်း ယုတို့စိတ်မချဘူး။ အဲ ဒီခရီးဟာ အန္တရာယ်သိပ်များမှာသေချာတယ်ဆရာ။ ယုတို့ရဲ့ ကိစ္စကိုကူညီဆောင်ရွက်ရင်း ... ကိုရန်နိုင်စိုးလို့ပဲ ဆရာတစ် ခုခုဖြစ်သွားရင် ... ယုတို့တော့ဖြေဆည်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ ဘူး ဒီတော့ ... ယုရဲ့မောင်ဝမ်းကွဲ မှဆိုးပေါက်စရာနဲ့ရဲကိုပါ အဖော် ခေါ်သွားမယ်ဆရာ ... ယု အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီ”

လူပုံဖြူနွဲ့နွဲ့လေးဖြစ်သလောက် စိတ်ဓာတ်ခိုင်ကျည်ပုံရ သော မခင်ယုဝေကိုငေးကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်မှာ သက်ပြင်းကိုသာ မှုတ်ထုတ်လိုက်ရပါတော့သတည်း ...။

တစ်ခုတည်းသောဆုံမှတ်သို့

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ... ကိုစိုစိတ်လယ်တဲလေးထံမှာ ပင် အခြားသောမဲသီရွာသူ၊ ရွာသားများတွေမြင်ရိပ်မိသွားခြင်း မရှိစေရန် လျှို့ဝှက်စွာတည်းခိုနေလာခဲ့သည်မှာ ငါးရက်ခန့်ပင် ရှိချေပြီ ...။

ဆဋ္ဌမမြောက်နေ့၏ မနက် ... နေထန်းတစ်ဖျားမရောက် မိမှာပင် ရွာဘက်ဆီမှ မြင်းခွာသံများကြားသဖြင့် နေနေညည အစဉ်အမြဲလိုလိုပိတ်ထားသည့် ပြတင်းကဲလားတံခါးကို အသာဟ ပြီး မြင်းခွာသံများကြားရာသို့ ကြည့်လိုက်မိရာ ...

မြင်းငါးကောင်ခန့်မှာ ကျောက်ချောင်းလေးကမ်းပါးဘက်

ဆီမှနေ၍ ... မဲသီရွာလေးဆီဦးတည်စိုင်းနှင်လာနေကြသည်ကိုလှမ်းတွေ့ရလေ၏။

ရှေ့ဆုံးမှမြင်းကိုစီးလာသူမှာ ဝတ်စုံဖြူတလွင့်လွင့် ... ဦးပြည်းပြောင်ပြောင်နှင့် စိုးသူတော်လေးဖြစ်ပြီး ...

သူ၏နောက်မှ မြင်းကိုစိုင်းနှင်လာသူမှာ သက္ကလတ်ဦးထုပ်ဆောင်းကာ ကတ္တီပါဘောင်းဘီရှည်အနက်၊ ဝှေ့စံကုတ် (ခေါ်) ချိုင်းပြတ်သားရေကုတ်အင်္ကျီနှင့် ... ရှပ်အင်္ကျီအနီကြားဆုံ ဝတ်လျက် ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်ကို ကျည်ခါးပတ်၏သေနှုတ်အိတ်ဝယ် ထည့်ထားသည့် မာယာကေရီစိန်မြကြည်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

သူမ၏နောက်မှ ဂေါ်ရခါးကြီး ရာဂျူးနီနှင့် စက်လှေသမားနှစ်ယောက်တို့မှာ မက္ကစီကန်ကောင်းဘျိုင်စတိုင်လ်များဖြင့် မြင်းကိုယ်စီနှင့်ကာ လိုက်ပါလာကြတော့၏။

ထို မြင်းစီးအုပ်စုရွာထဲဝင်သွားပြီး ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့် အကြာမှာပင် ကိုစိုစိမှာ ရွာဘက်ဆီမှ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ရောက်လာတော့သည်။

“ကိုရန်နိုင်စိုး ... ကိုရန်နိုင်စိုး”
“ဗျာ ... ဘာတုံးကိုစိုစိရဲ့”
“စိန်မြကြည်တို့အဖွဲ့ ရွာဆီ ပြန်ရောက်လာကြပြီဗျ”

“သူတို့မြင်းနဲ့ပြန်လာကြတာကို ကျွန်တော်တို့တွေ့လိုက်ပြီးပြီ ကိုစိုစိ၊ သူတို့ဘာလုပ်ရှားမယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရမယ်၊ တကယ်လို့ သူတို့ဟာ ဘီလူးနှစ်ကောင်ထောင်က ဂမ္ဘီရဂူကြီးဆီ သွားရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ နောက်က တိတ်တိတ်လေးလိုက် သွားကြရမယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ခင်ဗျားရောလိုက်မှာလား ကိုစိုစိ”

“လိုက်မယ်ဗျာ ... ကိုရန်နိုင်စိုးပြောပြလို့ အကြောင်းစုံ သိပြီးမှတော့ မတော်လောဘကြီးပြီး ဘာသာသာသနာကိုပါ မရှောင် ဒုက္ခပေးတဲ့အပြင် ကျုပ်တို့ရဲ့ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ရွာသူရွာသားတွေကို စုန်းကဝေတို့နဲ့ခြိမ်းခြောက်လှည့်ဖြား အယူအဆလွဲမှားအောင်ပြုလုပ်တဲ့ ရှိန်းစက်ရောင်တို့အဖွဲ့ကို အခွင့်သင့်ရင် ကျုပ်ရဲ့အသက်ကိုပေးပြီး ဖြိုခွင်းပစ်ချင်ပါရဲ့ဗျာ”

“ဟုတ်ပြီ ... ဒါဆို မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်ဗျာ၊ သူတို့လှုပ်ရှားတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လှုပ်ရှားတာပေါ့”

ကိုစိုစိမှာ ... ရှိန်းစက်ရောင်တို့အဖွဲ့၏ အကြံအစည်ကို ပိုမိုသိရှိအကဲခတ်နိုင်စေရန် ယင်းအဖွဲ့တည်းခိုစတည်းချနေသော ရွာလူကြီးဦးတုံး (ခေါ်) ဘကြီးတုံး၏အိမ်၌ ထင်းခွေရေခပ် စသည် တောက်တိုမယ်ရအလုပ်များကို ဝိုင်းကူလုပ်ပေးလျက်ရှိလေ၏။

ရွာလူကြီးဦးတုံးမှာ ကိုစိုစိ၏ ဆွေမျိုးနီးစပ် ဘကြီးဝမ်းကွဲ လည်းတော်စပ်သဖြင့် ယင်းအိမ်သို့ ရှေးယခင်ကပင် ကိုစိုစိမှာ မကြာခဏ ဝင်ထွက်လေ့ရှိသူဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ကိုစိုစိသည် ရွာလူကြီးဦးတုံး၏အိမ်၌ နွားစာ ကူစဉ်ပေးနေစဉ် ... စိန်မြကြည်တို့အဖွဲ့ ရွာသို့ပြန်လည်ရောက်

ရှိလာပြီး နှစ်ရက်အကြာ တစ်မနက်၌ ... သူတို့အဖွဲ့အားလုံး နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်တွင် တစ်ခုတစ်ရာတိုင်ပင်နီးနှော ရန် စုဝေးလျက်ရှိသည်ကို သတိပြုပိသွားရာ သူတို့၏ပြောစကား တို့ကို ခိုးဝှက်နားထောင်ရန် ကြိုးစားတော့၏။

ရွာလူကြီးဦးတုံး၏နေအိမ်မှာ သက်ကယ်မိုး ပျဉ်ထောင်ကာ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးဖြစ်ပြီး ဆရာကြီးရှိန်းစက်ရောင်တို့ကို အိမ်ပေါ် ထပ်တစ်ထပ်လုံး၌တည်းခိုခွင့်ပေးထားကာ ရွာလူကြီးမိသားစုက အိမ်အောက်ထပ်တွင် နေကြလေ၏။

ဆရာကြီးရှိန်းစက်ရောင်၏အဖွဲ့သားများမှာ လူနှစ်ဆယ် ခန့်ရှိသဖြင့် ... အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်တွင် ဆရာကြီးရှိန်းစက် ရောင်၊ စိန်မြကြည် ... စသည့် အဖွဲ့၏ထိပ်ပိုင်းခေါင်းဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်များသာ နေထိုင်ပြီး ကျန်အဖွဲ့သားတို့မှာ အိမ်ကြီး၏ဘေး တက် အဖီမှာ နေထိုင်ကြရလေ၏။

ယခုမူ စည်းဝေးပြောဆိုစရာရှိသဖြင့် အဖွဲ့သားအားလုံး မှာ အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်မှာပင် စုဝေးခြင်းပြုကြလေရာ ... သူ တို့၏စကားများကို နားစွင့်နိုင်ရန် ကိုစိုစိမှာ အိမ်ကြီး၏ခေါင်းဆောင် ဘက်ရှိ မန်ကျည်းပင်ကြီးပေါ်သို့ မန်ကျည်းရွက်ခူးဟန်ဆောင် ကာ ဝါးပလိင်းလေးတစ်လုံးလွယ်ကာ တက်ခဲ့တော့၏။

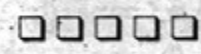
သူသည် အိမ်ဘက်သို့ကောင်းနေသည့် မန်ကျည်းကိုင်းဖော် တက်ပြီး ထရံနားသို့ကပ်နိုင်သမျှကပ်ကာ အိမ်ကြီးထဲမှ ဖြော စကားတို့ကိုနားစွင့်ရာ ဆရာကြီးရှိန်းစက်ရောင်၏ အဖွဲ့သားတို့ ကိုအမိန့်ပေးပြောကြားသော အောက်ဖော်ပြပါသြဝါဒစကားတို့ ကိုကြားရပါတော့သည်။

“ငါတို့လိုချင်နေတဲ့ ရုပ်တုနှစ်ခုအနက်က တစ်ခုကိုပဲ ရသေးတယ်။ ပန်းသာမြိုင်မြို့မှာ ရေထဲကျသွားတဲ့ ရန်နိုင်စိုးရဲ့ အစ်ကို ရန်ပိုင်စိုးဆိုတာရှိတယ်ဆိုလို့ မြို့အနှံ့ရှာပေမယ့် မတွေ့ရဘူး။ ဒါဟာ ငါတို့ကို အဂ္ဂဆိုတဲ့ကောင်က သတင်းမှားပေးသွားတာပဲ။ ငါတို့ မနေ့ညနေပိုင်းကရရှိတဲ့ နောက်ဆုံးသတင်းကတော့ ... အဂ္ဂနဲ့ရုပ်ချင်းတော်တော်တူတဲ့ လူတစ်ယောက်ရယ်၊ မိန်းမချောနှစ်ယောက်ရယ်၊ လူငယ်တစ်ဦးရယ်ဟာ မြင်းကိုယ်စီနဲ့ ဘီလူးမောင်နှမတောင်ဘက်ကို ဦးတည်သွားတာကို ပန်းသာမြိုင်မြို့အနှံ့ဖြန့်ချိထားတဲ့ ငါတို့ရဲ့အထောက်အကူတွေထဲက တစ်ယောက်က နံနက်ဝေလီဝေလင်းမှာ တွေ့ခဲ့တယ်တဲ့ ...။

ငါတို့လိုအပ်နေတဲ့ နောက်ရုပ်တုဟာ အဲဒီအဂ္ဂတို့အဖွဲ့ရဲ့လက်ထဲမှာ ရှိနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ရုပ်တုက ဂန္တီရကျောက်သေတ္တာရှိရာအရပ်ကို ဖော်ပြထားတဲ့ စကားဂုဏ်ကိုဖတ်နိုင်သူ

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ဟာလည်း အဂ္ဂပဲဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ငါတို့ဟာ သူတို့ရဲ့နောက်ကို အချိန်မီလိုက်မှဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့မွန်းမတည့်မီမှာပဲ ငါတို့တစ်ဖွဲ့လုံး ဘီလူးမောင်နှမတောင်ဆီ ချီတက်ကြမယ်။ ကဲ ... ခုအချိန်ကစပြီး အားလုံးအသင့်ပြင်ကြ”

- အတိတ်ဒဏ္ဍာရီ
- ရှေးဟောင်းကမ္ဘည်း
- သွေးရူးသွေးတန်း
- ပွင့်လင်းချစ်သူ

အခန်း (၄)

အတိတ်ဒဏ္ဍာရီ

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ် မခင်ယုဝေ၊ ဖူးဝံ့ဝေနှင့် ဈာန်ရဲတို့သည် ခြင်္သေ့ချောင်းဖျားတောနက်ကြီးအတွင်းရှိ ဘီလူးမောင်နှမတောင်မှ ရှေးဟောင်းကျောက်ဂူကြီးဆီသို့ ခရီးနှင့်ရန် တိုင်ပင်ကြလေ၏။

“စိန်မြကြည်တို့အဖွဲ့ဟာ ကျုပ်ကို ခြင်္သေ့ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် အစုန်အဆန်ရှာနေမှာ သေချာတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့က ရေကြောင်းလမ်းကနေ သွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ချောင်းရိုးနံဘေးကနေ ကုန်းလမ်းအတိုင်းသွားမှဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ကျွန်ုပ်၏စကားကို မုဆိုးလေးဈာန်ရဲက ခေါင်းညှိတ်

ထောက်ခံသည်။

“ဆရာပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ရေလမ်းခရီးကသွားရင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အတွက် လုံခြုံရေးစိတ်မချရဘူး။ ဆင်လမောင်း တောင်ခြေဘက်ကပတ်ပြီး ဖုန်းဆိုးမြေကိုဖြတ်သွားရင်လည်း ခြင်္သေ့ချောင်းဖျားဆီရောက်ပါတယ်။ ခရီးက ကြမ်းပြီးဝေးတယ် မြင်းနဲ့သွားမှဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော် မြင်းလှည်းငှားပေးပါမယ် ဆရာ မြင်းစီးတတ်ပါ့မလား”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ကျုပ်က မြန်မာပြည်တစ်လွှား ဒေသမျှစုံ လျှောက်သွားနေရသူပါ။ မြင်းကောင်းကောင်းစီးနေ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမသားတွေဖြစ်တဲ့ မယုနဲ့ဖူးဝံတို့အတွက် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် ဖူးဝံဝေက ပြုံးကာ ခပ်သွက် သွက်ဖြင့် ပြောလေသည်။

“ဖူးဝံကို လျှော့မတွက်ပါနဲ့ဆရာ၊ ဖိုးစွန်ရဲ့အစ်မတွေ ပါ။ ဖိုးစွန်က အမဲလိုက်ဝါသနာပါသလို မြင်းမွေးတာ၊ မြင်းစီး တာလည်း ဝါသနာပါတယ်လေ၊ မြို့အရှေ့ဖျားက သူတို့ခြံထဲမှာ လွေဖောဆိုတဲ့ မြင်းတစ်ကောင်မွေးထားတယ်ဆရာရဲ့၊ ဖူးနဲ့မက သူတို့ခြံသွားလည်တိုင်း လွေဖောကို စီးနေကျပါ”

“ဪ... ဒါဆို အဆင်ပြေတာပေါ့”

သို့ဖြင့် နောက်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မြင်းကိုယ်စီ ဖြင့် ခြင်္သေ့ချောင်းအနောက်ဘက် ဆင်လမောင်းတောင်ခြေမှ ပန်းကာ ဖုန်းဆိုးမြေကိုဖြတ်လျက် ခရီးနှင့်ခွဲကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စားရေရိက္ခာ၊ လက်နက်ကိရိယာအပြည့် အစုံဖြင့် ချီတက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၌ အမဲလိုက်ဓားမြှောင်တစ်လက်၊ ဓားရှည်တစ် ချောင်းပါပြီး စွန်ရဲ၌ ပွိုင့် (၃၇၅) မဂ္ဂနစ်ရိုင်ဖယ်တစ်လက်နှင့် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းပါလေ၏။

မခင်ယုဝေတို့ ညီအစ်မမှာမူ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းစီကို သားရေအိတ်နှင့်ခါးပတ်တို့၌ ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လေးဦးစလုံးတွင် ကျောပိုးအိတ်ကိုယ်စီပါရှိပြီး ဘောင်းဘီရှည်တောစီးဘွတ်ဖိနပ်လည်ရှည်တို့ဝတ်စားထားကြ လေ၏။

မခင်ယုဝေမှာ ဦးခေါင်းထက်၌ သက္ကလတ်ဦးထုပ် ဆောင်းထားပြီး ပိတုန်းရောင်ကေသာတို့ကို ကျောထက်တွင် ဖြန့်ချထားရာ ဆံနွယ်မျှင်တို့မှာ လေတွင် တနွဲ့နွဲ့လွင့်ပါးလျက်၌ လေသည်။

ဖူးငုံဝေမှာမူ ဘော့ဟဲယားပုံ ကုပ်ဝဲသာသာ ဆံပင်ခပ် တိုတိုအပေါ်မှ မြင်းစီးဦးထုပ်ဆောင်းထားရာ နုပျိုဖျတ်လတ်သည့် လုလင်ပျိုလေးတစ်ဦးနှင့်တူနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နံနက်စောစော ဝေလီဝေလင်းအချိန်မှ စ၍ ပန်းသာမြိုင်မြို့မှ ခရီးစတင်နှင့်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ရာ လမ်းခရီး၌ ငမင်းစားချိန်တစ်ချိန်သာနားလျက် ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့ကြ သဖြင့် နေဝင်ရိုးရိတွင် ခြေသို့ချောင်းဖျားသို့ ရောက်ရှိသွားတော့ ၏။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီတောစပ်မှာပဲ စခန်းချညအိပ်ကြရ အောင်”

ဤတော ဤတောင်ကို အတော်လေးကျွမ်းသော မုဆိုး လေးဈာန်ရဲ၏အကြံပြုချက်အတိုင်း ဖုန်းဆိုးမြေအလွန် တောစပ်၌ ကျွန်ုပ်တို့ရပ်နားစခန်းချကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စမ်းချောင်းတစ်ခုအနီးတွင် စခန်းချခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ပါလာသောဆန်ကို စမ်းရေဖြင့်ဆေးကာ အင်္ဂလိပ် စစ်တပ်သုံး ဟန်းကောချိုင့်ထဲထည့်ချက်ပြီး အမဲခြောက်နှင့် ဆတ် သားခြောက်တို့ကိုဖုတ်လျက် ညစာအဖြစ် ဖြစ်သလိုစားလိုက်ကြ လေ၏။

ညစာစားပြီးချိန်တွင် တောရိပ်တောင်ရိပ်ကြောင့် လျှင် မြန်စွာမှောင်လာသည့်အပြင် ရောမခြင်နှင့်မှက်များ ပိုင်းအုံကိုက် ခဲလာသဖြင့် မခင်ယုဝေတို့ညီအစ်မမှာ သူမတို့၏ရွက်ဖျင်တဲ အတွင်းသို့ ဝင်သွားကြတော့သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်ဈာန်ရဲကမူ ရွက်ဖျင်တဲနှစ်လုံးအကြားရှိ မီးလင်း ဖိုကို မီးထိုးကာ လမ်းခရီးမှ တူးလာသည့် နန္ဒင်းတက်တို့ကို မီးဖိုထဲပစ်ထည့်ပြီး ခြင်၊ မှက် အကိုက်သက်သာအောင်ပြုရင်း စကားထိုင်ပြောနေကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ပန်းသာမြိုင်မြို့လေးမှ ရှားရှားပါးပါးဝယ်ယူ ရရှိလာသည့် ဆေးပြင်းလိပ်ကို အာသာပြေခဲကာ ...

“မောင်ရင်လေးက မုဆိုးဆိုတော့ ဘီလူးမောင်နှမ တောဘက် ကောင်းကောင်းရောက်ဖူးမှာပေါ့နော်”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဈာန်ရဲက ကွမ်းသွေးပျစ်ခနဲထွေးလိုက် ပြီး ...

“အရင်က နှစ်ခါတော့ရောက်ဖူးတယ် ဆရာရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ တောသိပ်နက်နက်ကြီးထဲတော့ မရောက်ဖူးသေးဘူး”

ဟု ဖြေလိုက်လေ၏။

“ဒါဖြင့် ဘီလူးမောင်နှမတောင်ဆီလည်း မရောက်ဖူး

ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒီတောကြီးထဲမှာ ဘီလူးမောင်နှမ တောင်ရှိတယ်လို့သာ ကြားဖူးတာ၊ တစ်ခါမှတော့ မရောက်ဖူး ဘူးခင်ဗျ”

“ဘီလူးမောင်နှမတောင်လို့ရော ဘာဖြစ်လို့ခေါ်တာလဲ ကွယ့် သိသလား”

“အင်း ... ကျွန်တော့်အဘိုးကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ငယ်ငယ်က ပြောဖူးတယ်ဆရာရဲ့၊ ဒါကလည်း ဒဏ္ဍာရီလိုလို ပုံပြင်လိုလိုပါ”

“ဟုတ်ပါပြီလေ ... ဒဏ္ဍာရီပဲဖြစ်ဖြစ် ပုံပြင်ပဲဖြစ်ဖြစ် နားထောင်ရတာပေါ့”

“ဒီလိုဆရာရဲ့ ... ရှေးပဝဏသီပျူခေတ်ကပေါ့၊ အဲဒီ တုန်းက ဝိဿနိုးရှေးဟောင်းပျူမြို့တော်ကြီးမှာ ပန်ထွာဘုရင်မ အုပ်ချုပ်နေပြီး သရေခေတ္တရာမှာတော့ ဒွတ္တဘောင်မင်း အုပ်စိုး နေခဲ့တယ်တဲ့ ...”

တစ်ခါမှာတော့ နယ်ချဲ့ဘုရင်ဖြစ်တဲ့ ဒွတ္တဘောင်မင်း ဟာ ဝိဿနိုးမြို့ပြနိုင်ငံကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ဖို့ စစ်သည်အလုံး အရင်းနဲ့ ချီတက်ဝိုင်းရံလာတဲ့အခါ ပန်ထွာဘုရင်မရဲ့ စစ်သည်

တွေကလည်း နယ်ချဲ့တွေကို ရွတ်ရွတ်ချွန်ချွန်ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့ တယ် ...”

ဒါပေမဲ့ အင်အားပိုမိုကြီးမားပြီး စစ်ပရိယာယ်ကြွယ်ဝ တဲ့ ဒွတ္တဘောင်မင်းကို အရှုံးပေးရမယ့်အနေအထားဖြစ်လာရော တဲ့၊ အဲဒီအခါမှာ ပန်ထွာဘုရင်မဟာ သူ အင်မတန်ယုံကြည်တဲ့ အမတ်ကြီး ယောဝါရဲ့လက်ထဲ ထူးဆန်းတဲ့ ကျောက်သေတ္တာ တစ်လုံးကို အပ်တယ်တဲ့ဆရာရဲ့”

“ထူးဆန်းတဲ့ကျောက်သေတ္တာ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ အဲဒီကျောက်သေတ္တာထဲမှာ ဆားဒူး ကြီးတွေက ပန်ထွာဘုရင်မကိုပေးထားတဲ့ ရွှေပုရပိုက်ရှိတယ်တဲ့ ဆရာ၊ အဲဒီပုရပိုက်ထဲမှာ ဂန္တီရပညာရှင်ဆားဒူးကြီးတစ်ဦး ရေးထိုး မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ ပညာရပ်တွေဟာ ကမ္ဘာလောကကြီးကို တောင် စိုးမိုးနိုင်တယ်ဆိုပဲ ...”

အဲဒီရွှေပုရပိုက်ထဲက ပညာရပ်တွေကို ပန်ထွာဘုရင်မ ဟာ လေ့လာဆည်းပူးနေတုန်းမှာပဲ ဒွတ္တဘောင်ဘုရင်ရဲ့ နယ်ချဲ့ ကျူးကျော်မှုကိုခံရတော့ အဲဒီရွှေပုရပိုက်ထဲက ပညာတွေကို ဘုရင်မဟာ ကောင်းကောင်းအသုံးမချနိုင်ခဲ့ဘူးတဲ့ ဆရာ ...”

အဲဒီမှာတင် ပန်ထွာဘုရင်မဟာ အင်မတန်တန်ဖိုးကြီး

မားအစွမ်းထက်တဲ့ပညာရပ်တွေ၊ နယ်ချဲ့ဘုရင်ရဲ့လက်ထဲရောက်
သွားရင် ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး ဒုက္ခရောက်ရချည်ရဲ့ဆိုပြီး
နယ်ချဲ့ဘုရင်ရဲ့လက်ထဲအရောက်မခံရအောင် အမတ်ကြီးယော
ဝါရဲ့လက်ထဲ အဲဒီရွှေပုရိုက်ပါတဲ့ ကျောက်သေတ္တာကို အပ်ခဲ့
တယ်။ အမတ်ကြီးယောဝါရဲ့တာဝန်က အဲဒီကျောက်သေတ္တာကို
မိဿနိုးနဲ့ဝေးရာအရပ်ဆီ ယူပြေးပြီး ဘယ်သူ့လက်ထဲမှရောက်
မသွားအောင် သတ္တိရှိရှိစောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းဖို့ပါပဲ ...။

ပန်ထွာဘုရင်မဟာ ဒွတ္တဘောင်ဘုရင်ရဲ့လက်ထဲက နေ
တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့ရင် အမတ်ကြီးယောဝါရဲ့ရာ
အရပ်ဆီလိုက်လာပြီး အဲဒီကျောက်သေတ္တာကို ပြန်ယူမယ်လို့
ပြောတယ်တဲ့။ အဲဒီကျောက်သေတ္တာကိုပြန်ရမှ ရွှေပုရိုက်ထဲက
ပညာရပ်တွေကို သေသေချာချာ အချိန်ယူလေ့လာဆည်းပူးပြီး
အဲဒီပညာရပ်တွေနဲ့ ဒွတ္တဘောင်ဘုရင်ကို ပြန်လည်လက်စားချေ
တိုက်ခိုက်မယ်လို့ဆိုတယ်တဲ့ ဆရာ”

“အဲဒီရွှေပုရိုက်ထဲက ပညာရပ်တွေဆိုတာ ဘာတွေတဲ့
တုံး ဈာန်ရဲ့ရဲ့”

“အင်း ... ထူးခြားပြီး အစွမ်းထက်တဲ့ ဂန္ထိရပညာရပ်
တွေပဲတဲ့ဆရာ၊ အဘိုးပြောတာကတော့ အဲဒီရွှေပုရိုက်ထဲက

ပညာရပ်တစ်ခုကိုပဲ ပန်ထွာဘုရင်မက အသုံးချရသေးတယ်တဲ့၊
အဲဒီပညာရပ်ကတော့ အတုလစည်တော်ပြုလုပ်စီရင်တဲ့ ဂန္ထိရ
ပညာရပ်ပဲတဲ့ဆရာ”

“အတုလစည်တော် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ .. အဲဒီရွှေပုရိုက်ပါပညာကို အသုံး
ပြုပြီး ပန်ထွာဘုရင်မဟာ ဗြဟ္မာ၊ နက္ခတ်၊ အံသာ၊ လိတ္တာ၊
ဩင်း၊ နဝင်း၊ အင်း၊ စမတွေနဲ့ လပြည့်သုံးညတိုင်တိုင် သူကိုယ်
တိုင် ဦးဆောင်စီရင်လို့ အတုလစည်တော်ကြီးကို ကြက်စေခဲ့တာ
တဲ့ဆရာ ...။

မိဿနိုးမြို့တော်ကို ရန်သူတွေဝိုင်းလာတဲ့အခါ အတု
လစည်တော်ကို သုံးကြိမ်သုံးခါတီးလိုက်ရင် မြို့ရိုးပတ်ပတ်လည်
က ကျိုးတွေထဲကရေတွေ ဖောင်းလန်အောင် ဒလဟောစီးဆင်း
လိမ့်ဆင်းဝင်လာပြီး ရန်သူတပ်တွေကို ရေတွေလွှမ်းသွားတယ်
တဲ့။ အဲဒီလို ရွှေပုရိုက်ပါ ဂန္ထိရပညာနဲ့ ပန်ထွာဘုရင်မက
အတုလစည်တော်ကို ဖန်တီးထားတော့ ဘယ်ရန်သူကမှ မိဿနိုး
မြို့တော်ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ခြင်းမပြုနိုင်ဘူးတဲ့။ အဲဒီလို
အစွမ်းထက်လှတဲ့ ဂန္ထိရပညာရပ်တွေဟာ အဲဒီရွှေပုရိုက်ထဲမှာ
ပါတယ်တဲ့ ဆရာရဲ့ ...။

အမတ်ကြီးယောဝါဟာ အဲဒီရွှေပုရဂိုက်ပါတဲ့ ကော့
သေတ္တာကို အဝတ်တစ်ထည်နဲ့ပတ်ပြီး သစ်သီးခြင်းတစ်ခြင်း
အောက်မှာထည့်၊ သူ့ကိုယ်သူ ကုန်သည်ဟန်ဆောင်ပြီး ဗိဿနီ
မြို့ထဲက ထွက်တယ်တဲ့၊ မုဆိုးဖိုဖြစ်တဲ့အမတ်ကြီးဟာ သူနဲ့အတူ
သူ့ရဲ့အပျိုပေါက်လူပျိုပေါက်အရွယ် သားနဲ့သမီးရယ်၊ တထွေ
လက်သားအနည်းငယ်ရယ်ကို ခေါ်ခဲ့သတဲ့ ...။

သူတို့လူစုဟာ ကုန်သည်တွေဟန်ဆောင်ရပ်ဖျက်ပြီး
မြို့ထဲက ထွက်ခဲ့ကြတော့ မြို့ကိုဝိုင်းထားတဲ့ ဒွတ္တဘောင်ရဲ့တစ်
တွေကလည်း သူတို့ကို တိုင်းခြားကကုန်သည်တွေလို့ထင်ပြီး
အသာတကြည့်လွှတ်ပေးလိုက်တယ်တဲ့ဆရာ ...။

ဒီလိုနဲ့ အမတ်ကြီးယောဝါတို့လူစုဟာ ပန်ထွာဘုရင်မ
ညွှန်ကြားထားတဲ့အတိုင်း ဖုန်းဆိုးမြေတွေ၊ တောဂနိုင်းခင်တန်း
တွေ၊ မြစ်ချောင်းတွေကို ဖြတ်သန်းပြီး အနောက်မြောက်ယွန်း
ယွန်းအရပ်မှာရှိတဲ့ တောင်တန်းတွေဘက် ဦးတည်ခရီးနှင်ခဲ့ကြ
တယ်တဲ့ ...။

သူတို့ဟာ ရက်လများစွာ ခရီးနှင်ခဲ့ပြီးနောက်မှာတော့
ဟောဒီဖီဖြူတောင်တန်းကြီးဘက်ရောက်လာခဲ့တယ်တဲ့၊ နောက်
ခြင်သဲ့ချောင်းဖျားမှာရှိတဲ့ ဟောဒီတောနက်ကြီးထဲက တောင်တစ်

လုံးရဲ့သဘာဝဂူလိုထဲကြီးဆီ ရောက်လာကြပြီး အဲဒီမှာ စခန်းချ
ကြတယ် ...။

အဲဒီလိုဂူကြီးထဲမှာ စခန်းချနေထိုင်တဲ့အခါ ပန်းပု
အတတ်တတ်ကျွမ်းတဲ့အမတ်ကြီးယောဝါဟာ သူတို့ပျူအချို့
ကိုးကွယ်လေ့ရှိတဲ့ သျှိုဝနတ်ရုပ်တုကို ပန်ထွာဘုရင်မဆီကတစ်
ဆင့် သူတတ်ကျွမ်းထားတဲ့ ဂန္တီရပညာနဲ့ စီရင်ထုလုပ်ခဲ့တယ်တဲ့
ဆရာ ...။

အဲဒီလိုနဲ့ သဘာဝဂူကြီးထဲမှာနေလာကြရင်း တစ်နေ့
မှာတော့ တောတွင်းအဖျားရောဂါဆန်းတစ်မျိုးဖြစ်ပွားပြီး အမတ်
ကြီးတို့နဲ့အတူပါလာသူတွေဟာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် နေ
မြင် ညပျောက်ဆိုသလို သေကုန်ကြရာမှာ နောက်ဆုံး အမတ်
ကြီးနဲ့ သားသမီးနှစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်တဲ့ ...။

အဲဒီမှာတင် အမတ်ကြီးဟာ သူတို့သားအဖသုံးဦးစလုံးပါ
သေကြရတော့မယ်လို့ထင်ပြီး သျှိုဝနတ်ကြီးကို တိုင်တည်လို့
ကျိန်စာဆိုခဲ့တယ်တဲ့ဆရာ၊ အဲဒီကျိန်စာကတော့ သူ သစ္စာရှိရှိနဲ့
စောင့်ထိန်းထားတဲ့ ဂန္တီရကျောက်သေတ္တာနဲ့ ဘုရင်မပေးအပ်လိုက်
တဲ့ ရွှေငွေရတနာတွေကို မိမိတို့ရဲ့အတ္တအကျိုးအတွက် ယူငင်သူ
တွေဟာ ရူးသွပ်ပါစေ၊ အသေဆိုးနဲ့သေပါစေ၊ ဘေးဒုက္ခဆိုးတွေ

တွေ့ပါစေ၊ သေပြီးရင်လည်း နောင်ဘဝမှာ ပဉ္စပါဒီလို လူတစ်
ပိုင်း၊ တိရစ္ဆာန်တစ်ပိုင်း၊ ဘီလူးတစ္ဆေတစ်ပိုင်း ဖြစ်ပါစေ
ကျိန်စာဆိုခဲ့တယ်တဲ့ ဆရာ ...။

အဲဒီလိုကျိန်စာဆိုပြီးတဲ့နောက် အမတ်ကြီးယောဝါဟာ
ဖျားပြီး သေဆုံးသွားရတာတယ်တဲ့၊ အဲဒီအခါ အမတ်ကြီးရဲ့သေ
သမီးဟာ ဘယ်လိုတိုင်းကြသလဲဆိုတော့ ...။

ရောဂါပိုးတွေ ပျံ့နှံ့ခိုအောင်းနေတဲ့ ဒီဂူကြီးထဲမှာ ဆက်
နေရင် သူတို့မောင်နှမပါ ရောဂါကူးစက်ပြီး သေရလိမ့်မယ်
ဘယ်နှစ်၊ ဘယ်ကာလမှ လိုက်လာနိုင်မှန်းမသိတဲ့ ပန်ထွာဘုရင်မ
ကိုလည်း သူတို့မစောင့်နိုင်ဘူး ...။

ဒီတော့ ဂန္တီရကျောက်သေတ္တာနဲ့ ရှိရှိသမျှရွှေငွေရတနာ
တွေယူပြီး လွတ်ရာကျွတ်ရာထွက်သွားကြတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့
ကြတယ် ...။

အဲဒီလိုနဲ့ သူတို့မောင်နှမဟာ ဂန္တီရကျောက်သေတ္တာနဲ့
ရတနာရွှေငွေတွေသိမ်းကျုံးယူပြီး ဂူကြီးကိုစွန့်ခွာဖို့ ကြံစည်တုန်း
မှာပဲ သူတို့ရဲ့ဖခင် အမတ်ကြီးဂန္တီရအတတ်နဲ့ စီရင်ထုလုပ်ထားတဲ့
သျှိုဝနတ်ကျောက်ရုပ်တုကြီးဟာ အသက်ဝင်လာပြီး သူ့ရဲ့လက်
တစ်ဖက်စီနဲ့ ရိုက်ချလိုက်တာမှာ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး ပွဲ

င်းပြီး သေရောတဲ့ဆရာ ...။

သေလွန်ပြီးတဲ့နောက် အဲဒီမောင်နှမဟာ ဘီလူးဘဝ
ရက်ပြီး ဂူကြီးနဲ့တောင်ကိုစောင့်ရှောက်နေခဲ့ကြရတယ်တဲ့၊ ဒါ
ကြောင့် အဲဒီကျောက်တောင်ကြီးကို ဘီလူးမောင်နှမတောင်လို့
ခေါ်တွင်တာတဲ့”

ကျွန်ုပ်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးခဲလျက်မှ ဈာန်ရဲပြော
မှုကို နားထောင်လျက်ရှိရာ သူ၏ဘီလူးမောင်နှမပုံပြင်အဆုံး
နှင့် မိမိ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလိုက်မိလေ၏။

“ဒါဆို အဲဒီဘီလူးမောင်နှမဟာ ပန်းချီပုံတွေ၊ ရုပ်တု
တွေမှာ ကျုပ်တို့တွေဖူးနေကျ ဘီလူးပုံမျိုးနွဲ့မတူဘဲ ဘီလူးတစ်
ပိုင်း၊ လူတစ်ပိုင်း၊ တိရစ္ဆာန်တစ်ပိုင်းပုံမျိုးဖြစ်နေလေမလားကွယ်”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးဆရာ”

ကျွန်ုပ်က ဈာန်ရဲပြောပြသော ဘီလူးမောင်နှမပုံပြင်နှင့်
ကျွန်ုပ်တို့၏ကျောက်အိတ်များထဲတွင်ပါလာသည့် ဘီလူး၊ လူ၊
တိရစ္ဆာန်တို့၏အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများ ရောနှောပါရှိသော သတ္တု
ပုံတုနှစ်ခုကို ဆက်စပ်စဉ်းစားကြည့်နေမိလေသည်။

“အဲ ... အဘိုးကတော့ ပြောဖူးတယ်ဆရာ”

“ဆိုပါဦး ... ဘာပြောဖူးတာလဲ”

“ဘီလူးမောင်နှမတော့နက်ထဲ သစ်ဝါးခုတ်ရင်း မှတ်
လည်လမ်းမှာလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အမဲလိုက်ရင်း နယ်ကျွဲရောက်သွား
ပဲဖြစ်ဖြစ် ... အဲဒီလူတွေအိပ်တဲ့အခါ အိပ်မက်ထဲမှာ လူလို
ဘီလူးလိုလို၊ တိရစ္ဆာန်လိုလို သတ္တဝါနှစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်
တယ်တဲ့ဆရာ၊ သတ္တဝါတစ်ကောင်က လူယောက်ျားတစ်ဦးနဲ့
ပြီး နောက်သတ္တဝါက လူမိန်းမနဲ့သတ္တဝါတူတယ်တဲ့ ...

အိပ်မက်ထဲမှာ အဲဒီသတ္တဝါနှစ်ကောင်က လက်ဟန်
ခြေဟန်နဲ့မလာဖို့ မောင်းထုတ်တာမျိုး မြင်မက်လေ့ရှိတယ်တဲ့
အဘိုးပြောတာကတော့ အဲဒီသတ္တဝါအဖိုအမဟာ ဘီလူးမောင်
နှမပဲဖြစ်ရမယ်၊ သူတို့ရှိရာတော့နက်ထဲ လူစိမ်းသူစိမ်းတွေ
မလာစေချင်လို့ အိပ်မက်ပေးပြီး မောင်းထုတ်တာဖြစ်ရမယ်တဲ့
ပြောတယ်ဆရာ”

မည်သို့ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဈာန်ရဲပြောပြသည့် ဘီလူး
မောင်နှမပုံပြင်ကို နားထောင်ရပြီးနောက်တွင် ဘီလူးမောင်နှမ
တောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ပိုမိုစိတ်ဝင်စားလာမိပါတော့၏။

ရှေးဟောင်းကမ္ဘာ

ကျွန်ုပ်တို့သည် မခင်ယုဝေ၏ယောက်ျားရေးဆွဲပေးခဲ့
သည့် မြေပုံကိုကြည့်ပြီး ခရီးနှင့်ခွဲကြခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဘီလူး
မောင်နှမတော့နက်ကြီးထဲ ဝင်ရောက်ခဲ့ရသည့် တောတွင်းခရီးမှာ
ဝေဝေဝေဖြစ်လှဘဲ ခရီးတွင်ခွဲကြပါသည်။

“မြေပုံထဲမှာ ဒီစမ်းချောင်းလေးကို ဖော်ပြထားတယ်၊
ကျုပ်တို့ ဒီမှာ စခန်းချ၊ ချက်ပြုတ်စားသောက်ပြီးတာနဲ့ စမ်း
ချောင်းရဲ့မြောက်ဘက်က တောင်ကြောကို ဖြတ်တက်ရမယ်”

သို့ဖြင့် နှစ်ချို့သစ်ပင်ကြီးများ၊ နက်ရှိုင်းသောလျှိုကြီးများ၊
ထူထပ်သိပ်သည်းလှသော ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို ဖြတ်သန်း

ခဲ့ကြရသည်တွင် အောက်ပေါင်းခန္ဓာယ်တို့ ရှုပ်ထွေးပြီး ညီညာခြင်း မရှိသော ကျောက်စရစ်ကုန်းစောင်းများ၊ ကျဉ်းမြောင်းလှသည့် ကမ်းပါးယံများကို ကျော်ဖြတ်ရသည့်အခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် မြင်းတို့ကို အသုံးပြုနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ခြေလျှင်ခရီးသာ နှင်ရကာ မြင့်မားမတ်စောက်လှသည့် တောင်ကမ်းပါးယံတို့ကို ကျော်ဖြတ်ရသည့်အခါ မြင်း၏ပါးချပ်ကိုကိုင်လျက် သတိကြီးစွာထားဖြတ်ကျော်လေ၏။

ခရီးလမ်းပန်းကြမ်းတမ်းလှသော်လည်း မခင်ယုဝေနှင့် ဖူးငုံဝေတို့မှာ ညည်းညူခြင်းမပြုဘဲ ယောက်ျားသားများနှင့် ခင်ပေါင်တန်းလိုက်ပါနိုင်ခဲ့ကြသည်မှာ ချီးကျူးဖွယ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းသို့လျှင် နက်ရှိုင်းလှစွာသော တောနက်ကြီးထဲဖြတ်သန်းဝင်ရောက်လာရသည့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တောဝက်အုပ်နှင့် နှစ်ကြိမ်တိုးရာ တစ်ကြိမ်မှာမူ တောဝက်အုပ်ကတောင့်သဖြင့် သူတို့၏လေအောက်အရပ်မှ ကျွန်ုပ်တို့ကွေ့ရှောင်ဖြတ်သန်းခဲ့ရလေ၏။

တစ်ကြိမ်မှာမူ တောဝက်အုပ်က ငါးကောင်ခန့်သာ ရှိသဖြင့် ယင်းတို့အထဲမှ ဝက်တောင်းကြီးတစ်ကောင်ကို ဈာန်ရဲက သူ၏ပွိုင့် (၃၇၅) မဂ္ဂနှစ်ရှိုင်ဖယ်ဖြင့် လက်စွမ်းပြပစ်ခတ်သတ်

ဖြတ်လိုက်ကာ ထိုတောဝက်ကိုဖျက်ပြီး ရိက္ခာဟင်းလျာကောင်းအဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ ဖြန့်ဖြန့်ယှက်ယှက် စားသုံးခဲ့ကြရလေ၏။

တောကြီးများမည်းအတွင်း မှိုကျင်းရှိရာ တောင်စောင်းတစ်ခုတွင်မူ ဧရာမတောကြီးမြေဟောက်ကြီးတစ်ကောင်နှင့် မပျော်လင့်ဘဲ ဆုံရရာ ဈာန်ရဲက ရှိုင်ဖယ်ဖြင့် ခြောက်လှန့်ပစ်ခတ်မောင်းထုတ်လိုက်ရသေး၏။

တစ်နေ့နံနက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့သည် စမ်းချောင်းတစ်ခု၏ နံဘေးသို့ပြင်ပေါ်တွင် ဆင်အုပ်၏ခြေရာတို့ကိုတွေ့ရရာ အသက် ၅၀ ရပ်သလိုဖြစ်သွားရသေး၏။

“ဆင်ခြေရာတွေပါလား၊ ဒီလိုလျှိုထဲမှာ ဆင်အုပ်နဲ့ တိုးလို့ကတော့ ပြေးပေါက်မရှိဘဲ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး စိမ့်ညက်ညက် ကြသွားနိုင်တယ်”

ကျွန်ုပ်၏မှတ်ချက်စကားကြောင့် အမျိုးသမီးနှစ်ဦး၏မျက်နှာတို့မှာ သွေးဆုတ်ဖြူရော်သွားတော့သည်။ သို့သော် ဈာန်ရဲသည် သဲပြင်ပေါ်မှဆင်ခြေရာများကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး နောက် ...

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဆရာ ... ခြေရာတွေကြည့်ရတာ လတ်ခတ်မှုမရှိပါဘူး၊ ရက်အတော်ကြာကြာက ဆင်အုပ် ရေသောက်

ဆင်းခဲ့ကြတဲ့ခြေရာဟောင်းတွေပါ”

ဟု ပြောလိုက်မှ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အသက်ရှူချောင်းသွား
တော့၏။

တစ်ညတွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ စခန်းချနေသည့် တောင်
စောင်းအောက်ဘက်လျှိုထဲမှ ကျားဟိန်းသံကြားရသဖြင့် ကြောက်
သီးမွှေးညင်းထသွားကြပြီး လရောင်ဖြင့် လျှိုထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်
ကြရာ နီလာစင်းကျားကြီးတစ်ကောင်သည် ဂျီပေါက်တစ်ကောင်
ကို ဒဟတ်တောထဲမှ ကိုက်ချီဆွဲထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်
မှင်တက်မိကာ ငေးကြည့်နေမိကြလေ၏။

“ဝေါင်း”

လျှိုအတွင်း ရေစပ်စပ်သံချောင်းလေးနံဘေးမှ သံကြေ
ပေါ်တွင် ကျားကြီးသည် မာန်ဖိဟိန်းဟောက်လိုက်ပြီးနောက်
သံပြင်ပေါ်အသာဝပ်ကာ ဂျီပေါက်ကို စိမ်ပြေနပြေဝါးစားနေတော့
ရာ အရိုးကိုက်ဝါးသံ ကျိုးကျိုးကျွတ်ကျွတ်ကိုပင် ဝါးနှစ်ရိုက်ခန့်
အကွာ အပေါ်စီးမှ ကြက်သီးထဖွယ် အတိုင်းသားကြားခဲ့ရလေ
သည်။

သို့နယ် အန္တရာယ်ထူပြောလှသော ဘီလူးမောင်နှမ
တောအုပ်ကြီးထဲ သုံးရက်သုံးညလုံးလုံးခရီးနှင့်ခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်

တို့သည် တစ်နေ့နံနက်နေမုန်းမတည့်မီတွင် အနက်ရောင်
ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင် ကျောက်သားတို့နှင့် တည်ဆောက်
ထားသော လွန်စွာမြင့်မားသည့် ကျောက်တောင်ကြီးတစ်တောင်
၏ တောင်ခြေရင်းသို့ ဆိုက်ရောက်သွားတော့၏။

“ဒါ ဘီလူးမောင်နှမတောင်ပဲ”

မြေပုံကိုကြည့်ကာ ဈာန်ရဲက မှတ်ချက်ပြုပြီးနောက်
ဂူကိုရှာဖွေကြလေ၏။

မြေပုံထဲတွင် ဂူမှာ တောင်၏အရှေ့ဘက်အခြမ်းတွင်ရှိ
သည်ဟု ဖော်ပြထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်၏အရှေ့
ဘက်မျက်နှာမူထားရာသို့ ပတ်ကြည့်ကြသည်တွင် ယောက်ျား
သုံးလေးဖက်စာခန့် ပင်စည်ကြီးမားလှသော နှစ်ချို့သစ်မှည့်ပင်
ကြီးတစ်ပင်နှင့် တည့်တည့်ရှိ သပွတ်သိပ်တောချုံကြီးပိတ်ဆို့
ဖုံးအုပ်ထားသည့် ဂူအဝကိုရှာဖွေတွေ့ရှိလေတော့၏။

“ကဲ ... ဂူဝတော့တွေ့ပြီ၊ ဒီဂူဝမှာပဲ မြင်းတွေကို
ချန်ထားခဲ့ပြီး ဂူထဲဝင်ကြည့်ကြရအောင်၊ မယုတို့က မီးအိမ်တွေ
ပါ ထွန်းခဲ့ကြ”

သို့ဖြင့် နောက်ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည်
လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှစ်လက် စတွန်းကင်းမီးအိမ်နှစ်လုံး၏အလင်း

ရောင်အားကိုးဖြင့် ဂူအဝမှ စတင်ဝင်ရောက်ကြတော့၏။

ဂူအဝအား သပ္ပာယ်ချဲ့တို့ အံ့ဖွဲ့ပိတ်ဆို့ထားသဖြင့် ကျွန်ုပ် နှင့်ချာန်ရဲတို့က တောလိုက်စားမြှောင်တို့ဖြင့် ရှင်းလင်းရတော့ သည်။

လူတစ်ရပ်ကျော်ခန့်မြင့်ကာ ဆယ်ပေခန့်ကျယ်သည် ကျောက်ဂူကြီးထဲသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် စူးဝါးသော အနံ့ဆိုးကြီးကို ရှူရှိုက်လိုက်ရကာ ...

‘ဖလတ် .. ဖလတ် .. ဖလတ်’

တောင်ပံခတ်သံများနှင့်အတူ ဂူထဲ၌ အောင်းနေသည့် လင်းနို့များက ဝေါခနဲ ပျံထွက်သွားကြလေ၏။

ရှေးဟောင်းကျောက်ဂူကြီးကား ကျယ်ဝန်းလှသည့် တစ်ဝဂူလှိုင်းကြီးဖြစ်ကာ လင်းနို့တို့ ဒိုအောင်းရာ အမိုးမျက်နှာ ကြက်မှာ မြင့်မားလှ၏။

ဂူလှိုင်းကြီး၏အတွင်းဘက်ကျောက်သားနံရံအနီးတွင် ခြောက်ပေကျော်မြင့်မားသည့် ကျောက်ရုပ်တုကြီးကို တွေ့ရလေ သည်။

“ဒါဟာ သျှိုဝနတ်ရုပ်ကြီးပဲဖြစ်မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးနေရာတို့၌ ဟောက်ပက်ဖြစ်နေ

သည် နတ်ရုပ်တုကြီးကို သေချာစွာလေ့လာကြည့်ရှုနေရာမှ ရုပ်တု၏အောက်ခြေကျောက်ခုံပေါ်တွင် ရှေးဟောင်းအက္ခရာတို့ ဖြင့် ရေးထိုးထားသော ‘သျှိုဝ’ ဟူသည့်စာလုံးတို့ကို ဖတ်လိုက်မိ လေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာ ရှေးဟောင်းပျူလူမျိုးအချို့ ကိုး ကွယ်တဲ့ သျှိုဝနတ်ရုပ်တုပဲ”

ဤတွင် မခင်ယုဝေသည် သူ၏ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ကတ္တီ ပါရုံအိတ်အနီရောင်လေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်၏လက်ထဲ သို့ ကမ်းပေးလိုက်လေ၏။

“ဆရာ ဒီအိတ်ထဲက ပတ္တမြားလေးတွေဟာ ဒီနတ်ရုပ် ရဲ့မျက်လုံးတွေပဲ မဟုတ်လားဆရာ၊ သူတို့ကို နေသားတကျ ပြန်တပ်ပေးလိုက်ပါဆရာ၊ ဒါမှ ကျိန်စာတွေရဲ့စက်ကွင်းကနေ ယုတို့လွတ်မြောက်မှာပါ”

ကျွန်ုပ်လည်း ကတ္တီပါအိတ်အနီလေးကို လက်ခံယူလိုက် ပြီး ရုံကြိုးကိုဖြုတ်ကာ အိတ်ထဲမှ ပတ္တမြားလေးနှစ်လုံးကို လက် ဖဝါးတစ်ဖက်အပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်လေ၏။

စတွန်းကင်းမီးရောင်၏အောက်တွင် ဖျပ်ဖျပ်လက် တောက်ပလျက်ရှိသော ပတ္တမြားလုံးနှစ်ခုရဲလေးတို့ကို ကျွန်ုပ်သည်

သေချာစွာစစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက် သျှိုဝနတ်ရုပ်တု၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားကာ ရုပ်တု၏အောက်ခြေရှိ ကျောက်သားခုံပေါ် တက်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဟောက်ပက်ဖြစ်နေသော နတ်ရုပ်တု၏မျက်လုံးနှစ်လုံးထဲသို့ ပတ္တမြားတစ်လုံးစီထည့်သွင်းပေးလိုက်တော့၏။

“အင်း... ပတ္တမြားမျက်လုံးတွေထည့်လိုက်မှ ဒီနတ်ရုပ်တုကြီးက အသက်ဝင်လာတာပဲ”

မခင်ယုဝေ၏မှတ်ချက်ကို ဖူးဝံ့ဝေကလည်း ထောက်ခံလေသည်။

“ဟုတ်တယ်နော်၊ သျှိုဝနတ်ရုပ်တုကြီးက ခုမှ တကယ့် သက်ရှိလိုလိုဖြစ်သွားတာ”

ယင်းရှေးဟောင်းကျောက်ဂူကြီးအတွင်းတွင် သျှိုဝနတ်ရုပ်တုကြီးအပြင် အခြားရုပ်တုများစွာကိုပါ တွေ့ရလေ၏။

“ဒါတွေကဧရာ ဘာရုပ်တုတွေလဲဆရာ”

မခင်ယုဝေ၏အမေးစကားကို ဖြေနိုင်ရန် ကျွန်ုပ်က ရုပ်တုတို့၏အောက်ခြေမှ ကမ္မည်းစာသားတို့ကို ဖတ်ရှုရလေသည်။

“ဒါက သူရဿတီနတ်သမီးပဲ မယုရဲ့”

“သူရဿတီနတ်သမီးကိုလည်း ပျူခေတ်တုန်းက ကိုးကွယ်ခဲ့တာပဲနော် ဆရာ”

“အင်း... ပျူခေတ်ရဲ့ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုပိုင်းဆိုင်ရာက ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့အတူ မဟာယာနဧရာ ဟိန္ဒူဗြဟ္မဏဒေတို့ပါ ခေတ်ပြိုင်ပေါ်ထွန်းခဲ့တယ်လေ မယုရဲ့၊ ဒါကြောင့် ဟာဒီလို ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တွေအပြင် ဟိန္ဒူဗြဟ္မဏနွယ်တဲ့နတ်တုတွေကိုပါ ထုလုပ်ကိုးကွယ်ယုံကြည်သူတွေရှိခဲ့တယ်၊ ဟိန္ဒူဗြဟ္မဏတွေက သူရဿတီနတ်သမီးဟာ ဗေဒင်လေးပုံနဲ့သာမန်က ပက္ခဏာကျမ်းကို ပထမဦးဆုံးဖန်ဆင်းခဲ့တယ်လို့ ယူဆယုံကြည်ကြတယ်လေ”

ဖူဝံ့ဝေကလည်း သူရဿတီနတ်သမီးရုပ်တုကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုလေသည်။ ရုပ်တုက ရှေးဟောင်းပျူလက်ရာဖြင့် ထုဆစ်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး အချိုးအစားကျနလက်ရာမြောက်လှသည်။

“ကျုပ်တို့က သူရဿတီလို့ ရေးကြ၊ ခေါ်ကြပေမယ့် သက္ကတလို သရသွတီ၊ ပါဠိလို သရဿတီဖြစ်တယ်”

“သရဆိုတာက အားကိုးရာ၊ မှီခိုရာလို့ အဓိပ္ပာယ်ရသလို အမြတ်တနိုး သတိရထိုက်သူလို့လည်း အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။

သတိကတော့ သစ္စာရှိသူလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ဒါကြောင့် သရသတိဆိုတာဟာ အားကိုးမြတ်နိုးသတိရထိုက်တဲ့ သစ္စာနှင့် နတ်သမီးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်လေ”

မခင်ယုဝေနှင့် ဖူးငုံဝေတို့မှာ ဂူကြီးထဲ၌တွေ့ရသည့် အခြားနတ်ရုပ်တုများကိုပါ စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိကြသည်။

“ဒါတွေကရော နတ်ရုပ်တုတွေပဲမဟုတ်လားဆရာ ဘာနတ်ရုပ်တုတွေလဲဟင်”

ဖူးငုံဝေက ကျောက်ဆစ်နတ်ရုပ်တုအချို့ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်းမေးလေ၏။

“အင်း ... ဒါတွေဟာလည်း နတ်ရုပ်တုတွေပါပဲ သူတို့ကို ဒွတ္တဘောင်အုပ်စုဝင်နတ်တွေလို့ခေါ်တယ်”

“ဒွတ္တဘောင်အုပ်စုဝင်နတ်တွေ ... ဟုတ်လား ဆရာ နတ်တွေမှာ အုပ်စုရှိသလား”

“ဒီလိုလေ ဖူးငုံရဲ့ ... ကျုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးအတော်များ များ ယုံကြည်တဲ့ ၃၇ မင်းနတ်တွေကို သူတို့စတင်ပေါ်ထွန်းလာ တဲ့အချိန်အခါမှာ တိုင်းပြည်နိုင်ငံကိုအုပ်ချုပ်နေတဲ့ ဘုရင်မင်းတွေ အပေါ်မူတည်ပြီး အုပ်စုတွေခွဲလိုက်တဲ့အခါ BC ၆ ရာစု လောက်က သရေခေတ္တရာပြည့်ရှင် ဒွတ္တဘောင်မင်းရဲ့လက်ထက်

ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုတွေနဲ့အတူ ရောနှောပေါ်ထွန်းနေတယ်ဆိုတာ သင်ရှားတယ် မယုရဲ့”

“ဗုဒ္ဓဘာသာကိုလည်း ပျူတွေက ယုံကြည်သက်ဝင်ခဲ့ပုံ ရတယ်နော် ဆရာ၊ ဒီမှာ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တွေကိုပါ ထုဆစ်ထား တယ်”

ပျူလက်ရာဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များအား မခင်ယုဝေက ညွှန်ပြကာ ပြောနေစဉ် ဈာန်ရဲက ဂူကြီး၏အတွင်းထောင့်တစ် နေရာမှ ကျောက်သေတ္တာကြီး၏အဖုံးကျောက်ပြားကြီးကို ဖွင့်ဟ ကြည့်နေ၏။

“ဟာ ... ဒီအထဲမှာ ငွေထည်ပန်းကန်ခွက်ယောက် တွေနဲ့ ရွှေဒဂါး ငွေဒဂါးတွေပါလား”

“မောင်လေး ... မင်း အဲဒါတွေကို လက်ဖျားနဲ့တောင် သွားမထိပါနဲ့ကွယ်။ မမတို့ ဒီဂူကြီးဆီလာခဲ့တာက အဲဒီငွေထည် တွေ၊ ဒဂါးတွေကို ရယူဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ယူလည်းမယူရဲဘူး၊ ဒီဂူကြီး ထဲက ဥစ္စာပစ္စည်းမှန်သမျှဟာ ကျိန်စာသင့်နေတာလို့ မမ ယုံ ကြည်တယ်။ အဲဒီကျိန်စာကြောင့်ပဲ မင်းရဲ့အစ်ကိုရော၊ သူ့ရဲ့ ဘာပည့်သုံးယောက်စလုံးပါ အသေဆိုးနဲ့ သေခဲ့ရတယ်မဟုတ် သား၊ နောက် သူ့တပည့်တစ်ယောက်ဆို ရသေ့ပတ်ပြီး ရူးသွပ်

သွားတယ်လို့ သိရတယ်ဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် အဲဒီပစ္စည်းတွေကို စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားပါနဲ့ကွယ်။ မမတို့ ကြောက်လွန်းလို့ပါ။”

မခင်ယုဝေက စိုးရိမ်ပူပန်သံလေးနှင့် ပြောရင်းမှ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့လှည့်ကာ ...

“ဒီဂူနံရံတွေပေါ်က စာတွေကိုရော၊ ဟောဒီကျောက်စာတွေပါ ဖတ်ကြည့်ပါဦး။”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကျောက်ဂူကြီး၏နံရံတစ်နေရာတွင် ရေးထိုးထားသော စာအက္ခရာများကို လက်နှိပ်စာတ်မီးဖြင့်ထိုးကာ သေချာစွာဖတ်ရှုကြည့်ရာ ရှေးဟောင်းသက္ကတဘာသာဖြင့် ရေး၊ ရှေးပျူအက္ခရာများဖြင့်ပါ ရေးထွင်းမှတ်တမ်းတင်ထားသည့် ကမ္မည်းစာများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ယင်းကမ္မည်းစာများကို စာတစ်ကြောင်းချင်း ဂရုတစိုက် ဖတ်ရှုလျက်ရှိရာမှ မျက်စိညောင်းလာသည့်အခါ ခေတ္တနားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ မခင်ယုဝေနှင့် ပူးဝံဝေတို့ညီအစ်မမှာ ကျွန်ုပ်ကို ငြိမ်သက်စွာစိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်နေကြပြီး ဈာန်ရဲကမူ သူ၏ပြောင်းရှည်သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်

ကာ ဂူကြီးအနံ့ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလေ့လာလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကမ္မည်းစာများကိုဖတ်ရှုပြီးနောက် ဈာန်ရဲအား လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ဈာန်ရဲရေ မောင်ရင်လေး ကျုပ်ကိုပြောပြခဲ့တဲ့ ဘီလူးမောင်နှမပုံပြင်ထဲက အဖြစ်အပျက်အကြောင်းအရာတွေဟာ တကယ်ဖြစ်ရပ်တွေနဲ့ အတော်နီးစပ်တာပါလား။ ဒီကမ္မည်းစာတွေကို ရေးထိုးသွားသူဟာ မောင်ရင်ရဲ့ပုံပြင်ထဲက ဗိဿနိုးအမတ်ကြီးယောဝါပဲကွ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဈာန်ရဲမှာ အံ့သြသွားပြီး ...

“ဟာ ... ဟုတ်လားဆရာ၊ ဒါ ... ဒါဆို အမတ်ကြီးယောဝါဆိုတာ တကယ်ရှိခဲ့တာပေါ့နော်”

ဟု စိတ်အားထက်သန်စွာမေးလိုက်လေ၏။

“အမတ်ကြီးယောဝါဆိုတာ တကယ်ရှိခဲ့လို့ သူကိုယ်တိုင် ရေးထိုးခဲ့တဲ့ ဟောဒီကမ္မည်းစာတွေရှိနေတာပေါ့။ နေဦး ... ဟောဒီကျောက်စာကိုပါ ဖတ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်ုပ်က ကျောက်သေတ္တာကြီး၏နံဘေး၌ ထောင်ထားသော ကျောက်စာကိုပါ ဖတ်ကြည့်လိုက်လေတော့၏။

ဂူကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဒူးတစ်ဖက်ထောက်ပြီး သလင်း
ကျောက်ပြားချပ်ပေါ်မှ ကျောက်စာကို ကျွန်ုပ်ဖတ်ရှုနေစဉ် မခင်
ယုဝေနှင့်ဖူးဝေတို့မှာ စတွန်းကင်းမီးအိမ်များကို ကိုင်မြှောက်
ပြလျက်ရှိကြလေ၏။

ကျောက်စာကိုဖတ်ရှုပြီးသဖြင့် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်
နှင့် မခင်ယုဝေက စိတ်ဝင်စားခြင်း၊ သိလိုခြင်းဆန္ဒတို့ကို မထိန်း
ချုပ်နိုင်တော့ဘဲ ခပ်လောလောမေးလိုက်တော့၏။

“ဆရာ အဲဒီစာတွေက ဘာတွေလဲ၊ ဖိုးဈာန်ပြောပြတဲ့
ပုံပြင်နဲ့ ဘယ်လိုတူနေတာလဲ၊ ယုတို့ကိုလည်း ရှင်းပြပါဦးဆရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖူးလည်း သိချင်လှပြီ၊ အဲဒီစာတွေကို
ဘာသာပြန်ပြောပြပါတော့ဆရာ”

ကျွန်ုပ်က ဂူကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်စဉ် ဈာန်ရဲက
လည်း သူ့အစ်မ ညီမတို့နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်အနီး၌ ဝိုင်းထိုင်လိုက်
ကာ ...

“ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ကြားခဲ့ရဖူးတဲ့ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်
ဟာ အပြင်မှာ တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန် ဖြစ်နေတယ်
ဆိုတော့ သိပ်ကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာပဲ၊ အဲဒီစာတွေထဲ
မှာ ပုံပြင်ထဲက အကြောင်းအရာတွေ တကယ်ပဲပါသလားဆရာ

ရ နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ပြောပြပါဦး”

ဤတွင် ကျွန်ုပ်က ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် သူတို့ကို ဘာသာ
ပြန်ပြောပြလိုက်ပါတော့သတည်း။

သွေးဈေးသွေးတန်း

(ပျူအမတ်ယောဝါ၏ကမ္မည်းမှတ်တမ်း)

ကျွန်ုပ်ပျူအမတ်ကြီးယောဝါသည် ပန်ထွာမင်းသမီး၏ တာဝန်ပေးချက်အရ ဒွတ္တဘောင်ဘုရင့်တပ်များကို ကုန်သည် ဟန်ဆောင်လျက် ဖောက်ထွက်ဖြစ်သန်းကာ ရေလမ်းကုန်းလမ်း တို့မှ ခရီးပြင်းနှင့်ပြီးနောက် (၇၃) ရက်မြောက်သောနေ့ တနင်္လာ ပြုတ်စန်း၊ ခေသိဒ္ဓိနက္ခတ်နယ်ပယ်တွင်ရှိချိန် နံနက်ဦးသမယ၌ ဤမဟာဂီရိတောင်သေလာ၏ ဂူဗိမာန်ဆီရောက်လတ်ချေ၏။

ကျွန်ုပ်၏အဓိကတာဝန်မှာကား အနောက်မဇ္ဈိမတိုင်းမှ

ရောက်ရှိလာသည့် ဆာဗူးဖက်ကြီးသုံးဦးက ပန်ထွာမင်းသမီး အား ပေးအပ်ခဲ့လေသော ကျောက်သေတ္တာငယ်ကို အသက်နှင့် ဆက်ကာ စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းရန်ဖြစ်ပါ၏။

ယင်းအချိန်သမယက ဖက်ီးတို့ကား မြောက်ပိုင်းဥတ္တရ တိုင်းမှ အာရိယန်နွယ်ဝင် မွန်ဂိုဘုရင်၏နိုင်စက်မှုကြောင့် မူရင်း ဌာနီ ဂျပန်နားမြစ်နှင့်ဆတ္တလက်မြစ်အကြားရှိ ဒီတြီဒေဒီတောင် သေလာကိုစွန့်ခွာကာ တေရဌနတ်မင်း ကြီးစိုးရာ အရှေ့အရပ်ဆီ ဦးတည်လာခဲ့ရာမှ ကျွန်ုပ်တို့၏အရှင်သခင်မ စံမြန်းသည် ဗိဿ နိုးသို့ရောက်လတ်သည်ရှိသော် သခင်မပန်ထွာမင်းသမီး၏စောင့် ရှောက်မှုကိုရသည်၌ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သည့်သဘောဖြင့် သူတို့နှင့် အတူ ပါလာသော ကျောက်သေတ္တာငယ်ကို လက်ဆောင်ပဏ္ဍာ အဖြစ် ပေးအပ်ခဲ့ချေ၏။

ယင်းကျောက်သေတ္တာထဲတွင်ကား ဟိမဝန္တာဆရာသခင် တစ်ဦးဖြစ်သွားပြီဖြစ်သော ဣန္ဒာမည်သည့် ဖက်ီးကြီးရေးသား စီရင်ခဲ့လေသော လောကီသိဒ္ဓိမဟာကျမ်းရွှေပုရပိုက်သည်ရှိလေ ၏။ အဋ္ဌာရသသဝိဇ္ဇာဂုဏ္ဍိရပညာရှင် ဖက်ီးကြီးဣန္ဒာက ဤရွှေပုရ ပိုက်သည် လောကကို သူရိန်နေမင်းကဲ့သို့ စိုးမိုးချယ်လှယ်နိုင်စွမ်း သော ဣန္ဒာသယဝိဇ္ဇာရေအတတ်တို့တည်ရှိရာ တစ်ခုတည်း

သော ကျမ်းကြီးဖြစ်၏ဟု ဆိုထားလေ၏။

ယင်းရွှေပုရပိုက်ထည့်အပ်သော ကျောက်သေတ္တာလေးအား ဖက်ီးသာဒူးကြီးကုန်သည် ဟိမဝန္တာရှိ ဆရာသခင်တို့ စခန်းသို့ အပြီးတိုင်သွားခါနီးတွင် သူ၏တပည့်ဖက်ီးသုံးဦးအား လက်ဆင့်ကမ်းအမွေအနှစ်အဖြစ် ပေးအပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။

ထိုဖက်ီးသုံးဦးသည်လည်း လောကတံတွာလူ့ရပ်ရွာကို အပြီးတိုင် စွန့်ခွာလျက် ရေခဲတောင်တန်းတို့ဆီသွားရောက်ကာ တရားကျင့်ကြံရန် ရည်သန်လေသဖြင့် အဆိုပါ ကုန်သည်သမီးစွာ အတတ်ကျမ်းရွှေပုရပိုက်တည်ရှိရာ ကျောက်သေတ္တာလေးအား ကျေးဇူးရှိတတ်စွာသော ပန်ထွာမင်းသမီး၏လက်သို့ အပ်နှင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

သို့နယ် ဖက်ီးသုံးဦးပေးသွားသည့် ရွှေပုရပိုက်ပါ အတတ်တို့ထဲတွင် ဣရဗေဒ၊ သာမဗေဒ၊ ယုဗေဒ၊ အာတဗ္ဗဏဗေဒတို့၏အနှစ်ချုပ်ဖြစ်သော စတုမဟာဗေဒ ပညာရပ်သည်လည်းကောင်း၊ ပရိဝါရစိတ္တပရိယာယ်ဝေဝဂ်အတတ်သည်လည်းကောင်း၊ စက္ကောမယန္တရားအတတ်သည်လည်းကောင်း၊ ယင်းအတတ်တို့အား လွှမ်းမိုးနိုင်စွမ်းသော သုသဗ္ဗုဒ္ဓိပကဟု မည်တွင်သည့် ဝိဇ္ဇာရေအတတ်သည်လည်းကောင်း ပါရှိသည်ဖြစ်ရကား

လွန်စွာ အဖိုးအနန္တထိုက်တန်လှချေ၏။

ယင်းရွှေပုရပိုက်ပါ အတတ်ထူးတို့ကို ပန်ထွာမင်းသမီးသည် တစ်ပင်တိုင်မြဲနန်း၏အထက်ဆုံးတံအဆင့်၌ တစ်ပါးတည်း စံမြဲနန်းချိန်အကာလညတို့တွင် လျှို့ဝှက်စွာ ဆည်းပူးလျက်ရှိစဉ် သရေခေတ္တရာပြည့်ရှင် ဒွတ္တဘောင်မင်းမှ ရာဇသံပေးကာ တပ်ထောင်တာမိုလ်ထုအစုစု အသောင်းသောင်းအသိန်းသိန်းဖြင့် နယ်ချဲ့ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာလျက် အရှင်မ၏တိုင်းနိုင်ငံကို လုပ်ကြံရန် ဝန်းရံခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ရွှေပုရပိုက်ထည့်သွင်းထားရာ ကျောက်သေတ္တာအား သစ်သီးခြင်းအောက်၌ ထားကာ ကုန်သည်အယောင်ဆောင်လျက် အခင်းအတားတို့ကို ကျော်ဖြတ်သယ်ဆောင်ခဲ့ရချေ၏။

သခင့်အပေါ် သစ္စာစောင့်သိသော သူတို့၏ပြုရပ်ဖြစ်သည့် ကျွန်ုပ်သည် ယင်းရွှေပုရပိုက်တည်ရှိရာ ကျောက်သေတ္တာငယ်အား ကျွန်ုပ်ဖန်တီးရာ ကျောက်သေတ္တာကြီးထဲတွင် ရတနာပစ္စည်းအချို့နှင့်အတူ လုံခြုံစွာသိမ်းဆည်းထားပြီးသကာလ ဒွတ္တဘောင်၏လက်မှ ရုန်းထွက်ကြွလှမ်းလာမည့် သခင်မ ပန်ထွာမင်းသမီးအား စောင့်စားငုံ့လင့်လျက်ရှိပါ၏။

သခင်မသည်လည်း ဒွတ္တဘောင်မင်း ကံဇာတာမှူးမှိုန်

နက္ခတ်ကာလ၌ စနေဂြိုဟ်ပူးယှဉ်ကာ သက်ရောက်သည်လည်း နှိပ်ပြမိချိန်ကို စောင့်စားပြီးသကာလ ကိုယ်လွတ်ရုန်းလျက် ကျွန်ုပ်၏နောက်သို့ လိုက်ပါကြွလှမ်းလာပြီး ကျောက်သေတ္တာငယ် အတွင်းမှ ရွှေပုရပိုက်ပါ ဝိဇ္ဇာရေမဟာအတတ်တို့ကို ဆက်လက် ဆည်းပူးပြီးလျှင် ဒွတ္တဘောင်အား သံသရာရန်ကြွေးဆပ်အံ့ဟု ရည်သန်ကာ ကျွန်ုပ်ကို ဤအနောက်မြောက်အရပ်တောင်သေ လာတို့ဆီသို့ စေလွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း အတူပါသမီးသားတို့နှင့်အတူ ကျေး ကျွန်ငါးဦးကို အဖော်ပြုပြီး၍ ဂူမိမာန်အတွင်းနေစဉ် နေ့လများ စွာအကြာ၌ ငြီးငွေ့ခြင်းဖြစ်လာသလို ခိုလှုံရာလည်းရှာသည့်အနေ ဖြင့် ကိုးကွယ်ရင်းစွဲရှိသည့် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်နှင့်တကွ ရိုးရာအစွဲ ရှိသည့် နတ်ဒေဝတာတို့၏ရှုပ်တုတော်တို့အား နေ့နေညည ထု ဆစ်ခြင်း ပြုခဲ့ပါ၏။

နတ်ဒေဝတာတို့ထံမှ မကောင်းသောအရာတို့ကို ဖျက် ဆီးတတ်သည့် သျှိုဝနတ်မင်းအား ပိုမိုထုထည်ကြီးမားစွာ ထုဆစ် ပြီး ကျွန်ုပ်ထိန်းသိမ်းအပ်သော ကျောက်သေတ္တာငယ်ကို အထူး ပြုစောင့်ရှောက်ပေးပါရန် အပ်နှံခဲ့ပါ၏။

အကယ်တန္တူ အရှင်မပန်ထွာမင်းသမီး ဤဂူမိမာန်သို့

ခရောက်ရှိလာချိန်ဝယ် ကျွန်ုပ်သည် အသက်ဖိဝ၏ဖောက်ပြန်မှု ခကြောင့် သေလွန်ပြီးသည်ရှိသော် အရှင်မသည် အကြောင်း အကျိုးသိစိမ့်သောငှာ ဤမည်သော ကမ္မည်းကိုရေးသွင်းမှတ် တမ်းပြုအပ်ပါသတည်း။

(ယောဝါအမတ်)

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်စာကိုပါ ဘာသာပြန် ပြောလိုက်လေ၏။

ယောဝါ၏ကျိန်စာ

ကျွန်ုပ်စောင့်ထိန်းအပ်သော ရွှေပုရပိုက်ပါ ကန္တီရကျောက် သေတ္တာငယ်ကို အရှင်မမှတ်ပါး ယူငင်လျက် ကိုယ်ကျိုးအတ္တ အတွက် အသုံးပြုသူသည်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်၏ဝတ္တရားကျေ ပွန် သစ္စာစောင့်သိခြင်းကို အရှင်မ မသိမမြင် သံသယဝင်အောင် ပြုမှုကြံစည်သူသည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်မိမိအားထားရာ ဗုဒ္ဓ ရှင်တော်မြတ်နှင့် နတ်ဒေဝတာတို့၏ရှုပ်တုတော်တို့အား ဖျက်ဆီး သူသည်လည်းကောင်း၊ မီးဘေး၊ ရေဘေး၊ လေဘေး၊ ဂုဏ္ဍာန် ယက္ခတို့၏ဘေး၊ စက်ကြိုးယန္တရားတို့၏ဘေးရောဂါဘယတို့၏

ဘေး ကြုံတွေ့ကာ ရူးသွပ်ပျံ့လွင့်ခြင်း၊ ကိုယ်လက်အင်္ဂါပြတ်
တောက်မွေ့ကြေခြင်း၊ ငရဲမီးအနှစ်ခံရသကဲ့သို့ လောင်ကျွမ်းခြင်း
စသည့်ဘေးဆိုးတို့ မလွဲမသွေကြုံကာ အသေဆိုးဖြင့် သေပါစေ
သတည်း။ ယင်းသို့သေလွန်ပြီးသည်ရှိသော် ဘီလူးတစ်ပိုင်း၊
လူတစ်ပိုင်း၊ တိရစ္ဆာန်တစ်ပိုင်းအသွင်ဖြင့် ရှိကြစေသတည်း။

ဤဂူမိမာန်နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်၏ဝတ္တရာ၊ သစ္စာတို့ကို
ဖျက်ဆီးနှောင့်ယှက်သူအပေါင်းအား ကောင်းကင်နတ်ဖြစ်သော
အာကာသစိုးနတ်သည်လည်းကောင်း၊ အဂ္ဂနိမီးနတ်သည်လည်း
ကောင်း၊ မြေကိုစောင့်သော ဘုမ္မစိုးနတ်သည်လည်းကောင်း၊
စတုမုခမျက်နှာလေးခုရှိသော နတ်သည်လည်းကောင်း၊ ဥစ္စာ
ကိုစောင့်သော ကုဝေရနတ်သည်လည်းကောင်း၊ စစ်ရေးနတ်ဖြစ်
သည့် ကုမာရနတ်သည်လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်ကိုစောင့်သော
မဏိမေခလာနတ်သမီးသည်လည်းကောင်း၊ သျှိုဝနတ်မင်းနှင့်
အတူ ဖောက်ပြန်စဉ်းလဲဖျက်ဆီးနှောင့်ယှက်သူတို့နှင့် ထိုက်တန်
ရာ အပြစ်ဒဏ်ခတ်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(ယောဝါအမတ်)

ကျောက်စာမှ ကျိန်စာအား ဘာသာပြန်ပြပြီးသည်တွင်

ဈာန်ရဲသည် ကျောက်သေတ္တာကြီးအနီးမှ ခွာလိုက်ပြီးလျှင် ...

“အင်း ... ကျွန်တော် ကြားဖူးထားတဲ့ ဘီလူးမောင်နှမ
ဟာ ဒီကျိန်စာအရဆိုရင် အမတ်ကြီးယောဝါရဲသားနဲ့သမီးဆိုတာ
သေချာသွားပြီပေါ့နော် ဆရာ၊ သူတို့ဟာ သူတို့ဖခင်ရဲ့ တာဝန်
ဝတ္တရားကျေပွန်စွာထမ်းရွက်ခဲ့တဲ့အမှုကိစ္စကို ဆက်လက်လက်
ဆင့်ကမ်းမထမ်းဆောင်ဘဲ ဒီဂူကြီးထဲရှိသမျှ ရွှေငွေဥစ္စာတွေနဲ့
ကျောက်သေတ္တာငယ်ကိုယူပြီး ခွာဖို့ကြိုးစားရာက အသေဆိုးနဲ့
သေကြရပြီး ကျိန်စာထဲကအတိုင်း ဘီလူးတစ်ပိုင်း၊ လူတစ်ပိုင်း၊
တိရစ္ဆာန်တစ်ပိုင်း ဖြစ်ခဲ့ကြတာပဲ ဖြစ်မယ်ဆရာ”

ဟု ထင်မြင်ချက်ကိုပြောရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်
ပြီး ...

“ဆက်စပ်စဉ်းစားစရာတော့ ဖြစ်ပြီပေါ့ ဈာန်ရဲရယ်၊
သျှိုဝနတ်ရုပ်တုကြီးဆီက ပတ္တမြားမျက်လုံးတွေနဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ
ယူမိတဲ့အတွက် မခင်ယုဝေရဲ့ယောက်ျားနဲ့ တပည့်တွေပါ အသေ
ဆိုးနဲ့ သေကြရတာဟာ ဒီဘီလူးတောင်ကျိန်စာသင့်လို့ပဲလို့ ဆိုရ
မလိုဖြစ်နေပြီလေ”

ဟု မှတ်ချက်ပြုလိုက်လေ၏။

“ဒါဆို ... ယုနဲ့ဆရာတို့ရရှိထားတဲ့ ဘီလူးမောင်နှမ

ရုပ်တုတွေကိုပါ ဒီဂူကြီးထဲမှာထားခဲ့ရအောင်ဆရာ၊ ဒီဂူကြီးနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ဘာကိုမှ လက်ထဲမှာမထားတာပဲ ကောင်းပဲ တယ်ဆရာ၊ ဒါမှ ယုတို့ စိတ်ရှင်းမှာပါ။”

“ကောင်းပြီ မယု ... ဒီရုပ်တုတွေကို ဒီဂူထဲမှာပဲ ပြန် ထားပေးလိုက်ကြတာပေါ့။”

“ကျွန်ုပ်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျောပိုးအိတ်ထဲတွင် နီညိုရောင်ကတ္တီပါအိတ်ဖြင့် ထည့်ထားသော ရုပ်တုလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်ရာ မခင်ယုဝေကလည်း သူမထံမှ ရုပ်တုကို သူမ၏ကျောပိုးအိတ်ထဲမှထုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် ကျောက်သေတ္တာ ကြီးထဲသို့ ထည့်သွင်းလိုက်လေ၏။

“ဒါဆို ရသေ့ကြီးတွေ မြှုပ်နှံခဲ့တဲ့ ဂန္ထီရကျောက်သေတ္တာ လေးကိုရော တောထဲမှာ ရှာဖွေမယူတော့ဘူးလား ဆရာ”

ဈာန်ရဲ၏အမေးကို ကျွန်ုပ်မဖြေမီ ဖူးငုံဝေက ...

“ဟုတ်တယ် ... ဒီဂူကြီးထဲက လက်ကျန်ရွှေထည် ငွေထည်တွေကို မယူချင်နေပါ။ ရှေးဟောင်းအံ့ဖွယ်ဂန္ထီရအတတ် ပညာတွေပါတဲ့ ရွှေပုရပိုက်ကိုတော့ ရအောင်ယူသင့်တယ်ဆရာ၊ အဲဒီထဲက ပညာတွေကို ဖူးငုံတို့လည်း ဆည်းပူးသင်ယူချင်ပါ တယ်။ အဲဒီရွှေပုရပိုက်ရှိရာ ကျောက်သေတ္တာကို ဘယ်မှာမြှုပ်နှံ

ထားတယ်ဆိုတာကိုလည်း ဆရာသိထားပြီးမှပဲ ဘီလူးရုပ်တုတွေ ရဲ့အောက်ခြေက လျှို့ဝှက်စာသားတွေကို ဆရာဖော်နိုင်မှာပဲ၊ ကျောက်သေတ္တာကို ရှာဖွေဖော်ယူသင့်တယ်”

ဟု ဈာန်ရဲ၏စကားကို ဝင်ရောက်ထောက်ခံပြောဆို လိုက်လေ၏။ ခါးခါးသီးသီးကန့်ကွက်သူကား မခင်ယုဝေပင် ဖြစ်ပါသည်။

“အို ... ဒီဘီလူးမောင်နှမဂူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဘယ်အရာ ကိုမှ မယူကြပါနဲ့၊ အဲဒီကျောက်သေတ္တာမြှုပ်ထားတာ သွားဖော် ရင်လည်း ကျိန်စာသင့်မှာပဲ”

“အို ... မမကလည်း ဘာဖြစ်လို့ ကျိန်စာသင့်ရမှာလဲ၊ ဖူးငုံတို့က ကိုယ့်အတ္တအတွက် ယူမှာမှမဟုတ်ဘဲ၊ အဲဒီဂန္ထီရ ကျောက်သေတ္တာထဲမှာရှိတဲ့ ရွှေပုရပိုက်ထဲက ပညာရပ်တွေကို ဆည်းပူးလေ့လာပြီး လူအများရဲ့အကျိုး၊ တိုင်းပြည်နိုင်ငံရဲ့အကျိုး၊ ဘာသာသာသနာရဲ့အကျိုးအတွက် အသုံးချမှာပဲဟာ၊ ဒါဆို ကျိန်စာသင့်စရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ အခုဆို ဖူးငုံတို့ တိုင်းပြည်ကို နယ်ချဲ့မျက်နှာဖြူမိစ္ဆာတွေက လွှမ်းမိုးအုပ်ချုပ်ကုပ်သွေးစုပ်နေ ကြတယ်၊ ဖူးငုံတို့ရဲ့ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာတော်ဟာလည်း နယ်ချဲ့အစိုးရရဲ့ အားပေးခြင်းမခံရဘဲ သာသနာတော်ညှိုးမိုက်

နေရတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီရွှေပုရိုက်ထဲက ပညာရပ်တွေကို အသုံးပြုပြီး တိုင်းပြည်ရဲ့အကျိုး၊ ဘာသာသာသနာရဲ့အကျိုးအတွက် နယ်ချဲ့မိစ္ဆာတွေကို တိုက်ခိုက်ပစ်နိုင်တယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမကတော့ ဒီဘီလူးတောင်ရဲ့ကျိန်စာကို ကြောက်တယ်။ အဲဒီဂမ္ဘီရကျောက်သေတ္တာကိုလည်း ရှာဖွေမယူစေချင်တော့ဘူး”

ညီအစ်မနှစ်ဦးမှာ ပိဝါဒကွဲပြားကာ အငြင်းအခုန်ဖြစ်နေစဉ် အသံဝါဝါကြီးနှင့် ရယ်မောအော်ပြောသံကြီးမှာ ဂူလိုဏ်၏ အဝဆီမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

“ဟား ဟား ဟား... ဘယ်သူယူယူ မယူယူ ကျုပ်ကတော့ အဲဒီဂမ္ဘီရကျောက်သေတ္တာကို ရအောင်ကိုယူမှာဗျာ... ဟား ဟား ဟား”

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရုတ်တရက်မို့ လန့်ဖျပ်သွားပြီး ဂူအဝဆီသို့ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ကြရာ မမျှော်လင့်သော လူတစ်စုကို တွေ့ရတော့၏။

ထိုလူစု၏ရှေ့ဆုံးမှ ခါးထောက်ရပ်ကာ တဟားဟား အော်ရယ်နေသူကား ပင်နီတိုက်ပုံရင်စေ့၊ ပင်နီရောင်ရှမ်းဘောင်းဘီတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားလျက် ဦးခေါင်း၌ဆံပင်ရှည်ကို သျှောင်

တစောင်းထုံးထားသော ဆရာကြီးရှိန်းစက်ရောင်ဆိုသူပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဆရာကြီးရှိန်းစက်ရောင်၏နံဘေးတွင် ကောင်းဘွိုင်ဆန်ဆန်ဝတ်စားထားသော စိန်မြကြည်ကိုတွေ့ရပြီး သူမက လက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို ချိန်ထားလေ၏။

သူမတို့၏တပည့်နှစ်ဦးမှာလည်း သေနတ်ပြောင်းရှည်များဖြင့် ချိန်ထားကာ နောက်တပည့်နှစ်ဦးမှာမူ ဓားရှည်များကို ကိုင်ဆောင်ထားကြလေ၏။

“ဟေ့ကောင်လေး... မင်းလက်ထဲက သေနတ်ကို အောက်ပစ်ချလိုက်စမ်း”

စိန်မြကြည်က ပြင်းထန်ခက်မာစွာ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး သေနတ်ပြောင်းဝက ဈာန်ရဲ၏ရင်ဘတ်တည့်တည့်သို့ ချိန်ထားရာ သူမ၏အမိန့်ကို မလွန်ဆန်သာတော့ဘဲ လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ်ကို ဈာန်ရဲလွှတ်ချလိုက်ရတော့သည်။

“သင်းတို့အားလုံးကို လက်ပြန်ကြီးတုပ်လိုက်စမ်း။ ဟိုလူကိုတော့ ကြိုးမတုပ်နဲ့၊ သူ့ကို ငါတို့ ကောင်းကောင်းကြီးအသုံးချဖို့ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ကျောက်သေတ္တာကြီးထဲက ရုပ်တုနှစ်ခုကို ယူလိုက်”

ရှိန်းစက်ရောင်၏အမိန့်အတိုင်း သူတပည့်တို့က ခေင်
ယုဝေ၊ ဖူးငုံဝေ၊ စျာန်ရဲတို့ကို လက်ပြန်ကြီးတုပ်လိုက်ကြတော့
၏။ စိန်မြကြည်က ကျောက်သေတ္တာကြီးထဲမှ ရုပ်တုနှစ်ခုကို
နှိုက်ယူကာ ရှိန်းစက်ရောင်ကိုပေးလိုက်သည်။

“ကဲ ... စာရေးဆရာဆိုတဲ့လူ ခင်ဗျားဟာ ဟောဒီ
ရုပ်တုနှစ်ခုရဲ့အောက်ခြေက လျှို့ဝှက်စာတွေကိုဖတ်နိုင်သူဆိုတာ
ကျုပ်တို့သိပြီးပြီ၊ ဒီတော့ အဲဒီလျှို့ဝှက်စာတွေကို ဖော်ထုတ်ပေး
ပါ။ ယီးတီးယားတားလုပ်လို့ကတော့ အားလုံးကို ကျည်စာ
ကျားစာ ကျွေးပစ်မယ်သာမှတ်”

“ကဲ ... အားလုံး ဂူအပြင်ဘက်ထွက်ကြမယ်၊ ခင်ဗျား
ရှေ့ကစထွက်”

ရှိန်းစက်ရောင်က ကျွန်ုပ်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး
ပြီး အမိန့်ပေးရာ ကျွန်ုပ်မှာ မငြင်းသာဘဲ ဂူထဲမှလှမ်းထွက်ခဲ့
ရတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏နောက်မှ ကျန်လူများလှမ်းထွက်ခဲ့ကြရာ
ဂူအပြင်ဘက်တောဝန်းကျင်တွင် မွန်းလွဲနေ၏အလင်းကြောင့်
လင်းကျင်းနွေးထွေးလျက်ရှိပြီး ကျွန်ုပ်တို့၏မြင်းများ လှန်ထားရာ
တောင်မရိုးပင်ကြီးအောက်တွင် အခြားမြင်းများကိုပါ တွေ့ရလေ
၏။

“ဒီမှာ စာရေးဆရာရဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို ဒီတော့စပ်အဝင်မှာ
ပဲ ခြေရာစခံမိပြီး နောက်က ခပ်ခွာခွာလိုက်ခဲ့ကြတာဗျ၊ ခင်ဗျား
တို့ ဂူထဲဝင်သွားချိန်မှာ ကျုပ်တို့က ဂူအဝကို ဝိုင်းထားပြီးပြီ၊
ဂူထဲမှာ ပြောခဲ့ကြတဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့စကားတွေအားလုံးကိုလည်း
ကြားခဲ့ရပြီးပြီ၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ လိုချင်နေတဲ့ ရုပ်တုနှစ်ခုစလုံး
ဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့လက်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့အပြင် အဲဒီရုပ်တုတွေရဲ့
အောက်ခြေက လျှို့ဝှက်စာတွေကို ခင်ဗျားဖတ်တတ်တာကိုလည်း
သိရပြီ၊ ပြီးတော့ အဲဒီလျှို့ဝှက်စာတွေက ညွှန်ပြတဲ့ ရွှေပုရပိုက်
ထဲက ဝိဇ္ဇာရေပညာရပ်တွေအားလုံး ဆည်းပူးလေ့လာတတ်
မြောက်ခွင့်ရရင် ဟောဒီလောကကြီးတစ်ခုလုံးကိုတောင် စိုးမိုး
နိုင်မယ်ဆိုတာလည်း သိပြီးပြီဗျ ... ဟား ဟား ဟား ဟား”

ကျွန်ုပ်က ရူးသွပ်စွာရယ်မောနေသည့်ရှိန်းစက်ရောင်ကို
စက်ဆုပ်စွာကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျားလို လူ့အန္တရာယ်လက်ထဲ အဲဒီရွှေပုရပိုက်ကို ကျုပ်
က အရောက်ခံမယ်ထင်လို့လား၊ ဝေးသေးတယ် ဆရာရှူးရဲ့၊
ကျုပ်ရဲ့အသက်သာ အသေခံလိုက်မယ်၊ လျှို့ဝှက်စာတွေကိုတော့
ဖော်ထုတ်ပေးလိမ့်မယ်မထင်နဲ့”

ဟု ခပ်တင်းတင်းပြောလိုက်ရာ ရှိန်းစက်ရောင်၏အသား

ဖြည်း နီစစ်စစ်နိုင်သည်မျှန်နာကြီးမှာ ဒေါသသွေးတို့ဖြင့် ရဲရဲ တောက်သွားတော့၏။

“ဘာဗျ ... ခင်ဗျားက ကူလီကူမာလုပ်ချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ရှိန်းစက်ရောင်ကို သွေးတိုးမစမ်းနဲ့နော်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ရဲ့အမိန့်ကို ဖိဆန်တာနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ဓားဦးဟာ ဟောဒီ ကောင် မလေးရဲ့လည်ချောင်းသွေးကို ဖောက်သောက်လိုက်မှာ ... သိ ရဲ့လား။”

ရှိန်းစက်ရောင်မှာ ရူးရူးရှားရှားဖြင့် အော်ဟစ်ပြောရင်း ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို ဖျတ်ခနဲထုတ်ကာ ဓားမြှောင်၏ဓားဦး ဖြင့် ဖူးငုံဝေ၏လည်မျှီအား ထောက်ထားလိုက်တော့၏။

လူနီဖြူစပ်မပေါင်းအပ်ဆိုသည့်စကားအတိုင်း အသား ဖြူသလောက် နီစစ်စစ်အသွေးရှိသော ရှိန်းစက်ရောင်မှာ ဒေါသ ပြင်းထန်လာပါက တဖောက်ကန်းရက်စက်စွာပြုလုပ်မည့်သူမှန်း စိတ်စားမိသည့် ကျွန်ုပ်မှာ ဖူးငုံဝေနှင့် မခင်ယုဝေတို့ မိန်းမသား နှစ်ဦးအတွက် မတွေးဝံ့အောင်ဖြစ်သွားရတော့၏။

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ စာရေးဆရာ၊ ကျုပ်က လူသတ် ဖို့ နည်းနည်းမှ ဝန်လေးတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူးနော်”

ရှိန်းစက်ရောင်ကား ခြိမ်းခြောက်နေခြင်းမဟုတ်ဘဲ

တကယ်လုပ်မည့်သူမှန်းသိသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ကို လျော့ချ လိုက်ရတော့၏။

“ကောင်းပြီ ရှိန်းစက်ရောင် ... ကျုပ် လျှို့ဝှက်စာတွေ ဖတ်ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အပေးအယူသဘောနဲ့ ဒီမိန်းကလေးနှစ် ယောက်ကို ခင်ဗျားတို့ အရင်လွှတ်ပေးပါ”

“ဟား ဟား ဟား ... ဒီလိုဘယ်ရမလဲ စာရေးဆရာ၊ ရှိန်းစက်ရောင်က မပိုင်တဲ့အလုပ် ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး။ တစ် ဘက်လောက်ပဲ ပိုင်တဲ့အလုပ်ကိုလည်း မလုပ်ဘူး။ ရာနှုန်းပြည့် ပိုင်မှလုပ်တဲ့ကောင် ... သိရဲ့လား။ ဒီတော့ လျှို့ဝှက်စာတွေကို ခင်ဗျားဖော်ထုတ်ပေးပြီးတဲ့အပြင် အဲဒီလျှို့ဝှက်စာအရ ကျောက် သတ္တုရှိတဲ့နေရာကို ကျုပ်တို့ အတူသွားကြမယ်၊ မြှုပ်နှံထား ရာက ကျောက်သတ္တုကိုဖော်ပြီးတဲ့အပြင် အဲဒီထဲမှာ ရွှေပုရပိုက် တကယ်ရှိမရှိကိုပါ ကြည့်ရမယ်၊ တစ်ခုခုလွဲချော်တာနဲ့ ဒီဟာမ နှစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို စတေးရမယ်၊ ရွှေပုရပိုက်ရပြီးရင်တော့ ဒီဟာမနှစ်ယောက်ကို ပြန်လွှတ်ပေးမယ် ... ၊

ပြီးရင် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ ဆက်ဖမ်းထား မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ကို ဆက်ပြီးအသုံးချစရာ မလို့ပဲ၊ ခင်ဗျားက ပညာတတ်ကစီကြီးဆိုတော့ ရွှေပုရပိုက်ထဲမှာ

ရေးထိုးထားတဲ့ စာအက္ခရာတွေကို ဘာသာပြန်ပေးနိုင်မှာပဲ။ အဲဒီအခါ ခင်ဗျား မှန်မှန်ကန်ကန်ဘာသာပြန်ပေးဘူးလို့ ကျွန်ုပ် သံသယဝင်တာနဲ့ ဟောဒီကောင်လေးရဲ့နားရွက်တွေကို ခင်ဗျားရဲ့ ရှေ့မှာတင် အရင်ဖြတ်ပြမယ်၊ ပြီးရင် သူ့ရဲ့လက်ချောင်းတွေ၊ ခြေချောင်းတွေကို ဖြတ်မယ်၊ ပြီးရင် ...”

“တော်ပါတော့ဗျာ”

ကျွန်ုပ်ကား ရှိန်းစက်ရောင်၏လူမဆန်သောစကားတို့ကို နားမခံသာတော့သဖြင့် အော်ဟစ်တားဆီးလိုက်ရလေ၏။ သို့ တိုင် သူ၏နှုတ်ထွက်စကားတို့မှာ ခြိမ်းခြောက်စကားများမဟုတ်ဘဲ တကယ်သွေးအေးအေးဖြင့် လုပ်မည့် သူ၏ရာထံမှန်းသိသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏အတွင်းစိတ်ထဲတွင် ပြင်းစွာတုန်လှုပ်လျက်ရှိလေ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသော စိတ်ကို ဣန္ဒြေဆောင်ထိန်းသိမ်းလိုက်ကာ မခင်ယုဝေတို့ဘက်သို့ မသိမသာလှည့်ကြည့်အကဲခတ်လိုက်သည်တွင် မခင်ယုဝေမှာ ချောက်ချားတုန်လှုပ်အားငယ်စိတ်ကြောင့် မျက်နှာလေးမှာ ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်နေပြီး မျက်ဝန်းတို့ဝယ် မျက်ရည်တို့ ဝဲလျက်ရှိတော့၏။ ပူးငုံဝေမှာမူ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည့် အောက်နှုတ်

ခမ်းကို အပေါ်သွားဖြင့် ဖိကိုက်ကာ အံလေးကြိတ်ထားရှာသော်လည်း သူမ၏မျက်ဝန်းပြာပြာတို့ထဲဝယ် ထိတ်လန့်မှုတို့ စိုးမိုးနေလေ၏။

ဈာန်ရဲကား ယောက်ျားပီသသော လူငယ်မုဆိုးတစ်ဦးပီပီရင်ဆိုင်နေရသည့်ဘေးနှင့် ကြုံတွေ့ရမည့်အန္တရာယ်တို့ကိုမူပုံမရဘဲ ရှိန်းစက်ရောင်ကိုသာ အံကြိတ်ရင်းမှ စိမ်းစိမ်းစူးစူးစိုက်ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။

“ကဲ စာရေးဆရာ ရော့ ... ဒီရုပ်တုတွေရဲ့အောက်ခြေက လျှို့ဝှက်စာတွေကို ဖော်ထုတ်ပေးပေတော့၊ အကြည်က သူဖော်ထုတ်ဘာသာပြန်ပေးတာကို လိုက်ရေးမှတ်”

ကျွန်ုပ်သည်ကား ငြင်းပယ်ရန် မစွမ်းသာတော့သဖြင့် သက်ပြင်းရှိုက်ကာသာ ရုပ်တုနှစ်ခုကို လှမ်းယူလိုက်ရတော့၏။

“ကဲ ... ဒီမှာအားလုံးဝိုင်းထိုင်ကြမယ်၊ ပြီးတာနဲ့ ဘာသာပြန်ပေတော့”

ကျွန်ုပ်တို့ကား အာဏာရှင်ရှိန်းစက်ရောင်၏အမိန့်အတိုင်း မြေကြီးပေါ်၌ထိုင်လိုက်ကြပြီး ကျွန်ုပ်က ရုပ်တုတို့၏အောက်ခြေကိုကြည့်ကာ ဤစာအုပ်၏တစ်နေရာတွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း ပိဇ္ဇာလက်ရေးနည်းဖြင့် ရေးထွင်းထားသည့်

၂၅၈ ○ ဧဠာဒက

လျှို့ဝှက်စာတို့ကို အောက်ပါအတိုင်း ဘာသာပြန်ပေးလိုက်ရပါ တော့၏။

ခွဲ၆သီ၆ခွဲ၁၆၉အ၆န၁ကံဘကံကမာ၆ ကညဇာ
<ပထရံ ၆မ၃ကံဘကံ 4တ၁အက၂၁

“ခြင်္သေ့ချောင်းအနောက်ဘက်ကမ်း၊ ကညင်သုံးပင်ရဲ့ မြောက်ဘက် ၅ တာအကွာ”

4တ၁ရီ၆ အ၆ ၄၉ <တ၁အက၂၁၆ည၁၆ပ၆၁သစ၁
၆၁၁၆၉ထိမ ၄

“၅တာရဲ့အရှေ့သုံးတာအကွာ ညောင်ပင်သစ်ခေါင်း ထဲမှာ”

ကျွန်ုပ်ဘာသာပြန်ပြီးသည်နှင့် ရှိန်းစက်ရောင်မှာ လက်ခ မောင်းထခတ်တော့၏။

“ဝေ ... နေရာကျပဟ၊ ခြင်္သေ့ချောင်းရဲ့အနောက် ဘက်ကမ်းက ကညင်သုံးပင်ဆိုတာ ချောင်းဖျား ဖုန်းဆိုးမြေရဲ့ အစပ် ဒဟတ်တောအလွန်က ရုက္ခစိုးနတ်ကွန်းဟောင်းကြီးရှိတဲ့ ကညင်ပင်ကြီးတွေပဲ၊ အဲဒီမှာ ကျုပ်တို့ခရီးသွားရင်း စခန်းချခဲ့ဖူး တယ်၊ ကဲ ... ဒီတော့ လျှို့ဝှက်စာဖော်ထုတ်မှုအရ အဲဒီကညင် သုံးပင်စခန်းခဏီ အရင်သွားစို့”

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တောနက်ကြီးထဲမှ ဒဟတ်တော ရှိရာသို့ မြင်းများဖြင့် ခရီးနှင့်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်အား ရှိန်းစက်ရောင်၏ တပည့်မြင်းစီးသံမားနှစ်ဦးက ညှပ်လိုက်လာကြ၏။

ဈာန်ရဲ့ မခင်ယုဝေနှင့် ဖူးငုံဝေတို့ကိုမူ သူတို့၏မြင်းများ ပေါ်မှာပင် လက်ပြန်ကြိုးတုပ်လျက်သား လိုက်ပါစေရာ ခမျာ များမှာ မြင်းပေါ်မှ လိမ့်မကျစေရန် ကိုယ်ကိုမနည်းထိန်းလာကြ ရရှာလေ၏။ သို့သော် ခရီးလမ်းမှာ ကြမ်းတမ်းခြင်းမရှိလှဘဲ ခပ်ပြေပြေသာရှိသဖြင့် တော်သေးတော့၏။

တော၏အနောက်ဘက်ပိုင်းမှာ ကုန်းဆင်းများ၊ ခပ်ပြေ ပြေနေရာများသာများသည့်အပြင် ရှိန်းစက်ရောင်တို့အဖွဲ့မှာ တောကျွမ်းသူတစ်ဦးပါသဖြင့် ခပ်မှန်မှန်သွားကြသည့်တိုင် ခရီးတွင်လှပြီး ညနေရီမစောင်းမီမှာပင် ကညင်သုံးပင်သို့ရောက် ရှိသွားတော့၏။

“ကဲ ... ကညင်သုံးပင်တော့ရောက်ပြီ၊ မြောက်ဘက် (၅) တာအကွာကို သွားကြစို့”

စိတ်အားတက်ကြွလျက်ရှိသော ရှိန်းစက်ရောင်အား နား နေခြင်းပင် မပြုဘဲ ကညင်သုံးပင်မှ မြောက်စူးစူးအရပ် (၅)တာ အကွာသို့ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကို မြင်းများပေါ်မှဆင်းကာ တွက်

ချက်လျက် လျှောက်လှမ်းစေလေ၏။

“လျှို့ဝှက်စာထဲမှာ (၅) တာအက္ခာလို့ရေးထားတယ်၊ အဲဒီအက္ခာအဝေးဟာ ဘယ်လောက်လဲ စိန်မြကြည်သိသလား။”

“မသိဘူး ဆရာကြီး”

“တခြားသူတွေရော ဘယ်သူသိသလဲ”

“မသိပါဘူး ဆရာကြီး”

“စာရေးဆရာကတော့ သိတယ်ပေါ့”

“သိတယ်”

“ဟင်းဟင်း ... ကျုပ်တပည့်တွေကတော့ အတော် ညံ့သေးတာပဲ၊ ကျုပ်နဲ့အတူ ရှေးဟောင်းရတနာတွေလိုက်ဖော်ဖို့ ကြိုးစားနေပြီးတော့ မြန်မာ့ရှေးရိုးတိုင်းတာနည်းကိုတောင် မသိ ဘူးရယ်လို့ ဆံပင်ဆယ်ထောက် နှမ်းတစ်ထောက်၊ နှမ်းခြောက် ထောက် မုယောတစ်ထောက်၊ မုယောလေးထောက် တစ်လက် သစ်၊ ဆယ့်နှစ်လက်သစ်တစ်ထွာ၊ နှစ်ထွာ တစ်တောင်၊ ခုနှစ် တောင် တစ်တာဆိုတာတောင် မသိကြဘူးတဲ့လား ... ထို့”

ရှိန်းစက်ရောင်ကား သူ၏တပည့်များကို ဒေါသဖြစ်သွား သော်လည်း စိတ်ထိန်းလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... ကဲ ... တစ်တာမှာ ခုနှစ်တောင်ရှိတယ်ဆို

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

တော့ (၅) တာမှာဆို (၃၅) တောင်ရှိတယ်ပေါ့၊ နှစ်တောင်တစ် ကိုက်ဆိုတော့ (၃၅) တောင်မှာ (၁၀) ကိုက် (၁) ပေနဲ့ (၆)လက်မ ရှိတယ်၊ (၁၀) ကိုက်ကိုပေဖွဲ့ပြီး (၁) ပေနဲ့ ပေါင်းလိုက်ရင် (၁) ကိုက်မှာ (၃)ပေ ရှိတဲ့အတွက် ပေပေါင်း (၅) ပေရမယ်၊ ကျုပ်လို အရပ်မြင့်သူရဲ့ပုံမှန်ခြေလှမ်းဟာ (၂)ပေအကျယ်ရှိတယ်၊ ဒီတော့ (၅) ပေကို ကျုပ်လှမ်းလျှောက်ပြမယ်”

ရှိန်းစက်ရောင်က ခြေလှမ်းတို့ကို ရေတွက်ကာ လှမ်း သွားရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ နောက်မှလိုက်ရလေ၏။

“ဟုတ်ပြီ ... ဒီနေရာဟာ (၅) ပေနဲ့ (၆)လက်မရှိရာ နေရာပဲဖြစ်မယ်၊ လျှို့ဝှက်စာက ဘယ်လိုဆက်ဆိုသလဲ စိန်မြ ကြည်”

“(၅)တာရဲ့အရှေ့ သုံးတာအက္ခာ ညောင်ပင်သစ်ခေါင်း ထဲမှာတဲ့ ဆရာကြီး”

ရှိန်းစက်ရောင်မှာ ရောက်ရာအရပ်မှ အရှေ့စူးစူးအရပ် သို့ လှည့်လိုက်ရာ သူရပ်နေရာနှင့် ပေ (၆၀) ကျော်ခန့်အကွာတွင် စိမ်းညိုအုပ်ဆိုင်းနေသော ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးကို လှမ်း တွေ့ရတော့၏။

ရှိန်းစက်ရောင်၏မျက်နှာကား ဝင်းထိန်သွားချေပြီ။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

“ဟုတ်ပြီ ... အဲဒီညောင်ပင်ကြီးပဲ”

သူသည် အခြားသူများကို ဂရုမမူတော့ဘဲ ရှေ့ဆုံးမှ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းသွားပြီးနောက် ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီး၏ ကြီးမားလှသော ပင်စည်မှ သစ်ခေါင်းအကွဲကြားထဲ ဝင်ရောက် သွားတော့၏။ ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်အကွာမှ လောဘဇောကြောင့် လျှင်မြန်လှသည့် သူ့အပြုအမူကို ကျန်လူများက အံ့အားသင့် စွာ ငေးဝိုင်ကြည့်နေမိကြစဉ် ...

“အား”

ဆရာကြီးရှိန်းစက်ရောင်၏ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက် သော အသံနက်ကြီးကိုကြားလိုက်ရရာ စိန်မြကြည်အပါအဝင် သူ့တပည့်များမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားကြပြီး ...

“အို ... ဆ ... ဆရာကြီး”

“ဟာ ... ဆရာကြီး ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူးဟေ့”

အားလုံး ပျာယာခတ်ကာ လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ရင်း ညောင်ပင်ကြီးဆီသို့ ပြေးသွားကြစဉ်မှာပင် ညောင်ခေါင်းကြီးထဲမှ ဒယ်ဒယ်ထွက်လာသည့် သူတို့၏ဆရာကြီးရှိန်းစက်ရောင်အား မြင်လိုက်ကြရာ လှမ်းလက်စမြေလှမ်းတို့ တုံ့ခနဲရပ်သွားကြပြီး သူတို့ဆရာကြီး၏အဖြစ်ကို မှင်တက်မိစွာ ကြိုက်သေသေငေး

ကြည့်နေမိကြတော့၏။

ရှိန်းစက်ရောင်၏နဖူးတွင် ပေါက်ဆိန်တစ်လက်၏ အသွားသည် လက်လေးသစ်ခန့်နှစ်မြှုပ်လျက်ရှိပြီး ဒဏ်ရာမှ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်တို့မှာ ရေတံခွန်မှ ရေလွှတ်သည့်နယ် တသွင်သွင် တရဟောစီးကျလျက်ရှိရာ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ရဲပတောင်းခတ် လျက်ရှိတော့၏။

“အား ... အ ... အ ... အ”

နဖူးတွင် ပေါက်ဆိန်ကြီးတန်လန်းနှင့် သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်နေသည့် ရှိန်းစက်ရောင်မှာ ညောင်မှတ်ဆိတ်တို့အကြားမှ လေးငါးလှမ်း လှမ်းထွက်အပြီးမှာပင် မြေပြင်ပေါ်သို့ ခွေလဲကျ သွားကာ စက္ကန့်အနည်းငယ်ခန့်အကြောဆွဲနေပြီးမှ ငြိမ်ကျသွား တော့၏။

“အို ... ဆ ... ဆရာကြီးသေပြီ”

“တောက် ဖြစ်ရလေကွာ၊ ငါတို့ဆရာကြီးကို ဘယ်သူ လုပ်လိုက်တာလဲကွ”

“ဟားဟားဟား ငါကိုယ်တော်လုပ်တာကွ၊ ငါကိုယ် တော်လုပ်တာ၊ ဒီညောင်ပင်ကိုစောင့်တဲ့ ငါကိုယ်တော် ကျောက် သေတ္တာပေါ်က စောင့်ပြီးခုတ်ချလိုက်တာလေ ... ဟီးဟီးဟီး”

တဟီးဟီး တဟားဟားအော်ဟစ်ရယ်မောကာ ညောင်
ခေါင်းကြီးထဲမှ ခြေကားယား လက်ကားယားဖြင့် ခုန်ထွက်လာသူ
ကား သစ်ခေါက်ရောင် ညိုညစ်ညစ်သက်န်းကို ဖရိုဖရဲခြုံသိုင်း
ထားလျက် ဦးခေါင်းထက်၌ ဒေါက်ချာအစုတ်ကြီးဆောင်းထား
သော ရသေ့ဖြစ်ပါ၏။

“ဟာ ...ရ ...ရသေ့ရှူးကြီးပါလား”

မှတ်ဆိတ်ပါးမြိုင်းမွေးများ ဗရပျစ်ပေါက်ကာ ပိန်ကပ်
မည်းခြောက်လျက်ရှိသော ရသေ့ကြီးကား တဟားဟားအော်ရယ်
လေတော့၏။

“ဟားဟားဟား ငါမရှူးဘူး။ နင်တို့ကာမဘုံသားလော
ကီငန္ဒားတွေသာ လောဘ၊ဒေါသဖောတိုက်ပြီး မောဟအမှောင်
ဖုံးလို့ လင်တရူး မယားတရူး စုန်းပူးပြီး အရှူးကြီးရှူးနေကြတာဟဲ့
သိရဲ့လား။ လူငန္ဒားတို့ရဲ့ ဟဲ့ ...ဟဲ့”

“ဟိုက် ...ဒီ ...ဒီရသေ့ရှူးဟာ သစ်တောဝန်
ထောက်ဟောင်း မောင်မောင်လေးရဲ့တပည့် ချောင်းခေါင်းအောင်
ဖြိုးပါလား”

“ဟုတ်တယ် ...သင်း ရသေ့ဝတ်ရှူးသွပ်ပြီး ပျောက်
သွားတာကြာမှပေါ့”

“တောက် ... ငါတို့ဆရာကြီးကို ပေါက်ဆိန်နဲ့သင်းက
ဆီးခုတ်လိုက်တာကိုး ... တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွ”

‘ဒိုင်း’ ‘ဒိုင်း’ ‘ဒိုင်း’

ကော်ဒိုက်ယမ်းအား၏ပေါက်ကွဲသံများနှင့်အတူ ရသေ့
ရှူးအောင်ဖြိုးမှာ ခွေခေါက်တွန်လိမ်လဲကျကာ သွေးအလိမ်းလိမ်း
နှင့် မရှုမလှအသက်ပျောက်သွားတော့၏။

“မထူးဘူးဟေ့ ... ဝှက်စာလည်းဖော်ပြီးပြီ ... ဒီမိစ္ဆာ
တွေကိုပါ အပြတ်ရှင်းကြ”

စိန်မြကြည်သည် သူ့လူများကို အော်ဟစ်အမိန့်ပေး
လိုက်ပြီးလျှင် သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ချာခနဲ
လှည့်ကာ သေနတ်ပြောင်းနှင့် ထိုးချိန်လိုက်စဉ် ...

‘ဝှစ်’
‘ဒုတ်’
‘အ’

ကျွန်ုပ်တို့၏ဘက်ရှိ ဒေါင်းဒလောင်တောတဲမှ မြားတစ်
စင်းမှာ လေကိုခွင်းလျက် လျှပ်တစ်ပြက် ပျံသန်းလာကာ စိန်မြ
ကြည်၏ရင်ဝသို့ စိုက်ဝင်သွားတော့၏။

“အ ... မယ် ... လေး”

စိန်မြကြည်ကား မျက်လုံးကြီးများပြူးကာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေရင်းမှ မြေပေါ်သို့ အရုပ်ကြီးပြတ်လဲခွေကျသွားတော့၏။

- 'ဝစ်'
- 'ဝစ်'
- 'ဒိုင်း'
- 'ဒိုင်း'
- 'ဝစ်'
- 'အ'

ဒေါင်းဒလောင်တောထဲမှ အဆိပ်လူးမြားတို့ ပြေးထွက်လာသလို ရိုန်းစက်ရောင်၏တပည့်လူဆိုးနှစ်ဦးကလည်း ဒေါင်းဒလောင်တောထဲသို့ သေနတ်ဖြင့် ရမ်းသမ်းပစ်တော့သည်။

ထိုစဉ် ဓားရှည်ကိုင်ထားသူ လူဆိုးတစ်ဦးက ကျွန်ုပ်၏ဇက်ကို အားကုန်လွှဲပိုင်းချလိုက်တော့၏။

'ဝိုး'

လေကိုခွင်းလာသည့် စလွယ်သိုင်းဓားချက်အား ဘယ်ခြေဘေးခွဲတက်ကာ ဂူးညွတ်ကိုယ်ကိုင်လျက် ပွတ်ကာသီကာလေး ရှောင်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ညာခြေကန်ချက်က ထိုလူ

ဆိုး၏ဆီးခုံကို ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီး ထိမှန်သွားတော့သည်။

'ဖောင်း'

'အူး ... အု'

ထိုအခိုက် နောက်ဓားသမားက ကျွန်ုပ်၏ကျောဘက်မှ ဓားဖြင့် ပြေးပိုင်းလိုက်ရာ သူ၏ဓားချက် ကျွန်ုပ်၏ကျောပေါ်သို့ မကျရောက်လာမီမှာပင် ဈာန်ရဲသည် ခြေစုံပစ်ခုန်ပြီး ထိုလူဆိုး၏ နံဘေးကို ကန်ထည့်လိုက်တော့၏။

'ဖောင်း'

'အ'

ယင်းလူဆိုးမှာ ဓားတခြား လူတခြားဖြင့် မြေပေါ်ဝယ် လိမ့်သွားရာမှ လူးလဲထလိုက်စဉ် ကျွန်ုပ်က ခါးမှဓားမြှောင်ကို ထုတ်ကာ ထိုသူ၏ရင်ဝသို့ လျှပ်တစ်ပြက်ပစ်ပေါက်လိုက်ရလေ၏။

'ဝိုး'

'ဒုတ်'

'အိး'

ဓားသမားလူဆိုးနှစ်ဦးကျဆုံးသွားပြီးဖြစ်သလို သေနတ်သမားလူဆိုးနှစ်ဦးမှာလည်း နဖူး ရင်ဘတ်တို့တွင် မြှားတန်းလန်း

နှင့် အသက်ပျောက်လျက်ရှိကြချေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏အသက်ကို လက်မတင် ကလေး ဝင်ရောက်ကယ်တင်လိုက်သူနှစ်ဦးအားကြည့်လိုက်မိရာ လွန်စွာအံ့အားသင့်သွားရတော့၏။

“ဟာ ... ကို ... ကိုရန်နိုင်စိုး”

“အ ... အစ်ကိုစိုးပါလား”

ဒေါင်းဒလောင်တော၏နံဘေးဝယ် အခြားလူရွယ်တစ်ဦး နှင့်အတူ လေးတစ်စင်းကိုကိုင်ကာ မားမားကြီးရပ်လျက် ပြုံး ကြည့်နေသော ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး၏မျက်နှာကို ငေးကြည့် မှင်တက်မိနေသည့် ကျွန်ုပ်တို့၏စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့မှုကို စာဖွဲ့၍ပင် မပြနိုင်တော့ချေ။

ဖူးဝေမှာလည်း ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးအား မယုံနိုင်စွာ ဖြင့် အံ့ဩငေးကြောင်ကြည့်ရင်း ...

“အ ... အစ်ကိုစိုး မသေဘူးနော်”

ဟု တုန်တုန်ယင်ယင်လေးပြောကာ မျက်ရည်ဥများက ပါးပြင်မို့မို့တို့အပေါ်သို့ စီးကျလာတော့၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးလည်း လေးကိုပစ်ချကာ ဖူးဝေ အား ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ ပြေးဖက်လိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မြေပြင်ပေါ်တွင် ကျနေသည့် ဓားမြှောင် တစ်လက်အား ကောက်ယူကာ ဖူးဝေ၊ မခင်ယုဝေနှင့် ချာန်ရဲ တို့အား တုပ်နှောင်ထားသည့် ကြိုးတို့ကို လှီးဖြတ်ပေးလိုက်တော့ ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး၏လက် မောင်းနှစ်ဖက်ကို အားပါးတရဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“မောင်ရင်မသေနိုင်ဘူးလို့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သိနေတယ်၊ ခုလို သေတွင်းထဲက တကယ်လွတ်လာတဲ့ သူရဲကောင်းကိုတွေ့ ရတော့ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

ဟု ဝမ်းသာလှိုက်လှဲစွာပြောကာ သူ၏ပခုံးကို နွေးထွေး စွာ သိုင်းဖက်လိုက်မိပါတော့သတည်း။

သားကောင်တို့၏ရုပ်ကလပ်တို့အား ကျွန်ုပ်တို့က ကောင်းမွန်စွာ
မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြလေသည်။

ယင်းနောက် ကညင်သုံးပင်စခန်းဆီ ပြန်လာပြီး မီးလင်း
ဖိုကြီး ဖိုလျက် စခန်းချကာ ပျော်ရွှင်စွာ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်
စားသောက်ရင်း ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက သူ၏အဖော် ကိုစိုစိနှင့်
မိတ်ဆက်ပေးကာ သူ၏အတွေ့အကြုံများကိုပါ ပြောပြခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်ဖူးဝေတို့လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏အတွေ့အကြုံတို့
ကို ပြောပြကာ ထိုညအဖို့ စိတ်ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်စွာ အိပ်စက်အနား
ယူခဲ့ကြလေသည်။

နောက်နေ့အရုဏ်တက်ချိန်ဝယ် ရွှင်လန်းစွာ နိုးထလာ
သော ကျွန်ုပ်တို့သည် ပန်းသာမြိုင်မြို့လေးဆီသို့ ဦးတည်ကာ
ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ ပြန်လာကြသည်တွင် လမ်းခရီးတစ်ဝက်မှာ
ပင် ကိုစိုစိက ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြီးရွှင်စွာနှုတ်ဆက်ကာ သူ၏ရွာဘက်
ထွက်ခွာသွားတော့၏။

ခြင်္သေ့ချောင်းရိုးနဲဘေးမှ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း
တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းလာကြသည့် ကျွန်ုပ်တို့အား ချောင်းရေပြင်ကို
ဖြတ်သန်းလာသည့် လေပြည်လေညင်းတို့က ကြည်နူးဖွယ် ကလူ
ကြယ်စယ်လျက်ရှိလေ၏။

ပွင့်လင်းချစ်သူ

လူအများ၏အကျိုး၊ တိုင်းပြည်နိုင်ငံ၏အကျိုး၊ ဘာသာ
သာသနာ၏အကျိုးကို ထမ်းရွက်ရန် ရည်သန်လျက် ရှေးဟောင်း
ဝိဇ္ဇာရေပညာ ရွှေပုရပိုက်ကျမ်းကြီးကို မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားစွာ
ယူဆောင်ကာ ပန်းသာမြိုင်မြို့လေးဆီသို့ ကျွန်ုပ်တို့ပျော်ရွှင်စွာ
လှမ်းလာခဲ့ချေပြီ။

ယမန်နေ့ညနေက ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီး၏ ညောင်
ခေါင်းထဲမှ ကျောက်သေတ္တာငယ်အား အောင်မြင်စွာထုတ်ယူကာ
ယင်းသေတ္တာထဲမှ ရွှေပုရပိုက်ကြီးကို ကျွန်ုပ်တို့ ရယူနိုင်ခဲ့၏။

ထို့နောက် မှောင်ရီသန်းလာချိန်မှာပင် လောဘ၊ ဒေါသ

ပညာကို မြတ်နိုးသော ကျွန်ုပ်ကား ရှေးကျလှသော အဘိုးအနွယ်ကြီးမားလှသည့် ဝိဇ္ဇာရေကျမ်းကြီးကိုလေ့လာဆည်းပူးခွင့်ရတော့မည်မို့ ရင်ထဲဝယ် အတိုင်းမသိ ကြည်နူးလျက်ရှိသလို ကျိန်စာဆိုးတို့၏ဘေးကိုကြောက်လန့်စရာမလိုတော့သဖြင့် မခင်ယုဝေမှာလည်း မျက်နှာလေး ရွှင်ပျလျက်ရှိလေ၏။

ထာဝရခွဲခွာရပြီဟု ထင်မှတ်ထားရာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်လည်ဆုံဆည်းခွင့်ရကြသည့် တိတ်တိတ်ပုန်းအချစ်လှလင်လေး ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးနှင့် အချစ်လုံမပျိုလေး ပူးငုံဝေတို့မှာမူ ပွင့်လင်းသောချစ်သူများအဖြစ်သို့ အော်တိုမစ်တစ်ရောက်ရှိကာ မိုးမမြင်လေမမြင် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမဆုံးတော့ချေ။

(ဆက်လက်ဖြိုးစားပါဦးမည်)

စိတြအာဂ္ဂ ၏

ရေးသားထုတ်ဝေပြီးသော လုံးချင်းဝတ္ထုများ

- ၁။ ကိုးမြို့ကိုးတံခါး (စိတြက္ခ ကလောင်အမည်ဖြင့်)
- ၂။ သေမင်းပုရပိုက်ဖြူ (" ")
- ၃။ မရဏရှင်းတမ်း (" ")
- ၄။ ရွှေတံနန်းရှင် (" ")
- ၅။ ဂယ်သုံးလုံးမောင်သုံး (စိတြအဂ္ဂ ကလောင်အမည်ဖြင့်)
- ၆။ ပိကျောင်းစေတမန် (" ")
- ၇။ ခုဇ္ဇနဒီကျိန်စာ (" ")
- ၈။ စွယ်နက်ရှင် (" ")
- ၉။ ဇီးနပ်(စ်)ပုလဲ (" ")
- ၁၀။ ပင်လယ်မြေဟောက် (" ")
- ၁၁။ အင်းဘီလူး (" ")
- ၁၂။ သင်္ဃင်မြိုင်ဟောင်နမ (" ")
- ၁၃။ အရိုင်းမေတ္တာ (" ")
- ၁၄။ နံသာအိမ်ကြီး ရှေ့ကဆီး (" ")
- ၁၅။ ငှက်ဂဠုန်မြွေနဂါး (" ")
- ၁၆။ သမုဒယဧကရီ (" ")
- ၁၇။ ကျောက်စိမ်းယက္ခ (" ")
- ၁၈။ လေးပွင့်သစ္စာ (" ")
- ၁၉။ ကိုးမြို့ ကိုးတံခါး ကိုးဖလား (" ")

ယခုလ

၂၀။ ဘီလူးတောင်ကျိန်စာ